

റിച്ചിറകു കൂട്ടലാണ്

കുറച്ചാണ്
നഗ്നരും
കുറച്ചുപോകുകയും

நமசிவாய நமசிவாய

செய்து கொடுக்க

191/1, ஸ்ரீ சந்திரசேகர வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி : 23721

நானும் எனது நாவல்களும்

செங்கை ஆழியான்

201-1/1, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி,

கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி : 320721

மதுகர்வனது தூண்டு மதுகர்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு.

முதற் பதிப்பு: 2000 ஆகஸ்ட்.

உரிமை பதிவு.

நாயுடு கலைஞர்

விலை : ரூபா 80/-

ISBN 955 - 8250 - 04 - X

அச்சிட்டோர் : யூ.கே. பிறிண்டஸ்
98 A, விவேகானந்தா மேடு,
கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி : 344046, 074-614153

பதிப்புரை

இதுவரை மல்லிகைப் பந்தல்ச் சிறுகதை, கவிதை, சுயவரலாறு ஆகிய துறை சார்ந்த நூல்களையே வெளியிட்டு வந்துள்ளது.

இந்த நூல் வித்தியாசமான ஒன்று.

ஒரு சுய சிருஷ்டியாளன் தனது படைப்புகள் பற்றி இந்த நூலில் பேசுகின்றார். எழுதுகின்றார்.

தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நாவல்களைப் பற்றி இங்கு மனந்திறந்து பேசுகின்றார். “நானும் எனது நாவல்களும்” என இந்த நூலுக்குத் தலைப்பாக அமைந்துள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

ஈழத்தில் மிக அதிகளவில் நாவல்களைப் படைத்தவர்களில் செங்கை ஆழியான் முக்கிய இடத்தை வகிப்பவர். அதிலும் தனது நாவல்கள் பிறந்து, வளர்ந்து, எழுத்தில் வடிக்கப்பட்ட வரலாற்றை நூலுருவில் தருபவர் இவராகத்தான் இருக்கும் என நினைக்கின்றேன். ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் மட்டத்தில் இது ஒரு புது முயற்சி.

இது படைப்பவன் தனது சிருஷ்டியின் ரிஷி மூலம் நதி மூலம் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஒப்பானதாகும்.

இன்று இந்தத் தேசத்தில் பல பிரதேசங்களில் இருந்தெல்லாம் புதிய புதிய நூல்கள் வெளிவந்தவண்ணமே இருக்கின்றன.

இது ஓர் ஆரோக்கியமான நிலைப்பாடாகும்.

அந்த வரிசையிலேயே இந்த நூலையும் மல்லிகைப்பந்தல் வெளியிடுகின்றது.

செங்கை ஆழியான் பலவகையான நூல்களை இதுவரை எழுதி வெளியிட்டு வைத்துள்ளார். இதில் நாவல், சிறுகதை, வரலாறு, சரித்திரம், விவரணம் ஆகிய துறைகளில் இவரது எழுத்து ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இந்த நூல் ஒரு வித்தியாசமான அணுகு முறையைக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நூலாகும்.

தனது படைப்பு மூலங்களைப் பற்றித் தனது வாசகர்களுடன் இந்த எழுத்தின் மூலம் சம்பாஷிக்க விரும்புகின்றார்.

இந்த நூலில் இடம் பெற்ற பல கட்டுரைகள் மல்லிகை இதழ்களில் கடந்த காலத்தில் தொடராக வெளிவந்துள்ளன.

அந்தத் தொடர்கள் வெளிவந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் இத் தொடர் கட்டுரைகள் பற்றிப் பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் வாசகர் வட்டத்தினரால் மக்கள் முன் வைக்கப்பட்டன.

அந்தக் காலத்திலேயே இத்தொடர் கட்டுரைகளை ஒருங்கு சேர்த்து நூலாக வெளியிட்டால் என்ன? என்றொரு கருத்தும் மல்லிகைக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

காலம் கனியட்டும் எனக் காத்திருந்தோம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இத் தொடர் நூலாக வெளிவருவதையிட்டு மெய்யாகவே மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். அதுவும் இந்தப் புத்தகம் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிவருவதையிட்டுப் பேருவகையடைகின்றோம்.

இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களைப் புத்தக உருவில் வெளிக் கொணர்வதற்கான வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் அரிது. சுயமுயற்சி கைவரப் பெற்ற தனி நபர்களான எழுத்தாளர்கள் தான் இங்கு தமது நூல்களை வெளியிட்டு வைப்பதுடன் அதன் விற்பனைச் சந்தையையும் தேடிப் பிடிக்க வேண்டிய அவல நிலைக்கு ஆட்பட்டுள்ளனர்.

இது ஒரு துரதிஷ்டமான நிலை.

இந்த நிலையை யாரோ ஒருவர் அல்லது ஒரு குழு மாற்றியமைக்க முன்வருவது அத்தியாவசிய இலக்கியக் கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

தனிமனித உழைப்பால், தளராத தன்னம்பிக்கை முயற்சியில் தான் மல்லிகைப் பந்தல் தொடர்ந்து இயங்கி வருகின்றது.

இந்த மண்ணில் மலர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்கள் பற்றி எமக்கு அசாத்திய நம்பிக்கையுண்டு. இன்று எமக்குச் சில பல சங்கடங்கள் இருக்கலாம். சிரமங்கள் நமது செயலுக்கு முட்டுக் கட்டை போடலாம். கஷ்ட நஷ்டங்கள் இடையிடையே குறுக்கிட்டு வழி மறிக்கலாம்.

நாளை ஒரு நாள் நிச்சயம் சுபமாக மலரத்தான் போகின்றது. இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகளின் நூல்கள் தேடித் தேடிப் படிக்கப்படத்தான் போகின்றது.

அந்த நாளை மனசில் இருத்திக்கொண்டு உழைத்து வருவோம்.

- டொமினிக் ஜீவா

ஈழத்து நாவல்களும் நானும்

ஈழத்தில் தமிழ் நாவலின் முகிழ்ப்பு 1885 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. அசன்பேயுடைய கதை என்ற புனைகதையைச் சித்திலெப்பை எழுதியதன் மூலம் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் துறையை அவர் ஆரம்பித்து வைத்தார். அவரையடுத்து எஸ். இன்னாசித்தம்பி (ஊசோன் பாலந்தை கதை), தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை (மோகனாங்கி) ஆகியோர் ஈழத்தமிழ் நாவல் துறையில் புகுந்தனர். இந்த முன்று நாவல்களும் ஈழத்தவர்களால் எழுதப்பட்டனவென்றவொரு அம்சத்தைத்தவிர, எவ்வகையிலும் அவை ஈழத்தின் மண்ணையும் மக்களையும் சித்திரிக்கவில்லை. இந்த முன்னோடிகளிட்ட நாவல் மனைக்கான வரைபடத்தினை ஒட்டி, அந்த மனைக்கான அத்திவாரத்தை சி.வை.சின்னப்பிள்ளை, மங்களநாயகம் தம்பையா, எஸ். தம்பி முத்துப்பிள்ளை, ம.வே. திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளை, இடைக்காடர் ஆகியோர் முறையே வீரசிங்கன் கதை, நொறுங்குண்ட இருதயம், அழகவல்லி, கோபால நேசரத்தினம், நீலகண்டன் ஆகிய நாவல்களை எழுதித் தந்ததன் மூலம் பங்களிப்பு ஆற்றினர்.

சி.வை. சின்னப்பிள்ளையின் வீரசிங்கன் கதை அல்லது சன்மார்க்க ஜெயம் என்ற நாவல் 1905ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. உண்மையில் இந்த நாவலின் வருகையுடன் தான் ஈழத்தில் நாவலிலக்கியம் துளிர் விடத் தொடங்கியது எனலாம். ஈழத்தின் முதல் நாவலிலக்கியம் என்ற தகுதியை நாவற்பண்பினடியாகச் சின்னப்பிள்ளையின் வீரசிங்கன் கதைக்கே வழங்க வேண்டும். ஏனெனில், நமது நாட்டு மக்களின் சாதாரண கிராம வாழ்க்கையை, பழக்க வழக்கங்களையும் விளக்குவதாக இந்த

நாவலமைந்துள்ளது. மல்லாகத்திலிருந்து அனுராதபுரம் வரையிலான பகைப்புலத்தில், ஈழத்து மண்ணும் மக்களும் இந்த நாவலில் சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமையால் வீரசிங்கன் கதையையே ஈழத்தின் முதல் தமிழ் நாவலெனலாமெனப் படுகின்றது. வீரசிங்கன் கதையைத் தொடர்ந்து வெளிவந்த நொறுங்குண்ட இருதயம் (மங்களநாயகம் தம்பையா), அழகவல்லி (எஸ். தம்பிமுத்துப் பிள்ளை), கோபால நேசரத்தினம் (ம.வெ. திருஞானசம்பந்தம் பிள்ளை), நீலகண்டன் (இடைக்காடர்) ஆகிய நாவல்கள் ஈழத்து மண்வாசனையையும், மாந்தரையும் சித்திரிப்பின வாயமைந்தன வாயினும், வர்ணனைகளும், உபதேசங்களும் இந்த நாவல்களில் மிகுந்து நவீன நாவற் பண்புகளைக் கொண்டமைய விடாது தடுக்கினும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் துறைக்கு அத்திவாரமிட்டவை என்பதை மறுக்க முடியாது. நவீன நாவலிலக்கியத்தின் இலக்கண வரம்புகளுக்குள் மேற்குறித்த முன்னோடிகளின் படைப்புகள் அமையுமா? என்பது கேள்விக்குரிய தாயினும், வீரசிங்கன் கதைக்கு முன்னுரையெழுதிய வண்ணை மா.சிவராமலிங்கம் பிள்ளை குறிப்பிட்ட மாதிரி, அவை 'கற்பனா சரித்திரங்களாக' அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கிய மனையைச் சுவர் மட்டத்திற்கு எழுப்பிய பெருமை சம்பந்தன் (பாசம்), க.சச்சிதானந்தன் (அன்ன பூரணி) கசின் (குமாரி ரஞ்சிதம்) ஆகியோரைச் சாரும். ஈழத்து நாவல் இலக்கிய மனைக்கு அழுத்தமாகச் சாந்திட்ட பெருமை வ.அ. இராசரத்தினம் (கொழுகொழும்பு), தேவன் - யாழ்ப்பாணம் (கண்டதும் கேட்டதும்), சி.வி.வேலுப்பிள்ளை (வீடற்றவன்), சொக்கன் (மலர்ப் பலி) ஆகியோருக்குரியதாகும். இந்த நாவல்கள் அனைத்தும் சமூகத்தின் பல்வேறு பிரச்சினைகளைச் சித்திரிப்பன வாயும், அந்த நாவல்களில் உலாவிய மாந்தர்கள் அனைவரும் யதார்த்தப் பண்பு மிக்கவர்களாயும், நாவல்களின் பகைப்புலக் காட்சிகள் கற்பனா சஞ்சாரமாகவில்லாது இந்த மண்ணின் காட்சியாகவும் அமைந்திருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும். இந்த நாவல்களில் வ.அ. இராசரத்தினத்தின் கொழுகொழும்பும், தேவன் - யாழ்ப்பாணத்தின் கண்டதும் கேட்டதும் விதந்துரைக்கத்தக்க நவீனங்களாக விளங்குவதற்குக் காரணம், இவை அக்கால நாவலிலக்கியத்தின் யதார்த்தப் பண்பினைக் கொண்டனவாயும், பகைப்புலம் முற்றாக இந்த மண்ணுக்குரியதாகவும், பாத்திரங்கள் இந்தப் புழுதி மண்ணில் புரள்பவர்

செங்கை ஆழியான்

களாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பதனாலாகும்.

இளங்கீரனின் வருகையோடு ஈழத்துத்தமிழ் நாவல் மனை கலையழகு பெறத் தொடங்கியது எனலாம். 1950 களில் இளங்கீரன் நாவலிலக்கியத்தில் காலடி வைத்தார். அவரால் இந்த மண்ணையும் மக்களையும் களமாகக் கொண்டு நாவல்கள் எழுத முடிந்தது. அவர் பத்திற்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியுள்ள போதிலும், அவரது தென்றலும் புயலும், நீதியே நீதி கேள் ஆகிய இரண்டு நாவல்களும் அவருக்கு மட்டுமன்றி ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்துறைக்கும் வலுச் சேர்த்துள்ளன. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் இளங்கீரன் காரணகர்த்தாவாகவுள்ளார். இளங்கீரன் மார்க்சியக் கருத்துக் களால் கவரப்பட்டிருந்தார். அவரது நாவல்களில் வர்க்கியமும், சாதியமும் மெல்லென இடம்பெற்றமைக்கு அவர் வரித்துக் கொண்ட சிந்தனைகளும் கருத்துக்களும் காரணமாயின. பிற காலத்தில் செ. கணேசலிங்கனாலும், கே. டானியலினாலும் வர்க்கியமும், சாதியமும் வீறுடன் நாவல் இலக்கியத்தின் கருப் பொருளாக அமைந்தமைக்கு இளங்கீரனின் நாவல்கள் முன்னோடிகளாக இருந்தன என்பேன். இளங்கீரனின் தாக்கம் அவர்களிடம் இருந்ததென்பதல்ல இதன் அர்த்தம். வர்க்கியச் சிந்தனைகளையும், சாதியச் சிந்தனைகளையும் ஆக்கவிலக் கியத்தில் நாவல் துறையில் சிறியளவிலாவது முன்னெடுத்தவர் இளங்கீரன் என்பதே அர்த்தமாகும்.

ஈழத்தில் தமிழ் மக்களிடையே வேருன்றியுள்ள சமூக நோயான சாதியப் பாகுபாட்டின் இழிநிலைகளைச் சித்திரித்துச் சொக்கன் (1963), செ.கணேசலிங்கன் (1965), செங்கை ஆழியான் (1971), கே.டானியல் (1972), தெணியான் (1973), செ.யோகநாதன் (1976), சோமகாந்தன் (1989) ஆகியோர் சாதிப்பிரச்சனைகளின் பல்வேறு கொடூர வடிவங்களைத் தமது நாவல்களில் தந்துள்ளனர். காலவரன் முறையில் நாவலிலக்கியத்தின் நவீன வடிவத்தில் முதன் முதல் சாதிப் பிரச்சனையைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் சொக்கனின் சீதாவாகும். இந்த நாவல் 1963ல் விவேகி சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் 1974ல் நூலுருப் பெற்றது. அவரை அடுத்து செ.கணேசலிங்கன் சாதியை எரியும் பிரச்சனையாகத் தனது போர்க்கோலம், நீண்ட பயணம் ஆகிய நாவல்களில் காட்டியுள்ளார். சாதியத்திற்கு மிக அழுத்தம் கொடுத்துப் பல நாவல்களைப் படைத்துத் தந்தவர்

டானியலாவார். செ.கணேசலிங்கனும் டானியலும் மார்க்சியக் கருத்துக்களுக்கு நாவல்களில் முக்கியம் கொடுத்திருப்பதுடன் சாதியத்தினது அழிவிற்கும் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களினது விடிவிற்கும் சமூகப் புரட்சியொன்றின் மூலமே விடை காணலாமென நம்பினர். இவர்களது நாவல்களில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சாதியப் பிரச்சனைக் களங்கள் பொதுவாக ஒத்த பண்பினடியாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. கோயில்கள், பொதுக் கிணறுகள், பொது விடங்கள், பாடசாலைகள், தொழில் தாபனங்கள் என்பனவற்றில் பஞ்சமர்கள் அனுபவிக்கின்ற ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், மனக் காயங்களையும், சமூக அநீதிகளையும் இருவரும் தம் நாவல்களில் காட்டியுள்ளனர். செ.கணேசலிங்கன் தனது நாவல்களில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பல்திற மக்களை ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவின் சமநிலை தழம்பா நிலையில் சித்திரிக்க, டானியல் பஞ்சமர்களுக்கெதிராகத் தொழிற்பட்ட பாத்திரங்களை மட்டுமன்றி அப்பாத்திரங்கள் சம்பந்தப்பட்ட சமூகம் முழுவதையும் காறி உமிழ்கிறார். இங்கு டானியலிடம் ஆக்கவிலக்கியக் கர்த்தாவிற்கு இருக்கவேண்டிய சமநிலைப் பார்வையற்றுப்போய் அந்தச் சமூகத்தையே அழித்துவிட வேண்டுமென்ற போராட்டக் குணம் காணப்படுகின்றது. தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகர் என இன்று டானியல் கொள்ளப் படுவதற்கு அவர் தலித் சமூகத்தினைச் சார்ந்தவர் என்பது மட்டுமன்றித் தலித் பக்க நியாயங்களுக்கு அவர் கொடுத்திருக்கும் அழுத்தமும் காரணமாகும். சாதியத் தினால் பஞ்சமர் மாத்திரமன்றி பிராமணர்களும் பாதிப்படைந்துள்ளமையை சோமகாந்தனின் “விடிவெள்ளி பூத்தது” நன்கு கலை நயத்தோடு கூறும் நாவலாகும். பிராமண தலித்தாக அவர் இருப்பது இந்த நாவலின் வெற்றிக்குத் துணை நின்றள்ளது.

செ.கணேசலிங்கன், டானியல் சார்ந்தோர் சாதியத்தின் அழிவிற்கு அல்லது சமூக மாற்றத்திற்குத் தமது நாவல்களில் சுட்டிக் காட்டிய வழி ஒரு சமூகப் புரட்சியாகும். செங்கை ஆழியானின் சாதிய நாவல்களான பிரளயம், அக்கினி என்பன யாழ்ப்பாணத்தின் சாதியக் கொடுமையின் பல்வேறு வடிவங்களைத் தன் நாவல்களில் சித்திரிக்கின்ற அதே வேளை சமூக மாற்றமானது கல்வி, தொழில் மாற்றம், செல்வத் தேடல் என்பவற்றின் மூலம் ஏற்படுமெனச் சித்திரிக்கின்றன. நடைமுறையில் இன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் சாதிய மாற்றம் செங்கை ஆழியான் காட்டியது போல கல்வி உயர்வால், தொழில் மாற்றத்தால்

செங்கை ஆழியான்

ஏற்பட்டிருக்கின்றமையைக் காணலாம். ஆங்காங்கு சாதியத்தின் அடக்கியொடுக்கு முறைகள் இருக்கத் தான் செய்கின்ற போதிலும் தங்கியிருக்கா நிலை மெல்லென உருவாகி வருகின்ற நிலையில் இந்தச் சமூகக் கட்டு உடைந்துவிடும். ஈழப்போராட்டத்தின் விளைவாக இந்நிலை துரிதப்பட்டுள்ளது.

1948ல் இலங்கை, பிரித்தானியரிடமிருந்து அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. பேரினவாதக் கருத்துக்கள் அரசியலில் 1956களில் வெளிப்படையாகத் தலை தூக்கத் தொடங்கின. இடதுசாரிகளும் பாராளுமன்றக் கதிரைகளில் நாட்டம் கொள்ளத் தொடங்கியமை பேரினவாதக் கருத்துக்களுக்கு என்றுமில்லாதளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. அரசியலைக் கைப்பற்ற உதவும் ஆயுதமாக இனவாதம் மாறியது. இந்த அரசியற் பிரச்சனைகளை நாவலாக்கியவர்களில் செ.கணேசலிங்கன் (செவ்வானம்), செ.யோகநாதன் (நேற்றிருந் தோம் அந்த வீட்டிலே...), செங்கை ஆழியான் (தீம்தரிகிட தித்தோம்), மு.தளையசிங்கம் (ஒரு தனி வீடு) ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

அடக்கு முறைகளுக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுகின்ற மக்களின் எழுச்சியை இயற்பண்புடன் சித்திரிக்கின்ற நாவல்களாக சி.சுதந்திரராஜாவின் மழைக்குறி என்ற நாவலையும் செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு என்ற நாவலையும் குறிப்பிடலாம். மழைக் குறியில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் முதலாளிகளுக்கு எதிராகத் திரண்டெழுவது காலப்போக்கில் வலிந்து கொண்டு வரப்பட்ட கற்பனா நிகழ்வாகவில்லை என்பது முக்கியமானது. காட்டாறு நாவலில் பல்வேறு விதங்களில் சுரண்டலிற்கும் பாதிப்பிற்கும் உள்ளான மக்கள் தமக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்கு எதிராகப் போர்க் குணம் கொள்வது சமூக விழிப்புடனும் கலையழகுடனும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. காட்டாறு நாவலை வன்னிப் பிரதேச நாவல் என்ற வரையறைக்குள் விமர்சகர்கள் அடக்கி விடுகின்ற போதிலும், அதில் விபரிக்கப்படும் கதாமாந்தர்கள் அப்பிரதேசத்தில் ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் செல்வமும் கொண்டவர்களால் எவ்வாறு அடக்கியொடுக்கப் படுகிறார்கள் என்பதையும் ஒரு கட்டத்தில் அந்த அடக்குமுறைச் சங்கிலி எவ்வாறு உடைக்கப்படுகிறதென்பதையும் விபரிக்கின்ற நாவலாகவுள்ளது.

கடந்த ஐந்து தசாப்த ஈழத்தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்டு கனதியான நாவல்கள் சில வெளிவந்துள்ளன. 1962இல் வெளிவந்த நந்தியின் மலைக்கொழுந்து மலையக நாவல் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டதெனலாம். தோட்டத் தொழிலாளரின் அவல வாழ்க்கையின் துயரங்களைப் புரிந்து கொள்ள மலைக்கொழுந்து வழி வகுத்துத் தந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை, தெளிவத்தை ஜோசப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை, கே.ஆர்.டேவிட்டின் வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது, தி.ஞானசேகரனின் குருதிமலை, புலோலியூர் க.சதாசிவத்தின் மூட்டத்தினுள்ளே ஆகிய நாவல்கள் தமிழிலக்கியத்திற்குக் கிடைத்த சிறந்த படைப்புக்களாகும்.

ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ள நாவல்கள் ஒவ்வொன்றும் தம்மளவில் முனைப்பான பண்பினைக் கொண்டிருக்கின்றன. வர்க்கியம், சாதியம், சமூகப் பிரச்சனைகளான சீதனக் கொடுமை, இனத்துவம், பாலியல் பிரச்சினைகள், பெண்ணடிமைத்தனம் போன்ற பல்வேறு கருக்களையும் களங்களையும் கொண்டமைந்த நாவல்கள் அவை. யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தின் சீதனக் கொடுமையை முதன்மைப்படுத்தி வெளிவந்திருக்கும் நாவல்களில் யாழ்ப்பாணச் சமூகம் முழுமையாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்ற தன்மைகளைக் காண முடியும். பெண்ணிலை வாதத்தை வலியுறுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல்களில் கோகிலா மகேந்திரனின் துயிலும் ஒருநாள் கலையும் குறிப்பிடத்தக்கது. பாலியல் அம்சத்திற்கு முதன்மை கொடுத்து எழுதப்பட்ட தீ, சடங்கு ஆகிய இரு நாவல்களையும் எஸ்.பொன்னுத்துரை தந்துள்ளார். அவரின் சடங்கு என்ற நாவல் சொல்லப்பட்ட உத்தியாலும், மொழி நடையாலும் பாத்திரங்களின் முரண் நிலைப்பாடா அம்சத்தாலும் கலையழகு மிக்க இலக்கியமாகச் சடங்கினை ஆக்கியுள்ளன.

சிங்கள தமிழர் உறவு நிலைகளைச் சித்திரிக்கும் நாவல்களாக அருள் சுப்பிரமணியத்தின் அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது, சாந்தனின் ஒட்டுமா, செங்கை ஆழியானின் ஒரு மைய வட்டங்கள் என்பன விளங்குகின்றன. அருள் சுப்பிரமணியத்தின் அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது என்ற நாவல் இவற்றில் தனித்துவமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கடந்த இரு தசாப்தங்களாகப் பிரதேச நூல்கள் வெளிவந்

செங்கை ஆழியான்

துள்ளன. அவை சித்திரிக்கின்ற பகைப்புலத்தால் மட்டுமன்றி அவ்வப்பிரதேச சமூகவியல் பண்புகளையும் பழகிவரும் சொற்களையும் நடத்தைகளையும் துல்லியமாகச் சித்திரிப்பதால் சிறப்புறுகின்றன. அந்த நாவல்கள் இந்தத் தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பதால் அவற்றினை விமர்சகர்கள் பிரதேச நாவல்கள் என்ற வகைக்குள் அடக்கிவிட முயல்கின்றனர். அ.பாலமனோ கரனின் நிலக்கிளி வன்னிப்பிரதேச நாவல்கள் வெளிவருவதற்கு வழி திறந்தது என்பேன். வன்னிப்பிரதேச புராதன மக்களின் வாழ்க்கை நிலைகளை நிலக்கிளி சித்திரிக்கின்றது. வன்னிப் பிரதேசத்தில் வந்து குடியேறி வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்வு நிலைகளை வன்னிப்பிரதேசத்தின் பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் புரிந்து கொள்ள செங்கை ஆழியானின் நாவல்களே உதவுகின்றன. காட்டாறு, கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள், யானை என இப்பட்டியல் நீளும். கிழக்கிலங்கைப் பிரதேச நாவல்களில் ஜோன் ராஜனின் போடியார் மாப்பிள்ளை, வை.அகமத்தின் புதிய தலைமுறைகள் ஆகிய இரு நாவல்களும் முக்கியமானவை. தென்னிலங்கைப் பிரதேச நாவல்களில் திக்குவெல்லை கமாலின் நச்சு மரமும் நறுமலர்களும், நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கத்தின் ஒரு ஜனனத்தின் அஸ்தமனம், ப.ஆப்டின் கருக்கொண்ட மேகங்கள், எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸின் கிராமத்துக் கனவுகள் ஆகியவை விதந்துரைக்கத் தக்கன.

இந்த நூற்றாண்டின் இறுதி இரு தசாப்த காலங்கள் இனத்துவப் போராட்ட இலக்கிய முயற்சிகள் நிகழ்ந்து வரும் வேளையாகும். தமிழ் மக்களது சோக வரலாறு மட்டுமல்ல, தமிழிலக்கியத்தின் கரங்கள் கட்டுப்பட்ட வரலாறும் இதுதான். தமிழீழப் போராட்டத்தின் முனைப்பான செயல்கள் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் செல்நெறியைப் பாதித்துள்ளன. ஆயுதக் கலாசாரம் எங்கும் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியதால் தமது படைப்புக்கள் தமக்குப் பாதிப்பினைத் தந்துவிடலாமென்ற பயத்தால் தம் பேனாக்களை ஒளித்து வைத்துவிட்ட படைப் பாளிகள் பலராவர். பயத்தினால் பேனாக்களைத் தொலைத்து விட்ட படைப்பாளிகள் சிலர். எனினும் இவ்வாறான நெருக்கடிகளுக்கு இடையிலும் சோராது தொடர்ந்து நாவலிலக்கியத் துறைக்குத் தம் படைப்புகளை வழங்கி வருபவர்களில் செங்கை ஆழியான், கோகிலா மகேந்திரன், தெணியான், தாமரைச் செல்வி ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். போராட்ட நாவல் என்ற

வகையில் மலரவன் எழுதிய போர் உலா என்ற நாவல் முதன்மையான படைப்பாகும். சமகாலப் போராட்ட நாவல்கள் என்ற வகையில் செங்கை ஆழியானின் மரணங்கள் மலிந்த பூமி, போரே நீ போ, அன்னை தேசம் என்பன குறிப்பிடத்தக்க நாவல்களாகும்.

எனவே ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியத்தின் கடந்த ஐந்து தசாப்த கால வளர்ச்சியையும் மாற்றங்களையும் அவதானிக்கையில் ஈழத்து நாவல் மனை வினைத்திறன் மிக்க படைப்பாளிகளால் கட்டப்பட்டுவிட்டது. கடந்த நூற்றுப் பதின்மூன்று ஆண்டு கால நாவல் வரலாற்றில் ஏறத்தாழ அறுநூறு படைப்புகள் அந்த மனையில் இடம் பிடித்துள்ளன. வினைத்திறன் மிக்க இப்படைப்புக் களில் கலைத்திறன் மிக்க படைப்புகளெனக் குறைந்தது பத்து நாவல்களாவது தேறும் என்பதில் ஐயமில்லை. சர்வதேச தரத் திற்கு ஒப்பானதாகவோ, தமிழகத்தின் மிகச்சிறந்த ஒரு சில நாவல்களுக்கு ஒப்பானதாகவோ உன்னதமான நாவல்கள் இலங்கையில் வெளிவந்துள்ளனவெனக் கூறிக்கொள்வதில் சுய திருப்தியிருப்பினும் ஆத்ம திருப்தி இருக்குமெனக் கூறமாட்டேன். உன்னத நாவலிலக்கியம் தோன்றக் கூடிய மானிடப் பிரச்சனைகளின் சூள்மையம் இலங்கையில்தான் இருக்கின்றது. மனித உரிமைகளின் சிதைவும், மரணங்கள் மலிந்த நிலையும் இங்குதான் உள்ளன. ஒருபுறத்தில் யுத்தமும் மறுபுறத்தில் கிரிக்கெட்டும் அவையிரண்டும் அபரிமிதமான ஸ்கோர்களை கின்னஸ் புத்தகப் பதிவிற்கு ஏற்படுத்துகின்ற நிலையும் இந்த மண்ணில்தான் இருக்கின்றன. சர்வதேசத் தரத்திற்கு ஒப்பான உன்னத நாவல்களைப் படைக்கக்கூடிய படைப்பாளிகளும் இங்குள்ளனர்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவலின் மாற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு வகைக்கு ஒன்றாகப் பின்வரும் நாவல்களைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ள முடியும். மங்களநாயகம் தம்பையாவின் நொறுங்குண்ட இருதயம், ம.வே.திருஞானசம்பந்த பிள்ளையின் கோபால நேசரத்தினம், இடைக்காடரின் நீலகண்டன் ஓர் சாதி வேளாளன், இளங்கீரனின் தென்றலும் புயலும், தேவன் யாழ்ப்பாணத்தின் கண்டதும் கேட்டதும், வ. அ. இராசரத்தினத்தின் கொழுக்கொம்பு, செ.கணேசலிங்கனின் நீண்ட பயணம், கே.டானியலின் பஞ்சமர், கானல் முதளையசிங்கத்தின் ஒரு தனி வீடு, அ.பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி, செங்கை ஆழியானின்

செங்கை ஆழியான்

காட்டாறு. நந்தியின் மலர்க்கொழுந்து, தெளிவத்தை யோசேப்பின் காலங்கள் சாவதிலல்லை, எஸ்.பொன்னுத்துரையின் சடங்கு, மலரவனின் போர் உலா, செங்கை ஆழியானின் மரணங்கள் மலிந்த பூமி ஆகிய நாவல்களைப் படிக்கில் வரன்முறையான நாவல் துறையின் வளர்ச்சியையும், மாற்றங்களையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்த நாவல்கள் சுட்டுகின்ற பொருள்தான் ஈழத்து நாவலிலக்கியத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியாகும்.

2

செங்கை ஆழியான்

புது

2

வரலாற்று நாவல்கள்

மத்தித் தமிழ் நாவலிலக்கியம் நடைபயிலத் தொடங்கி ஏறத்தாழ நூற்றிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இந்த நீண்ட கால வரலாற்றில், கால் நூற்றாண்டு காலத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் எனது நாவல்கள் பட்டியல் என்ற வகையில் சேராது. பங்களிப்பு என்ற வகையில் கணிக்கப்படு வனவாக கடந்த சகாப்தத்தில் மாறிவிட்டதால், நானும் எனது நாவல்களும் என்ற இந்தச் சுயமதிப்பீடு நியாயப்படுத்தக் கூடிய இலக்கிய அம்சமெனக் கருதுகிறேன். இலக்கிய அம்சம் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் இலக்கிய விமர்சகர்களுக்கு உவப்பற்றதாக இருக்கில், இலக்கியத் தகவல் என எடுத்துக் கொள்வதில் எனக்கு ஆட்சேபனையில்லை.

1976 ஆம் ஆண்டு முடிவுவரை ஈழத்தில் நானூற்றேழு நாவல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. (நா.சுப்பிரமணியம் 1978) எனது கணிப்பின்படி 1985 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த அறிஞர் சித்தி லெப்பையின் 'அசன்பேயுடைய' கதை தொடக்கம் 1989 - ஆண்டு மார்ச் மாதம் வெளிவந்த செங்கை ஆழியானின் 'மண்ணின் தாகம்' வரை ஐந்தாற்றிப் பன்னிரண்டு நாவல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவற்றில், இருபத்தைந்து நாவல்கள் என்னுடையவை என்ற பட்டியல் கணிப்பு, ஆரோக்கியமான இலக்கியக் கணிப்பன்று

செங்கை ஆழியான்

என்பதை நானே வற்புறுத்திச் சொல்லிவிடுகின்றேன்.

நான் இதுவரை எழுதிய முப்பத்திமூன்று நாவல்களில் இருபத்தைந்து நாவல்கள் நூலுருப் பெற்றுள்ளன. இந்த நாவல்கள் எனது ஆக்க இலக்கிய நோக்கின் வளர்ச்சிப் படிகள். எனது முதல் நாவலான 'நந்திக் கடல்' யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பொற்காலத்தைச் சித்தரிக்கும் வரலாற்று நூலாகும். இந்நவீனம் எழுதப்பட்ட காலகட்டத்தில் என் சமுதாய நோக்கும் உணர்வும் பிரச்சினைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை. மனித குலத்தின் என்றும் அழியாத உணர்வுகளான 'காதலையும், வீரத்தையும், தியாகத்தையும், அரசியல் சதிகளையும்' தமிழ் உணர்வுடன் இலக்கிய நடையில் வெகு கம்பீரமாகச் சொல்லிவிடும் எண்ணத்தின் விளைவு. சமூகத்தின் பிரச்சினைகளையும் முரண் பாடுகளையும் ஆழமாகச் சித்தரிக்காது கற்பனை கலந்த சம்பவங்களைச் சுவைபடக் கூறுவதில் நாட்டம் கொண்டதன் விளைவாக 'நந்திக்கடல்' என்ற எனது முதல் நவீனம் பிறந்தது.

1958 ஆம் ஆண்டு அப்போது எனக்கு வயது பதினேழு. அப்போது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திர வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். என்னுடன் கூடவே இன்று பிரபல்யமான எழுத்தாளர்களாக விளங்கும் செம்பியன் செல்வன், துவைத்திலிங்கம் ஆகியோரும் கல்விகற்று வந்தனர். அக்கால கட்டத்தில் எங்களுது சிந்தனைத் தடத்தை எங்களுக்கு ஆசிரியர்களாக வாய்த்த மூவர் கூடுதலாக ஆக்கிரமித்திருந்தனர். இந்த மண்ணில் பெரும் பொதுவுடமைவாதியாக வாழ்ந்து முடித்த அமரர். மு.கார்த்திகேசன், இன்றும் பொதுவுடமைவாதியாக வாழ்ந்து வரும் திரு. அற்புதரத்தினம், கலை இலக்கியவாதியாக வாழ்ந்த திரு. வை. ஏரம்புரத்தி ஆகிய மூவரினதும் கருத்துக்களால் நாங்கள் கவரப்பட்டோம். அமரர் கார்த்திகேசனின் அரசியற் கொள்கைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. திரு. அற்புதரத்தினத்தின் வர்க்க பேதமற்ற சமூகத்தை உருவாக்கும் கருத்துத் தடங்கள் என்னை அவர்பால் ஈர்த்தன. இவற்றிற்கும் மேலாக வை. ஏரம்புரத்தி அவர்களின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் என்னை ஆக்கிரமித்தன. அரசியல் வேறு, இலக்கியம் வேறு என்ற இரு கோணச் சிந்தனைகளுக்கு ஆட்பட்டு இருந்தமைக்கு எமது ஆசிரியர்கள் ஒரு வகையில் காரணர்கள் தாம்.

அந்த எஸ்.எஸ்.சி வகுப்பிலே, பிரார்த்தனை மண்டபத்தின்

மேடையின் பின்புறத்திலே அந்த ஒடுங்கிய அறையிலே, கணக்குப் பாடம் போதும், மிகுதியை நாங்களாகப் படித்துத் திறமைச் சித்தி வாங்கி உங்கள் பெயரைக் காப்பாற்றுவோம். இப்போது, நீங்கள் கதை சொல்லுங்கள் என்று தவேந்திரராசா (குணராசா) வாக இருந்த பையனையும், மற்றும் ராஜகோபால், வைத்திலிங்கம் போன்ற பையன்களையும் இப்போது நினைக்கின்றேன். கு.ப.ரா., அகிலன், கல்கி, வ.வே.சு.ஐயர், பாரதி, மு.வ., உ.வே.சா போன்ற வர்களுடைய எழுத்துக்களையும், மற்றும் புதுமைப்பித்தனுடைய எழுத்துக்களையும், கண்ணப்ப நாயனாரைப்போல தின்று பார்த்து அந்தப் பருவத்தில் அவர்களுக்கு எது நல்லதென்று தெரிந் தெடுத்துத் தந்ததெல்லாம் இப்போது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது'. (வை.ஏரம்பமுர்த்தி - 1985)

ஏரம்பமுர்த்தி ஆசிரியர் அறிமுகப்படுத்திய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் படித்தோம் என்பதைவிட கற்றோம் என்பதை பொருத்தம். வகுப்பில் ஒவ்வொரு மாணவனையும் ஒவ்வொரு இலக்கிய நூல் வாங்க வைத்து ஒரு நூலகத்தை அவரே தொடக்கி வைத்தார். வீட்டில் என் மூத்த சகோதரர் புதுமை லோலன் சேகரித்து வைத்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான இலக்கியப் புத்தகங்கள் எனக்குத் தீனியாகின. அந்த வயதிலேயே இலக்கியச் செல்நெறியை ஓரளவு புரிந்து கொண்ட நிலை. கல்கியின் சரித்திர நாவல்கள் மனதினை வெகுவாக ஊடுருவி ஆக்கிரமித்திருந்த காலம்.

2.1. நந்திக்கடல்

எஸ்.எஸ்.சி முதற் பிரிவில் சித்தியடைந்த கையோடு, பல்கலைக் கழகப் புகுமுக வகுப்பில் சேர்ந்து கொண்ட காலவேளையில் ஐரோப்பிய வரலாற்றினை ஆசிரியர் கணேச ரத்தினமும், இலங்கைச் சரித்திரத்தை திரு.ஸ்ரீநிவாசனும், அமரர் எஸ்.பி. குமாரசாமியும் கற்பித்தனர். வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் ஆழ்மனதில் படிந்து கண்முன் கதைகளாக விரிந்து கொண்டிருந்த வேளையில், என் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் என் கற்பனைக்குத் தீ மூட்டிவிட்டனர். மனதில் குமைந்தவற்றினை எழுதி வெளிவிட்டு விடத் துடித்ததன் விளைவுதான், நான் முதல் எழுதிய நாவல் 'நந்திக்கடல்'.

ஆக்க இலக்கியத்துறையில் நான் காலடி எடுத்து வைத்த வேளை பிறந்த நவீனம் இது. என் முதல் ஆக்கம் நல்லதோ,

செங்கை ஆழியான்

குறையுடையதோ, நிலைக்கக்கூடியதோ, காலநதியில் அழியக் கூடியதோ எதுவாயினும் என் முதல் ஆக்கம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் என்னை உயர்த்திய கைத்தடி. சரித்திர நவீனங்களின் இலக்கிய அந்தஸ்து குறித்துப் பல விமர்சகர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளனர். பொதுவில் சரித்திர நவீனங்கள் இலக்கியமாகக் கருதப்படுவது குறைவாகவுள்ளது. சமகாலத்தில் நிகழ்கின்ற வாழ்க்கையை உணர்ந்து கொண்ட விதத்தில் கலையோடு படிப்பது நல்ல இலக்கியமாக அமையலாம். அதே வேளையில் சமகாலத்தில் நிகழ முடியாதது, நம் முன்னோர்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்து போனது, ஏன் இலக்கியமாக அமைய முடியாது?

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பொற்சாட்டினை இந்நவீனம் விளக்க முயல்கின்றது. யாழ்ப்பாண மண்ணை ஆண்ட பெரு மன்னன் சங்கிலி செகராசசேகரனின் வரலாற்றை ஆசிரியர்களும் எழுத்தாளர்களும் இரு வேறு கோணங்களில் விளக்கி வருகிறார்கள். தன்னிகரில்லாத சுதந்திர வீரனாகக் கருதுகிறவர்கள் ஒரு சாரார். பெருந் துரோகியாகக் கருதுவோர் இன்னொரு சாரார். நான் சங்கிலியை இன்னொரு வகையான கோணத்தில் நோக்க விரும்பினேன். சங்கிலி மன்னனது வாழ்வில் சகடவோட்டமோடிய இன்பமுந் துன்பமும், காதலும் வீரமும், நட்பும் பாசமும் ஒரு நாட்டின் வரலாற்றை வழிநடத்திய அக்கதை நினைவில் விரிந்தது. காவியமும் ஓவியமும் கலந்து எழில் பெறத் தம் அவையிலே புகழினையும் தமிழ் வளத்தினையும் ஓங்கச் செய்த அவர்களைப் போலத் நாமும் வாழ்ந்தால்... ? நினைவே இனித்தது. இனிய நினைவின் ஒரு சிறு துளிதான் 'நந்திக்கடல்'

எழுதிய நாவல் உறங்கிக் கிடந்தது. ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாற்றில் கணிசமான பங்கினை வகிக்கும் "கலைச்செல்வி" மாத சஞ்சிகை நடாத்திய அகில இலங்கை நாவல் போட்டிக்கு 'நந்திக்கடலை' அனுப்பி வைத்தேன். அவ்வேளை கலைச்செல்விக்கு நான் புதியவன்ல்லன். ஏற்கனவே சில சிறுகதைகள் கலைச் செல்வியில் பிரசுரமாகி, அவை செங்கை ஆழியான் என்பவனை ஓரளவு நாடறியச் செய்திருந்தன. கலைச்செல்வி நாடகப் போட்டியில் மூத்த எழுத்தாளர், அமரர் முதளையசிங்கம் எழுதிய 'ஒரு தனி வீடு' என்ற அற்புதமான நவீனம் முதற் பரிசினைத் தட்டிக் கொண்டது. நாவல்போட்டியில் நீதிபதிகளின் பாராட்டினைப் பெற்ற நாவலாக 'நந்திக்கடல்' கணிப்புப் பெற்றது. எனது முதல் நாவலே

இலக்கியச் சஞ்சிகை ஒன்றின் கணிப்பினைப் பெற்றமை எனக்குப் பெரும் ஊக்கத்தைத் தந்தது. ஈழத்து இலக்கியத் துறையில் தனக்கென ஓரிடத்தைப் பெற்றிருக்கும் சிற்பி சரவணபவனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த கலைச்செல்வி, தனக்கென ஒரு பரம்பரையையே ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

நந்திக்கடல், கலைச் செல்வியில் வெளிவரும் வாய்ப்பினைப் பெறவில்லை. ஈழத்துச் சஞ்சிகை உலகின் சாபக்கேடாகக் கலைச் செல்வி, தனது பயணத்தை இடைநடுவில் முடித்துக்கொள்ள, அமரர்.மு.ஆசீர்வாதத்தை கௌரவ ஆசிரியராகவும், செம்பியன் செல்வனையும், என்னையும் துணை ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு வெளிவந்த “விவேகி” மாதச் சஞ்சிகையில் ‘நந்திக்கடல்’ தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் பதினோராவது நூலாக 1979இல் இந்த நவீனம் வெளியிடப்பட்டது. இந்த நவீனத்திற்குக் கலைச்செல்வி ஆசிரியர் சிற்பி அவர்கள் முன்னுரை வழங்கியுள்ளார். இந்த முன்னுரை முக்கியமானது. அந்த முன்னுரையின் இறுதியில் அவர், ‘நாவல் உலகில் செங்கை ஆழியானுக்கு நல்லதோர் எதிர்காலம் இருக்கிறதென்பதை நந்திக்கடல் முழங்குகிறது’ என்று முடிக்கிறார்.

அவர் வாய்க்குச் சக்கரைதான் போடவேண்டும்.

2.2. ஏனைய வரலாற்று நூல்கள்

நந்திக் கடலைவிட, வேறு நான்கு சரித்திர நவீனங்கள் காலத்திற்குக் காலம் என்னால் எழுதப்பட்டுள்ளன. ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையின் ஆசிரியராக, இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள் இருந்த காலம். குரும்பசிட்டிப் பொன்னையா அவர்களின் ஈழ கேசரிப் பண்ணையில் புடம் போடப்பட்ட திரு. இராஜ அரியரத் தினத்தின் பார்வை என்மேல் பட்டது. அப்போது நான் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மாணவனாக விளங்கினேன். 1961 - 1962 களில் எனது பல சிறுகதைகள் ஈழநாட்டில் வெளிவந்தன. தக்க முறையில் இராஜ அரியரத்தினத்தால் திருத்தப்பட்டு அவை பிரசுரமாயின. அப்பெருமகன் ஆரம்ப எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் திருத்தம் செய்து, செல்நெறி கூறி வெளியிட்டார். இன்று எத்தனை பத்திரிகையாசிரியர்கள் அப்படிச் செய்கிறார்கள்?

அவர் என்னிடம் ‘ஈழநாட்டிற்கு ஒரு வரலாற்று நாவல்’ எழுதித் தருமாறு பணித்தார். அவர் தந்த ஊக்கத்தால் எனது இரண்டாவது

செங்கை ஆழியான்

சரித்திர நாவல் “நாகநாட்டு இளவரசி” பிறந்தாள். பதினெட்டு வாரங்கள் ஈழநாட்டில் வெளிவந்தது. அது அப்படியொன்றும் பரபரப்பினை ஏற்படுத்தி விடவில்லை. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் பாண்டியன் ஸ்ரீமாதஸ்ரீவல்லபன் ஆட்சியின்கீழ் யாழ்ப்பாண அரசு உட்பட்டிருந்த காலகட்டத்தினை இந்த நாவல் செய்தியாகக் கொண்டது. பாண்டிய மன்னனின் ஆதிக்கத்தில் சுதந்திரம் இழந்து தவித்த வேளை. யாழ்ப்பாணத்து இளவரசி, நாவலில் இறுதிக் கட்டத்தில் பாண்டியனிடம் ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றாள். “எங்களைச் சுதந்திரமாக வாழவிட்டு விட்டுப் போய்விடுங்கள்”

‘எனக்குயிர் தந்த தெய்வத்திற்காக நான் இதைக்கூடவா செய்யமாட்டேன். இன்றே நாகநாட்டை விட்டு என் படைகள் பாண்டிநாடு திரும்பும்’ என்கிறான் மாறவல்லபன்.

நாகநாட்டு இளவரசி நூலாக வெளிவரவில்லை. நூலாக வெளிவருவதனால் எவ்வித பயனுமில்லை எனவும் படுகிறது.

1962 - 1963ம் ஆண்டுகளில் ‘தினகரன்’ அகில இலங்கை ரீதியாக ஒரு நாவல் போட்டியை அறிவித்தது. ஈழத்தின்பல எழுத்தாளர்கள் தம் நாவல்களை அனுப்பிக் கலந்து கொண்டார்கள். தினகரனுக்கு நானும் ‘பீலிவளை’ என்றொரு வரலாற்று நாவலை அனுப்பி வைத்தேன். கைவசம் ஒரு பிரதியும் வைத்துக் கொள்ளாமல் அனுப்பிவைத்தேன். தினகரன் நாவல் போட்டி முடிவுகள் வெளிவராது போயின. என் நாவலும் எனக்குக் கிடையாது போனது.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் 1963 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்காகக் குறுநாவல் போட்டி ஒன்றினை நடத்தியது. ஈழத்தின் புகழ்பெற்ற எழுத்தாள நண்பர் அமரர் செ.கதிர்காமநாதன் தமிழ்ச் சங்கப் பத்திரிகையான ‘இளங்கதிரின்’ ஆசிரியராக இருந்து இந்தப் போட்டியை நடத்தினார். இக்குறுநாவல் போட்டியின் முதற்பரிசான தங்கப் பதக்கத்தை எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் தட்டிக் கொண்டார். இரண்டாம் பரிசான வெள்ளிப் பதக்கம் எனது குறுநாவலான “சித்திரா பெளர்ணமி”க்குக் கிடைத்தது. தமிழ்ச் சங்க விழாவில் அமரர் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, அந்த வெள்ளிப் பதக்கத்தை எனக்கு அணிவித்தபோது உண்மையில், அந்த மாணவ நிலையில் நான் பூரித்துப் போனேன். சித்திரா பெளர்ணமி, 1964 இல் ஈழ நாட்டில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் நூலாக வெளிவந்தது.

நானும் எனது நாவல்களும்

என் இந்த மூன்று வரலாற்று நாவல்களின் சமூகப் பயன் என்ன?

‘ஈழத்தின் தமிழர் வரலாறு உரிய முறையில் ஆராய்ந்து வெளிக் கொணரப்படாத நிலையிலே தமிழ்நாட்டு வரலாற்று நாவல்களைக் கற்ற அருட்டுணர்வில் மேலெழுந்த வாரியான வரலாற்றுப் போக்கை மட்டும் துணைகொண்டு எழுதுகின்ற அளவிலேயே நாவலாசிரியர்கள் திருப்தியுற நேர்ந்தது’. (நா.சுப்பிரமணியம் - 1977)

- அவ்வளவுதான் சரியான கணிப்பு.

இந்தக் கணிப்பிலிருந்து விடுபட்டு, வரலாற்று நாவல் ஒன்றினைப் புதிய பாணியில், எவரும் எழுதத் துணியாத விதத்தில், எழுத முடியாதா?

எழுதினேன். ‘கடற்கோட்டை’ பிறந்தது.

3

கடற்கோட்டை, கந்தவேள் கோட்டம்

கடற்கோட்டை” சரித்திர நாவலா? என்று ஆராய முற்பட்டால், அது அந்த வரம்பிற்குள் அமையவில்லை என்பது என் கருத்து என்று நூலாசிரியர் தெரிவித்துள்ளார். வரலாற்று மெய்மையை உண்மைப் பாத்திரங்களை வைத்து எழுதியிருப்பதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்நூல் சரித்திர நாவலுமல்ல, நாவல் சரித்திரமும்ல்ல. ஈழத்தில் புதிய இலக்கிய வடிவம் ஒன்றினை செங்கை ஆழியான் படைத்திருக்கிறார் என்றே கூறுவேன். ஆங்கிலத்தில் இதனை ‘நியோ ஜெர்னலிசம்’ என்பர். நியோ ஜெர்னலிசம் என்ற புதிய தோற்றத்தையே செங்கை ஆழியான் எமக்குத் தந்துள்ளார்’ (அ.சண்முகதாஸ் - 1985)

1985 - மார்ச் மாதத்தில் ஈழநாடு அலுவலகத்தில் ‘கடற்கோட்டை’ நாவல் வெளியீட்டு விழாவில் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டார். கடற்கோட்டை நியோ ஜெர்னலிசம் என்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. 1973, நவம்பர் 23 ஆந் திகதி இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரத்தில், முக்கியமாக மட்டக்களப்பில் பெருஞ் குறாவளி ஒன்று வீசியது. அக்கொடிய குறாவளியால் மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட அனர்த்தம்

கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அந்த அனர்த்தங்களை நேரில் கண்டு, கேட்டு நூல் ஒன்றினை ஆக்கித் தருமாறு வரதர் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் திரு. தி.ச.வரத ராசன் என்ற வரதருக்கு இந்த வயதிலும் (52 வயது) புதுமையாக நூலொன்று வெளியிட வேண்டுமென்ற அடங்காத ஆசை. நானும், நண்பன் செம்பியன் செல்வனும் மழை, வெள்ளம், புயல் என்ப வற்றிற்கூடாக மட்டக்களப்புக்குச் சென்றோம். அங்கு தங்கிப் பார்த்து, பேட்டி கண்ட விடயங்களை '12 மணி நேரம்' என்ற நூலாக எழுதிக் கொடுத்தேன். 164 பக்கங்களில், உயர்ந்த தாளில், பல புகைப்படங்களுடன் அழகிய பதிப்பாக அந்த நூல் வெளிவந்தது. அப்படி ஒரு நூல் தமிழில் வெளிவந்ததில்லை. நீலவண்ணன் என்ற புனைபெயரில் வெளிவந்த அந்த "12 மணிநேரம்", உண்மையில் நியோ ஜெர்னலிசம்தான்.

கடற்கோட்டை அந்த வகையில் சேராவிடினும், நண்பர் சண்முகதாசின் வார்த்தைகளில் எது முக்கியமென்றால் "ஈழத்தில் புதிய இலக்கிய வடிவமொன்றினை செங்கை ஆழியான் படைத்திருக்கிறார்" என்பதுதான். அதிலும் முக்கியம் என்னவென் றால் கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியம் குறிப்பிட்டது போல, அருட்டு ணர்வு நூலாக அமையாது, சுயமான முற்றிலும் வேறுபட்ட இலக்கணத்தைக் கொண்டதொரு நாவலாக அமைந்ததுதான்.

'கடற்கோட்டை' சரித்திர நாவலா? என்று ஆராய முயன்றால் அந்த வரம்புக்குள் அது அமையவில்லை. நிகழ்வுகள், சம்பவங் கள், பாத்திரங்கள், களங்கள் என்பன கடற்கோட்டை நாவலில் கற்பனையானவையல்ல. ஊர்காவற்றுறையில் கடலின் நடுவே கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கும் கடற்கோட்டையைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் இதன் பின்னால் மறைந்திருக்கும் கதையொன்று அடிக்கடி நினைவில் வரும். காலம் காலமாக யாழ்ப்பாணத்தின் கிராமங்கள் தோறும் எம்முன்னோரால் ஆடப்பட்ட "பூதத்தம்பி விலாசம்" மனதில் விரியும். அழகவல்லி மீது முறை தவறி ஆசை கொண்ட அந்திராசியின் சதியால் கொலையுண்டிருந்த பூதத்தம்பியின் கதையை என் தாயார் எனக்குச் சொல்லிய நினைவின் தாக்கம். மனதில் கடலின் உறங்கர் அலைகளாக ஆர்ப்பரிக்கும்.

பூதத்தம்பி விலாசம் நூலுருவில் இருப்பதாக அறிந்து பல தடவை பல இடங்களில் முயன்றேன். கிடைக்கவில்லை.

செங்கை ஆழியான்

இந்நிலையில் எனது கல்லூரி நண்பன் புலவர் தெட்சணாமூர்த்தி 'அழகவல்லி' என்றொரு நாடகத்தை எழுதி நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றினார். அதனைப் பார்க்க நானும் சென்றிருந்தேன். பூதத்தம்பியின் கதையை அற்புதமான நாடகமாக்கி அவர் மேடையேற்றியிருந்தார். அவரைப் பாராட்டிவிட்டு, 'பூதத்தம்பி விலாசம் உம்மிடம் இருக்கிறதா?' என்று கேட்டு வைத்தேன்.

-தந்தார். யாழ்ப்பாணம் சு.க.கந்தையாபிள்ளையால் விவேகானந்தா யந்திரசாலையில் 1921 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் பதிப்பிக்கப்பெற்று 4 சதத்திற்கு விற்பனையாகிய நூல் அது. அதே விவேகானந்தா அச்சகத்தினர் தான், எனது 'கடற்கோட்டை' நாவலை 1985 ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்து வெளியிட்டனர். ஏதோ ஒரு வகைப் பொருத்தம் அமைந்துவிட்டது. புலவர் தெட்சணாமூர்த்தி பூதத்தம்பி விலாசத்தைத் தந்தது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர். ஆக பதினைந்து இருபது வருடமாக இந்தக் கதை என் மனதில் கிடந்து உழன்றிருக்கின்றது. எனது இன்னொரு நாவலான 'கிடுகுவேலி' வெளிவந்த கையோடு, ஈழநாடு வாரமலர் ஆசிரியர் நண்பர் சசி பாரதி சபாரத்தினம், "இன்னொன்று புதுமையாக - புதிதாக எழுது" என்று நச்சரிக்கத் தொடங்கி விட்டார். கடற்கோட்டை பற்றி எழுதுவதாகச் சொன்னேன். அடுத்த வாரமே "கல்லும் சொல்லாதோ கதை" என்று விளம்பரம் கொடுத்துவிட்டார். என்மீது அவருக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. அவரது நம்பிக்கையை நான் பொய்யாக்கவில்லை. வாராவாரம் நான் எழுதிக் கொடுக்க, பொறுமையாக அதனைப் பெற்று வெளியிட்டு முழுமையாக்கிய பெருமை அவருக்குரியது.

கடற்கோட்டை முழுமைபெறப் பலர் எனக்கு ஒத்துழைப்பும் ஆலோசனைகளும் வழங்கினர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வரலாற்று விரிவுரையாளர் நண்பர் கலாநிதி க. சிற்றம்பலம் எனது கதைக்கு உதவக் கூடிய நூற்பட்டியல் ஒன்றினைக் கூறினார். முதறிஞர் க.சி.குலரத்தினம் பல ஆதார உண்மைகளை அறியத் தந்தார். என்னுடன் கிளிநொச்சிக் கச்சேரியில் உணவு உதவிக் கட்டுப்பாட்டதிகாரியாக இருந்த திரு.என். சுப்பிரமணியம் அவர்கள், ஆங்கில அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களில் பரிச்சயமுமுள்ளவர். அவர் ஒரு நாள் இலங்கையில் அமெரிக்கத் தூதுவராக இருந்த பிலிப்.கே.குறோவ் என்பவர் எழுதிய "டைவேர்சன்ஸ் ஒஃப் ஏ டிப்ளோமற் இன் சிலோன்" என்ற நூலைக் கொண்டு வந்தார்.

அந்த நூலில் ஒரு அத்தியாயம் “யாழ்ப்பாணமும் அதன் தீவுகளும்” என்பதாகும். அதில் பல உண்மைகள் இருந்தன. தென்மராட்சி முதலியாருக்கு வந்த விபரீத ஆசையும், அதன் விளைவாக ஆரம்பித்த போர்துக்கச்சரின் மறைவும், ஒல்லாந்த ராட்சியின் உதயமும் பற்றிக் கூறப்பட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் அலைந்து திரியும் ‘டச்சப் பெண் பேய்’ பற்றியும் கூறப்பட்டிருந்தது. கடற்கோட்டையின் முதல் அத்தியாயம் தென்மராட்சி முதலியாரின் விபரீத ஆசையுடன் ஆரம்பமானது.

இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி பற்றிக் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சி பற்றிக் கைக்குக் கிடைத்த நூல்கள் யாவற்றையும் படித்து முடித்தேன். என் மனைவி கமலா இதற்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தாள். முதலியார் இராசநாயகம், முத்துத்தம்பி, ஜி.சி.மென்டிஸ், மு.இளையதம்பி, வே.க.நடராசா, பி.ஈ.பிரீஸ், எஸ்.அரசரத்தினம், க.கணபதிப்பிள்ளை என எனக்குக் கிடைத்த எல்லாவற்றையும் படித்தேன். இவை எல்லாவற்றையும்விட எனக்கு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் சரித்திரம் படிப்பித்த ஆசிரியர்கள் .கணேசரத்தினம், ஸ்ரீநிவாசன், பி.எஸ்.குமாரசாமி ஆகியோர் கற்பித்த செய்திகளே நினைவிற்குக் கூடுதலாக வந்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சியைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் நிச்சயமாகப் ‘பிலிப் பால்தேயஸ்’ என்பாரின் நூல் படித்தாகவேண்டும் என்பது இவற்றிலிருந்து எனக்குப் புரிந்தது. இலங்கை வரலாற்றின் 17 ஆம் நூற்றாண்டிற்குத் தெளிவான வரலாற்றுச் சான்றாக மூவரின் நூல்கள் இருக்கின்றன. அக்கால வரலாற்று நிகழ்வுகளின் யதார்த்த வாழ்வின் எழுத்துக்கள் அவை. றொபேட் நொக்ஸ், பிலிப் பால்தேயஸ், றிபேறியோ ஆகிய மூவரும் எழுதிய நூல்கள் 17 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றிற்கு உன்னத சான்றுகளாகும்.

எனது கடற்கோட்டை நாவலுக்கு றொபேட் நொக்ஸ் உதவாது விடினும், பிலிப் பால்தேயசும், றிபேறியோவும் உதவினார்கள். இவ்விரு நூல்களும் தந்துதவியவர் சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரி ஆசிரியர் நண்பர் மயில்வாகனம் ஆவார். அவர் 1974 ஆம் ஆண்டு ‘ஐரோப்பியர் பார்வையில் இலங்கை’ என்றொரு அற்புதமான நூலையும் எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். அத்துடன் ‘பூதத்தம்பி’ நாடகத்தைக் கல்லூரி மாணவர்களைக் கொண்டு நடப்பித்து

செங்கை ஆழியான்

மேடையேற்றியுமிருந்தார். பூதத்தம்பி மீது கொண்ட விருப்பம் என் நாவலுக்கு உதவத் தூண்டியதென எண்ணிக் கொண்டேன்.

இந்த நூல்கள் கிடைத்த போதிலும் என் கதைக்குரிய தொடர்புகள் சரிவரக் கைகூடவில்லைப் போலப்பட்டது. ஒல்லாந்தப் படையினை யாழ்ப்பாணத்திற்கு நடாத்தி வந்த கொழுசாறி வன்கோயன் (பான்ஸ் கூன்ஸ்) பற்றிய விபரங்கள் போதுமானவையாகவில்லை. வன்கோயன் மதப் பிரசாரத்திற்கு அவ்வளவாக உதவவில்லை என்பதால், பால்தேயஸ் அவனைப் பற்றிச் சில விபரங்களைத் தனது நூலில் இன்றைய விமர்சகர்கள் சிலர் போல இருட்டடிப்புச் செய்திருந்தார். மீண்டும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றேன். வரலாற்று நூல்களைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். பி.ஈ.பிரில் என்பவர் எழுதிய “தி டச் பவர் இன் சிலோன்” என்ற நூல் என்கையில் கிடைத்தது. இந்த நூலின் இறுதியில் கொழுசாறி வன்கோயன், ஒல்லாந்த அரசிக்கு எழுதியிருந்த கடிதங்களில் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு இருந்தது. அவன் திகதி வாரியாகக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தான். எப்படி யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினான், அங்குள்ள விதவைப் பெண்களிடம் எப்படி நடந்து கொண்டான் என்பன அந்நூலில் இருந்தன.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டை என் கதையில் முக்கிய தளமாதலால், அக்கோட்டை பற்றிய தகவல்கள் தேவைப்பட்டன. கோட்டையின் அமைப்பு முக்கியமாகத் தேவைப்பட்டது. தேடினேன். இறுதியாக சி.வி.பெல்லாமி என்பவர் எழுதிய “தி போர்ட் ஒஃப் யப்னா” என்ற கட்டுரை வரலாற்றுச் சஞ்சிகை ஒன்றில் கிடைத்தது. பெல்லாமி யாழ்ப்பாண மாவட்டப் பொறியியலாளராக இருந்தவர்.

கடற்கோட்டையை எழுதி முடித்த பின்னர்தான் தெரிந்தது சரித்திர நாவல் எழுதுவதிலிருக்கின்ற சிரமம். என்றாலும் மனதில் ஒரு திருப்தி. சரித்திர நாவலில் புதியதொரு பரிமாணம் என்னால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதனை நான் கூறவில்லை.

“ஈழத்தில் புதியதொரு இலக்கிய வடிவம் ஒன்றினைச் செங்கை ஆழியான் படைத்திருக்கிறார்”. - பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்.

“யான் எத்தனையோ சரித்திர நாவல்களைப் படித்திருக்கிறேன். ‘கடல் கோட்டை’ உண்மை வரலாற்றைப் பிரத்தியட்சமாகத் தந்த நாவல் சரித்திரமாகப் பிறந்துள்ளது”.

- மஹாராஜபுரீ ச.து.ஷண்முகநாதக் குருக்கள் - 1985.

“கடற்கோட்டையைக் கட்ட நீர் பட்ட பாட்டையும், தளரா முயற்சியையும், அதன் போக்கினையும், மற்றும் எழுத்தாளர்களுடைய சரித்திர நாவல்களைப் போலல்லாது முழுக்க - முழுக்கச் சரித்திரச் சான்றுகளை அமைத்து எழுதிய விதத்தையும், நான் மனமார வியந்து பாராட்டுகிறேன். கற்பனைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் சரித்திரச் சான்றுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நல்ல தமிழில் இப்படியொரு நவீனம் தமிழ் நாட்டில் இதுவரை வந்ததில்லையென்று துணிந்து கூறுவேன். கடற்கோட்டை ஒரு விதிவிலக்கு. அது தமிழ்த் தாயின் முடியில் சூட்டக்கூடிய ஒரு மலர். என் மனமார்ந்த கருத்து இது.”

- திரு.வை.ஏரம்பமுர்த்தி, என் மதிப்பிற்குரிய ஆசான்.

‘கடற்கோட்டை ஈழநாடு வாரமலரில் இருபது வாரங்கள் தொடராக வெளிவந்தது. 1984களில் இது ஈழநாடு வாரமலரில் வெளிவரத் தொடங்கியபோது, இது பூதத்தம்பி முதலியாரின் கதை என்று ஒரு தவறான கருத்துப் பலரிடையே உருவாகியிருந்தது. எழுத்து மூலமும் நேரிலும் இதுபற்றி விசாரித்தனர். ஆனால் இது பூதத்தம்பியின் கதை அன்று. ஆக மூன்றே மூன்று அத்தியாயங்களில்தான் பூதத்தம்பியின் கதை கூறப்படுகிறது. அவ்வாறாயின் இது கச்சாய் வன்னிமை திசை வீரசிங்களின் கதையென்றோ, பான்ஸ் கூன்ஸ் என்ற கொழுசாறி வன்கோயனின் கதையென்றோ முடிவு செய்துவிடவும் கூடாது. இந்த நாவலில் கதைத் தலைவன் என்று எவருமில்லை. கடற்கோட்டை யாழ்ப்பாண வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தின் கதை என்பதே பொருத்தமானது. போர்த்துக்கீசரின் ஆட்சி மறைவும், ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி உதயமும் நிலவிய காலகட்டத்து யாழ்ப்பாணத்தை இக்கதை நமக்குத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அதாவது அக்கால சமூக, சமய, கலாசார, பொருளாதார, அரசியல் சூழ்நிலைகளை இந்நவீனம் சித்திரிக்கிறது எனலாம்’.

- (ச.சபாரத்தினம் - 1985)

நான் எழுதிய ஐந்தாவது வரலாற்று நவீனம் ‘கந்தவேள் கோட்டம்’ ஆகும். வரலாற்றை இவ்வாறும் கூறலாம் என கடற்கோட்டை மூலம் நான் கண்ட இலக்கியத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை செயற்படுத்தும் வகையில் ‘கந்தவேள் கோட்டத்தை’ எழுதினேன். ஐந்து நூற்றாண்டு கால யாழ்ப்பாண வரலாற்றினை இந்த நவீனம் பேசியது. இந்த நவீனம் நான்கு அங்கங்களைக்

செங்கை ஆழியான்

கொண்டமைந்தது. ஆக்கல், அழித்தல், காத்தல், அருளல் என நான்கு அங்க வரலாறு. நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் வரலாற்றினை இந்த நவீனம் மூலக் கருவாகக் கொண்டு பிறந்தது. இந்த நவீனமும் ஈழநாடு வாரமலரில் 1985 - 1986 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தது.

‘நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் வரலாற்று நாவலுக்கான அந்தஸ்து விமர்சகர்களால் சரிவர வழங்கப்படவில்லை என்பது கணிப்பிற்குரிய மெய்மை. தமிழில் வரலாற்று நவீனங்களை நயம்பட எழுதிய முதல்வர் கல்கி அவர்கள், தமிழனின் வீரத்தையும், வெற்றிகளையும், காதலையும், கலைத் திறமைகளையும், பண்பின் உயர்வையும், பக்திச் சிறப்பையும் கல்கியின் ‘சிவகாமியின் சபதம்’, ‘பார்த்திபன் கனவு’, ‘பொன்னியின் செல்வன்’ போன்ற நவீனங்கள் எடுத்துக் காட்டிப் படிப்போர் உள்ளத்தை எழுச்சி பெறச் செய்கின்றன. கல்கியைப் பின்பற்றி, அரு.ராமநாதன், சாண்டிலியன், சோமு, அகிலன், ஜெகசிற்பியன், நா.பார்த்தசாரதி, விக்கிரமன் முதலானோர் நல்ல பல நவீனங்களை உருவாக்கித் தமிழ்த் தாய்க்குச் சூட்டியுள்ளனர். ஈழநாட்டில் அருள்.செல்வநாயகம், எஸ்.பொன்னுத்துரை, வ.அ.இராசரத்தினம் போன்றோர் வரலாற்று நவீனங்களில் தம் கைவரிசைகளைக் காட்டியுள்ளனர். (சிற்பி - 1979)

வரலாற்று நவீனங்கள் மன்னர்களின் கதைகளைக் கூறுவன. மக்களின் கதைகளைக் கூறுவனவல்ல. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அவலங்களையும் அவர் தம் எழுச்சிகளையும் இவை பறைவதில்லை. கற்பனை உலகில் மக்களை மிதக்கவிட்டு வர்க்க பேதமற்ற சமூகத்தினை உருவாக்குவதற்கு இந்த நவீனங்கள் தடைகளாகின்றன. அதனால் இவற்றின் சமூகப் பயன் ஐயத்திற்குரியது. இவ்வாறு இலக்கிய முற்போக்காளர்கள் கருதுகின்றனர். “கல்கியின் வரலாற்று நவீனங்கள் தலையணை நூல்கள்” என அவற்றின் பருமன் பயன் குறித்துப் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி ஒரேயடியாகக் கீழறிக்கி வைத்தார்.

எவ்வாறாயினும் சரித்திர நாவல்களுக்கு மக்களிடையே இருக்கின்ற அமோக ஆதரவும், அவற்றினை வாங்கிப் படிக்கும் ஆவலும், நமது முன்னோர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்ற சங்கதியை அறிய விழைந்த இயல்பான விருப்பின் நியாயமான தூண்டுதலே என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இல்லை.

4

பல்கலைக் கழகச் சூழல்

1960 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பேராதனை வளாகத்தினுள் காலடி எடுத்து வைத்த வேளை, இலக்கியத்தின் ஆரோக்கியமான சிந்தனைக் கதவுகள் எங்களுக்காகத் திறந்து கொண்டன. இலக்கியத்தின் வடிவங்களையும், வகைகளையும், செல்நெறிகளையும் புரிந்து கொள்ளவும், புரிந்துணர்வோடு இலக்கிய ஆக்கமாக்கவும் பல்கலைக் கழகத்தில் வீற்றிருந்த இலக்கிய அறிஞர்கள் ஆற்றுப்படுத்தினர். பல்கலைக் கழக இலக்கிய உலகின் தலைமை ஆசானாக ஈழத்துக்குழு இறையனார் என்ற பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அமைந்தார். அவரது குருகுலத்தில் வி.செல்வநாயகம், கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன், அ.சதாசிவம், ஆ.வேலுப்பிள்ளை, க.கைலாசபதி ஆகியோர் இருந்தனர். பின்னவர்கள் மூவரும் அக்கால வேளையில் கலாநிதிகளாக இருக்கவில்லை. இக் குருகுல ஆசான்களில் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திலும், ஈழத்து இலக்கியத்திலும் மிகுந்த பரிச்சயம் கொண்டவர்களாகப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனும், க.கைலாசபதியும் விளங்கினர். ஈழத்து இலக்கியத்தின் செல்நெறியைச் செம்மைப்படுத்துவதில் மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ளவராகக் கைலாசபதி விளங்கிய திறனை மறுப்பதற்கில்லை.

செங்கை ஆழியான்

தாய்மொழி மூலக் கல்வியின் முதல் வித்துக்களாக நான், செம்பியன் செல்வன் இராஜகோபால், அங்கையன் கைலாசநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், க.நவசோதி ஆகியோர் தடம் பதிக்க, எம்மைத் தொடர்ந்து, அடுத்த ஆண்டுகளில் துருவன் பரராச சிங்கம், செ.யோகநாதன், எஸ். மௌனகுரு, முத்து சிவஞானம், வேல்முருகு, கலா பரமேஸ்வரன், எம்.சிவபாலபிள்ளை, இ.சிவானந்தன், குந்தவை, சபா.ஜெயராசா, செல்வ.பத்மநாதன் ஆகியோர் பல்கலைக்கழக இலக்கிய யாத்திரிகர்களாயினர். நாம் பல்கலைக்கழகத்தினுள் நுழையும்போது, அங்கு இலக்கிய வானம் வெளுத்திருக்கவில்லை. ஏற்கனவே கருக்கூட்டியிருந்தது.

இலக்கியக் கருக்கூட்டலின் அங்கங்களாக மூத்த மாணவர்களாக விளங்கிய மு.தளையசிங்கம், சி.தில்லைநாதன், எஸ்.காசிநாதன், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, அ.சண்முகதாஸ், எஸ்.செபநேசன் ஆகியோர் அமைந்தனர். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தனக்கென ஒரு பாதையை வகுத்துவிட்டுச் சென்ற அமரர் மு.தளையசிங்கம் “வாசிற்றிக்கா, வாடி அம்மா வா” என்ற இளங்கதிர்க் கட்டுரை மூலம் புதிதாக உள் நுழைந்த இளம் மாணவர்களிடையே பரிச்சயமாகியிருந்தார். அங்கதச் சுவையோடு பேசவும் எழுதவும் தெரிந்திருந்த தளையசிங்கம், பிற்காலத்தில் பிரபஞ்ச யதார்த்தத்தின் போர்ப்பறையை முழங்க அவரது தனித்துவச் சிந்தனைப் போக்கு உதவியது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் இன்றைய தமிழ்த் துறைத் தலைவர் சி.தில்லைநாதன், தத்துவப் பேராசிரியராக விளங்கிய எஸ்.காசிநாதன், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் இன்றைய அதிபர் எஸ்.செபநேசன் (இன்று தென்னிந்தியத் திருச்சபையின் ஆயர்) ஆகியோர் நவீன இலக்கிய மதிப்புரை ஆய்வாளர்களாக விளங்கினர். எழுதிக் கொடுப்பவற்றைப் படித்தும், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த எமதாக்கங்களை வாசித்து விமர்சித்தும் தடமமைத்தனர். காசிநாதனுக்குத் தத்துவ விசாரக் குட்டிக் கதைகள் எழுதுவதிலும் நாட்டமிருந்தது. ஈழத்தின் மூத்த பெண் எழுத்தாளர் பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, ‘கடவுளரும் மனிதரும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் பெண் நிலைவாதத்தின் விடுதலைக் கருத்துக்கு வித்திட்டவர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் இன்றைய தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ், நவீன இலக்கியத் துறைகளான சிறுகதை, கவிதை என்பனவற்றில் பெருவிருப்போடு ஈடுபட்டிருந்தார்.

இத்தகைய இலக்கியக் கருக்கூட்டலுடே நாங்கள் பல்கலைக் கழகத்தினுள் நுழைந்தோம். உண்மையில் அறுபதுகளில் ஓர் அற்புதமான, ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சூழல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நிலவியது. உயர்ந்த மலைகளும், சலசலத்தோடும் மகாவலி கங்கையும், தண்ணென வீசும் காற்றும், ஏற்றத் தாழ்வுகள் பல நிறைந்த பல்வேறு மாணவர்களின் கருத்துப் பரிமாறலும், பேராசிரியர்களின் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களும் அவற்றிடையே நிலவிய வேறுபாடுகளும் இந்த ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சூழலிற்கு உரமாயின.

முரண்பட்ட மூன்று இலக்கியக் கருத்துக்கள், மூன்று பேராசிரியர்களால் எங்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. ஒரு வகையில், அணிசேர்க்கும் இலக்கிய வாதமாக அவை அமைந்தன. இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும்போது, இந்த மூன்று பேராசிரியர்கள் எவ்வளவு தூரம் எங்கள் இலக்கியப் படைப்புக்கள் மீதும், எங்கள் சிந்தனைத் தடத்திலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்த முயன்றனர் என்பது புலனாகின்றது. அந்த மூன்று பேராசிரியர்களும் இன்று அமரர்களாகிவிட்டனர்.

“இலக்கிய மரபு மீறப்படக்கூடாது. இலக்கியப் பொருள், இலக்கிய வடிவம், உரைநடை, இலக்கணவமைதி, ஆகியவற்றில் தொன்று தொட்டுக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த மரபுகள் மீறப்படக் கூடாது. இலக்கியப் படைப்புகளில் செந்தமிழைப் பயன்படுத்த வேண்டுமே தவிர, இழிசினர் வழக்கைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. சிறுகதைகளும், வசன கவிதைகளும் இலக்கியமாகா. இன்றைய சிறுகதைப் படைப்பில் இழிசினர் வழக்கே அதிகரித்துவிட்டது. இலக்கிய மரபு எக்கட்டத்திலும் மீறப்படக்கூடாது” என பேராசிரியர் ஆசதாசிவம் தன் இலக்கியக் கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

“மரபு மீறல் இலக்கியத்திற்குப் புதிய விடயமன்று. ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கியம் தென்னிந்தியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மறுவார்ப்பாக அமையாது, நமது தேசிய இலக்கியமாக அமைய வேண்டும். ஈழத்தின் மண் வாசனையைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைதல் வேண்டும். ஈழத்து மக்கள் வாழ்க்கை, இலக்கியப் பொருளாகும்போது, பல்வேறு பிரதேச வர்ணனை, வாழ்க்கை முறை, விபரணை, பேச்சுவழக்கு ஆகியன இடம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாதது. இவற்றினை இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சரிவரப் புரிந்து வழிநடக்க ஓர் இயக்கம் சார்ந்த சிந்தனைத் தெளிவு

செங்கை ஆழியான்

அவசியமாகும்” எனப் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி தன் இலக்கியக் கோட்பாட்டினை எமக்குத் தெளிவுபடுத்தினார். சோஷலிச யதார்த்த வாதத்தையே அவர் இயக்கம் சார்ந்த சிந்தனைத் தெளிவு என்றார்.

மூன்றாம் கருத்தினை முன்வைத்த பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், கைலாசபதியின் இலக்கியக் கோட்பாட்டினை, மண் வாசனைக் கருத்தினை, யதார்த்த இலக்கிய வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். மரபு மீறல் இலக்கியத்திற்குப் புதியதன்று என்பதையும் ஏற்றுக் கொண்டார். “மரபு அறிந்து மீறப்படல் சிறப்பானதாகும். ஆக்கவிலக்கியம் இந்த மண் சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசுவதாக அமைதல் வேண்டும். இலக்கியம் என்று வரும்போது அதற்கொரு கலை அழகு இருக்க வேண்டும். இலக்கிய ஆக்கம் என்று வரும்போது அதிலொரு இலக்கியத் தேடல் இருக்கவேண்டும்” என்றார்.

-மூன்று பேராசிரியர்களின் இலக்கியச் சிந்தனைகள் எம்மைக் கலங்கித் தெளிய வைத்தன. பல்கலைக்கழக இளம் எழுத்தாளர்கள் மூன்று அணிகளாகவில்லை: இரண்டு அணிகளாயினர். பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் முன்வைத்த இலக்கியக் கருத்துக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் பின்னர் நிகழ்ந்த சாகித்திய மண்டல விழாவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் கூழ்முட்டையெறி எதிர்ப்புடன் நிறைவெய்தியது.

ஆக்கவிலக்கியம் இந்த மண்சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசுவதாக அமைதல் வேண்டும். அத்துடன் அப்பிரச்சினைகளின் விடிவிற்கு ஒரு மார்க்கம் காட்டுவதாகவும் இருக்க வேண்டுமென நான் எண்ணிக்கொண்டேன். இலக்கியம் என்று வரும்போது அதற்கொரு அழகும், இலக்கிய ஆக்கம் என்று வரும்போது அதில் ஓர் இலக்கியத் தேடலும் இருக்கவேண்டும் என்பதில் எனக்கு மறுப்பிருக்கவில்லை; இரு கருத்துக்களும் இருக்க வில்லை.

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் சொல்கிறார்:

“செங்கை ஆழியானின் இலக்கியப் பணி தொடர்பாக சிந்திக்கும் போது அவர் பல்கலைக் கழக மாணவனாகத் திகழ்ந்து இலக்கியப் பணிகள் செய்துகொண்டிருந்த அறுபதுகளின் தொடக்க ஆண்டுகள் என் நினைவிற்கு வருகின்றன.

அக்காலப் பகுதி பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழரின் சமுதாயப் பண்பாட்டு வரலாற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு காலகட்டமாக அமைந்தது. மொழி, மதம், இனம் முதலிய பண்பாட்டுத் துறைகளிலே அந்நிய அடக்கு முறைக்கு எதிராகவும் சமூக ஏற்றத் தாழ்வு, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு ஆகிய உள் முரண்பாடுகளுக்கு எதிராகவும் ஒரு விழிப்பும் வேகமும் உருவாகிவந்த காலகட்டமது.

“அத்தகைய சூழ்நிலையிலே ஈழத்துக் கலை இலக்கியம் ஆகிய துறைகள் சார்ந்த சிந்தனையாளர்கள் முன் பாரிய ஒரு சமூகப்பணி காத்திருந்தது. அப்பணி இருவகைப்பட்ட தேவைகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. ஒன்று, ஈழத்துத் தமிழரின் பாரம்பரியக் கலை மரபுகளை நவீன காலத் தேவைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் பாதுகாத்து வளர்த்தெடுத்தல். இன்னொன்று சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக மக்களின் மனச்சாட்சியைத் தட்டியெழுப்ப வல்ல ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடல். இவ்விருவகைத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்தற்குரிய களமாக அக்காலத்தில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் அமைந்தது.

“இவ்விருவகைத் தேவைக்கும் அடிநாதமாக அமைந்தது ஈழத்துத் தமிழருக்கென தேசியத் தன்மை கொண்ட ஒரு கலை இலக்கிய மரபை வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற ஆர்வமாகும். இத்தகைய ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் உயர் கல்வித் துறையிலே குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமொன்று அக்காலப் பகுதியில் நிகழ்ந்தது. அதுவரை ஆங்கிலத்தையே போதனா மொழியாகக் கொண்டிருந்த பல்கலைக்கழக உயர்கல்வி குறிப்பிட்ட சில துறைகளிலே தேசிய மொழிகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், புவியியல், வரலாறு, பொருளியல், அரசறிவியல் முதலிய பாடங்கள் தமிழ் மொழியில் கற்பிக்கப்படலாயின. இதன் விளைவாக அதுவரை காலமும் ஆங்கிலத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த பலருக்குத் தமிழிலே சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தமது சமுதாயத்தின் பன்முகப் பட்ட பிரச்சினைகளையும் சுயமொழியினூடாகச் சிந்திக்கவும் அவற்றைப் பற்றிய தமது மனப்பதிவுகளைக் கலை இலக்கிய வடிவங்களில் வெளிப்படுத்தவும் ஏற்றதொரு வாய்ப்பை இந்த உயர் கல்வித் துறை மாற்றம் வழங்கியது.

செங்கை ஆழியான்

“இத்தகைய சூழ்நிலையையும் வாய்ப்பையும் உரிய வகையில் பயன்படுத்தி ஆக்கப்பணி செய்யவல்ல இளைஞர் அணியொன்று அடியெடுத்து வைத்தது. தகுந்த வழிகாட்டலுடன் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ் முயற்சிகள் அனைத்திலும் பங்கு கொண்டு செயற்பட்டது. இவ்வணியினரில் ஒருவராக அன்று செயற்பட்டவர் செங்கை ஆழியான் அவர்கள். குறிப்பாக, புனை கதைத் துறையிலே இவரது செயற்பாடுகள் அமைந்தன”. (பேராசிரியர் சு.வி.காட்டாறு முன்னுரையில்)

-ஏற்கனவே கருக்கட்டியிருந்த பல்கலைக்கழக இலக்கிய மேகம், எங்களது வருகையுடன் பொழியத் தொடங்கியது. நிறைய எழுதினோம். பத்திரிகைகளில் அவை வெளிவந்தன. இந்நிலையில் பல்கலைக்கழக எழுத்தாளர்களது சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றினை வெளியிட்டால் என்ன என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. எனது நண்பர்கள் க.நவசோதியும், செம்பியன் செல்வனும் ஆதரவு தர முன்வந்தனர். நாம் மூவரும் இணைந்து ‘பல்கலை வெளியீடு’ என்ற அமைப்பினை உருவாக்கினோம். பன்னிரண்டு பல்கலைக்கழக எழுத்தாளர்களின் சிறு கதைகளைத் தாங்கிய “கதைப் பூங்கா” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு 1962ல் வெளிவந்தது. செ.யோகநாதன், செங்கை ஆழியான், கோகிலா (கோகிலா சிதம் பரப்பிள்ளை), வெ.கோபாலகிருஷ்ணன், அங்கையன் (கைலாச நாதன்), வாணி (யோகம்மா கணபதிப்பிள்ளை), செ.கதிர்காம நாதன், எம்.ஏ.எம்.சுக்ரி, அ.சண்முகதாஸ், செம்பியன் செல்வன், முத்து சிவஞானம், க.நவசோதி ஆகிய பன்னிருவர் இத்தொகுதியில் எழுதியிருந்தனர். பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள் இச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கியிருந்தார்.

“இன்று ஈழத்தில் ஏற்பட்டுவரும் தேசிய விழிப்பின் விளைவாக புத்துணர்ச்சியும், வேகமும் பெற்று வளரும் கலை இலக்கியப் போக்கோடு பல்கலைக்கழக மாணவரும் இயைந்து செல்கின்றனர் என்பதை அவர்கள் முயற்சி துலக்கிக் காட்டுகிறது. ஒரு நாட்டின் சிந்தனைத் துறையில் மறுமலர்ச்சியோ மாற்றமோ நிகழும்போது அது பொதுவாக இளைஞர் மத்தியிலும் சிறப்பாகப் பல்கலைக் கழக மாணவர் மத்தியிலும் பிரதிபலிப்பதை நாம் உலகெங்கும் காணலாம். உலகப் பொதுவான ஒருண்மைக்கு இலக்கியமாக நமது மாணவர் விளங்குகின்றனர் என்பது கண்டு களிப்படைகின்றேன்”. (பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, “கதைப் பூங்கா” முன்னுரையில்)

ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டுடன் எமது முயற்சி ஓய்ந்து விடவில்லை. மறு ஆண்டு 1963 ல் “விண்ணும் மண்ணும்” என்ற பல்கலை வெளியீட்டின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகியது. இதில் பழையவர்கள் சிலருடன் புதிதாக முருகு (வேல்முருகு), துருவன் (பரராசசிங்கம்), யோகேஸ் ஐயாத்துரை, எம்.சிவபாலபிள்ளை, சி.மௌனகுரு, இ.சிவானந்தன் ஆகியோர் எழுதியிருந்தனர். மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ஈழத்து இலக்கியத்தின் நற்போக்கு வாதத்தின் பிதாமகர் எஸ்.பொன்னுத் துரை முன்னுரை வழங்கியிருந்தார். “காலத்தின் குரல்கள்” என்ற பல்கலை வெளியீட்டின் மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி 1964 ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இத்தொகுதியில் முன்னவர்கள் சிலருடன் குந்தவை (இரா.சடாட்சரதேவி) செல்வ. பத்மநாதன், கலா பரமேஸ்வரன் ஆகியோர் எழுதியிருந்தனர்.

-இத்தகைய இலக்கியச் சூழலில் நானும் செம்பியன் செல்வனும் சேர்ந்து “நிழல்கள்” என்ற ஒரு தொடர் நவீனத்தை எழுதினோம். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தை ஒவ்வொருவராக மாறி மாறி எழுதி நவீனத்தை வளர்த்தோம். அதனைச் சுதந்திரனில், அக்கால வேளையில் ஆசிரியராக இருந்த இ.சங்கர் தொடராக வெளியிட்டார். அக்காலகட்டத்தில் பலரால் விதந்துரைக்கப்பட்ட தொடர் நவீனம் அதுவாக இருந்தது. அது ஒரு சமூக நாவல். யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களின் பல்கலைக்கழக வாழ்வினைச் சித்திரிப்பதாகவும், பல்வேறு சமூக, பொருளாதார, இலக்கியப் பிரச்சினைகளைப் பேசுவதாகவும் அந்த நாவல் அமைந்தது.

1964ம் ஆண்டு என் பல்கலைக்கழக மாணவ வாழ்க்கை நிறைவுற்றது. நான் பல்கலைக்கழகப் புவியியல் விரிவுரையாளனாக இருந்த காலகட்டத்தில் “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” என்ற அங்கதச் சுவை பொருந்திய நவீனத்தை எழுதினேன்.

அது ஒரு தனிக்கதை.

5

நகைச்சுவை நாவல்கள்

ருவகையான ஆக்க இலக்கியங்கள் இன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்களால் படைக்கப்பட்டு வருகின்றன. சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுள் நின்று சமூகக் கலாசாரம், கற்பு, பெண்மை, தாய்மை, வீரம் என்பனவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தமது விழுமியங்களுள் கட்டுப்பட்டு ஆக்கப்படும் படைப்புக்கள் ஒருவகையின. சமூகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விலகும் வேட்கையோடு கதா பாத்திரங்களை இயங்க வைத்து, புத்துலகம் ஒன்றினைச் சமைக்கும் விருப்போடு ஆக்கப்படும் படைப்புக்கள் இன்னொரு வகையின என்பது இலக்கிய விமர்சகர்களினது கணிப்பாகும். முதல் வகையான ஆக்கங்கள் ஈழத்தில் நிறையவே ஆரம்பகால நாவல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இன்றும் பலர் நாவலின் செல்நெறி அதுவென நம்பி எழுதியும் வருகின்றனர். இரண்டாம் வகையான நாவல்கள் மிகக் குறைவாக வெளி வந்துள்ள போதிலும் அவற்றின் சமூகப்பயன் பாரியதாகும். நல்ல தொரு எழுத்தாளன் சமூகப் பார்வையாளனாகவும், சமூகப் பங்கேற்பவனாகவும், சமூக வழிநடத்துபவனாகவும் இருக்கின்றான். ஆகவே அவனது ஆக்கங்கள் யாருக்காக ஆக்கப்படுகின்றனவோ அவர்களைச் சென்றடைவதில் எதுவிதமான தடங்கல்களுக்கும் உள்ளாகக் கூடாது.

எழுத்து ஒரு கருவி. வலிமையான கருவி. எழுத்தாளனின்

கருத்துக்களைச் சுமந்து சென்று மக்களையடையும் கருவி. கல்கியின் எழுத்துக்கள் நிறையவே மக்களைச் சென்றடைந்தன வென்றால் அதற்கொரு பிரதான காரணம் அவரது எழுத்துக்களில் காணப்படும் அங்கதச் சுவையாகும். சமூகத்தினை நகைச்சுவையாக எள்ளி நகையாடிச் சுட்டிக்காட்டிய அவரது எழுத்துக்களில் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விலகும் வேட்கை கொண்ட கதைமாந்தர்கள் அரிதாகவே இருந்தனர். எனினும் தமிழரின் சமூக விழுமியங்களைப் பேணுவதில், கட்டிக் காப்பதில் அவருக்கு வேட்கையிருந்தது. எழுத்தாளனின் கருத்துக்கள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டுமானால் அவர்கள் விரும்பும் துறையில் படைப்புக்களை ஆக்கவேண்டும் என்ற விருப்பின் விளைவாகவே எனது நகைச்சுவை நாவல்கள் பிறந்தன.

உண்மையில் எழுத்தாளன் தான் விரும்பும் வழியில் கருத்துக்களை மக்களிடம் கொண்டு செல்வதா, அல்லது மக்கள் விரும்பும் வழியில் தனது கருத்துக்களை மாற்றிச் செல்வதா என்பதில் இரண்டு கருத்து இல்லை. சாதாரண வாசகனிலும் பார்க்க எழுத்தாளன் ஒரு படி மேலானவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். என்றாலும் அவனை இலகுவாகச் சென்றடைவதற்கு அங்கதச் சுவை கொண்ட எழுத்துக்கள் ஏற்றனவென நான் நம்பினேன். எனக்கு ஈழத்தில் பரந்த வாசகர் கூட்டமொன்று இருக்கின்றதென்றால், அதற்குக் காரணம் அவர்களை நான் முதலில் சென்றடைந்த பாதை அவர்களுக்குப் பிடித்தமான இலக்கியத் தடத்திலாகும். அவர்களைச் சென்றடைந்த பின்னர் அவர்களால் என் பிற்கால நாவல்களை இரசிக்க முடிந்தது. நான் என் ஒவ்வொரு நாவலிலும் வைக்கின்ற செய்தியை அவர்களால் தரிசிக்க முடிந்தது.

5.1. ஆச்சி பயணம் போகிறாள்

நான் இதுவரை நான்கு நகைச்சுவை நாவல்களை ஆக்கியுள்ளேன். பழையமையின் அறியாமையையும், புதுமையின் அவலத்தையும் பாத்திரங்களாக்கி நகைச்சுவையோடு கூற எடுத்த முயற்சியின் விளைவே “ஆச்சி பயணம் போகிறாள்” என்ற நவீனமாகும். உண்மையைக் கற்பனையாக்கியிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணச் சூழலில் கிணற்றுத் தவளையாக வாழ்ந்த ஒரு மூதாட்டி யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே உள்ள உலகத்தைக் காணும்போது ஏற்படுகின்ற உணர்வுகளை இதில் சித்திரித்திருக்கிறேன். இந்த நவீனத்தில் நகைச்சுவையோடு சமூகவியல் உணர்வுகளையும்

செங்கை ஆழியான்

ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். ஒருவகையில் இது பயண நாவல்தான். முதலில் இந்த நாவல் “விவேகி” மாத இதழில் தொடராக வந்தது. பின்னர் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினர் நூலாகப் பதிப்பித்தனர். நூலாக வந்ததன் பின்னர், “சிரித்திரன்” மாத சஞ்சிகையில் மீண்டும் தொடராக வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் ஸ்ரீலங்கா வெளியீடாக இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்தது. இந்த நவீனத்தில் ஓவியர் “சௌ” அற்புதமான சித்திரங்களை வரைந்திருக்கிறார்.

நகைச்சுவை எழுத்தாளர்களாக இன்று ஈழத்தில் எஸ். சண்முக நாதன் (சானா), ரீ.பாக்கியநாதன், பொ.சண்முகநாதன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் உரைநடைச் சித்திரங்களின் தன்மையில் சானா எழுதிய கட்டுரைகள் ‘பரியாரி பரமர்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இது சிறந்த நகைச்சுவைச் சித்திரங்களாக ஈழத்து மாந்தர் சிலரை அறிமுகப்படுத்தியது. ரீ.பாக்கியநாயகத்தின் கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. பொ.சண்முகநாதனின் கட்டுரைகள் ‘கொழும்புப் பெண்’ என்ற தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளது.

“சமுதாயப் பிரச்சினைகளை நகைச்சுவையுடன் விமர்சிக்கும் பண்பு ஈழத்துத் தமிழ் நாவலிலக்கியத் துறையிலே ஒரு தனிப் பிரிவாக வளர்ச்சியடையவில்லை. இலங்கையில் குறிப்பிடத்தக்க ஆரம்ப முயற்சிகளை மேற்கொண்ட பெருமை செங்கை ஆழியானையே சாரும். விவேகி மாத இதழில் தொடர்கதையாக வந்து 1969 இல் நூலுருவம் பெற்ற இவரது ‘ஆச்சி பயணம் போகிறாள்’ நாவல்தான் இவ்வகையில் முதல் முயற்சியாகும்: யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் முதிய தலைமுறையின் பிரதிநிதியான ஆச்சி, இளைய தலைமுறையினைச் சார்ந்த கடைக்குட்டி சிவராசனுடனும் அவனது காதலி செல்வியுடனும் கதிர்காம யாத்திரை போகிறாள். இப்பிரயாணம் கோண்டாவில் புகைவண்டி நிலையத்திலே தொடங்கி பொல்காவலை கண்டி ஊடாக நடைபெறுகிறது. பிரயாண நிகழ்ச்சிகளின் பகைப்புலத்தில் ஆச்சியுடைய முதிய தலைமுறை மனப்போக்குடன் நிகழ்கால நிலை அகப்படும்போது அந்த முரண்பாட்டில் நகைச்சுவை பிறக்கிறது. பல்கலைக்கழக மாணவர்களான சிவராசா, செல்வி இருவரது காதற் குறும்புகள் இந்த நகைச்சுவைக்கு மெருகூட்டுகின்றன. யாழ்ப்பாணப் பிரதேசப் பேச்சுவழக்கின் பிரயோகமே இந்த நகைச்சுவைக்கு உயிரோட்ட

மாய் அமைந்துள்ளது.” (நா.சுப்பிரமணியம் - 1979)

‘ஆசிரியரின் நோக்கம் எதுவாக இருந்தாலும் தான் எழுதுவது யாருக்காக, அவர்களின் மன எழுச்சி எத்தகையது என்பதனை நன்கு மனதிற கொண்டு இனிய எளிய நடையில் எழுதியிருக்கிறார். இதனால் இந்த நாவலின் சமூகப்பணி - சமூகப்பணிக் கென்றே வெளிவரும் நாவல்களைவிட அதிக பலனை நிச்சயம் அளிக்குமென்று நம்பலாம். ஒரு பலமான சமூகப் பரிசீலனை நகைச்சுவையாகத் திறம்பட நடாத்தப்பட்டுள்ளமையாலும் அவை இலக்கிய நிலைக்குள் அடங்கிச் சிறந்த கலாநுபமாக வெளிவந்தமையாலும் நகைச்சுவையினூடே வாசகர்களை மயக்கித் தன்வசமாக்கும் வெற்றியைக் கொண்டுள்ளது. (செம்பியன் செல்வன் - 1909)

5.2. முற்றத்து ஒற்றைப் பனை

ஆச்சி பயணம் போகிறாளை அடுத்து நான் எழுதிய இன்னொரு நகைச்சுவை நாவல் “முற்றத்து ஒற்றைப் பனை” என்பதாகும். ‘அழிந்து வரும் பாரம்பரிய கலைமரபுகள் மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கை முறை முதலிய பல்வேறு விடயங்கள் இவரது புனை கதைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின் மூலம் ஈழத்தமிழர் சமுதாயத்தின் பதிவேடுகள் எனத்தக்க பல படைப்புக்களை இவர் தந்துள்ளார்’. (சு.வித்தியானந்தன் - 1986) ‘எழுபது வயதாகியும் முற்றத்துப் பனையில் விட்டம் போட்டுக் காற்றாடி விடுகிற பழக்கமும், வெறியும் தீராத வண்ணார் பண்ணைக் கொக்கர் மாரிமுத்தரையும், அந்த நெடுந்துயர்ந்த பனைமரம் காற்றுக்கு எங்கே தனது வீட்டின் மேல் விழுந்து விடுமோ என்று பயப்படுகின்ற அவரின் மைத்துனர் அலம்பல் காசிநாதரையும் அவர்களிடையே வளர்ந்து வரும் பகைமை உணர்வையும் வைத்துப் புனையப் பெற்ற இந்த ஆசிரியரின் மற்றுமொரு நகைச்சுவை நவீனம் முற்றத்து ஒற்றைப் பனையாகும்’. (பொ.சண்முகநாதன் - 1983)

‘வண்ணார்பண்ணைக் கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டு அங்கு பாரம்பரியமாக நிலவிவரும் காற்றாடிக் கலையின் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் வகையில் எழுதப்பட்ட முற்றத்து ஒற்றைப் பனை ஒரு நகைச்சுவைக் கிராமியச் சித்திரம். யாழ்ப்பாணப் பிரதேசக் கிராமப் புறமொன்று அதன் வகை மாதிரியான பாத்திரங்களுடனும் பிரச்சினைகளுடனும் பேச்சுவழக்கில் நகைச்சுவை ததும்பக்

செங்கை ஆழியான்

கண்முண் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது'. (நா.சுப்பிரமணியம் - 98)

‘இது வெறும் நகைச்சுவைச் சித்திரம் மட்டுமன்று. யாழ்ப்பாணத் தின் ஒரு பக்கத்தைச் செங்கை ஆழியான் மிக அற்புதமாக, யதார்த்தமாகச் சித்திரித்திருக்கிறார். சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஒரு அருமையான நாவலாசிரியர் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது ‘முற்றத்து ஒற்றைப் பனை’. (முதறிஞர் வரதர் - 1989)

நான் எழுதிய நாவல்களில் குறுநாவலுக்குரிய படிமம் மிகச் சிறப்பாக ஒற்றைப் பனையில் விழுந்திருக்கிறது எனக் கருதுகிறேன்.

முற்றத்து ஒற்றைப்பனையில் வரும் முத்தர் அம்மான் உண்மையில் என் தாய் மாமனார் திரு.ஆ.அருளம்பலமாவார். யாழ்ப்பாணத்தில் ‘பட்டம்’ விடுவதை ஒரு கலையாக்கிய பெருமகன். புராணக் கதைகளை அர்த்தத்தோடு எனக்குப் புரிய வைத்த அறிஞர். சோளகம் பெயர்ந்ததும் பெரிய - பெரிய பட்டங்களைக் கலைநுணுக்கத்துடன் கட்டுவார். ‘விண்’ கூவலுடன் இரவிரவாக அவர் கட்டிய பட்டங்கள் வானில் மிதக்கும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் பலர் அவரிடம் வருவார்கள். அவர் பட்டங்கள் வானில் பறக்கின்ற நேர்த்தியைக் காண்பதற்கு மட்டுமல்ல. ‘கொக்குக் கொடி’களையும், ‘பிராந்துக் கொடி’களையும் கட்டிச் செல்வதற்காகவும். அவர் புகையிலை வர்த்தகராக இருந்ததால் கொடிகாமம் பகுதியிலிருந்து பழைய விதானையார் ஒருவர் வந்து இவருடன் தங்கி நின்று கொடியேற்றிச் செல்வதைக் கண்டிருக்கிறேன். கொடி ஏற்றுவதில் அப்படியொரு வெறி, தாகம். ஒரு அற்புதமான கலைஞனுக்குரிய சிருஷ்டி அகம்பாவம் அவரிடம் இருந்தது. சோளகம் பின்வாங்கியதும் அவர் அமைதியடைந்து விடுவார். இத்தகைய கலைஞனையே முற்றத்து ஒற்றைப் பனையில் நான் சித்திரித்திருக்கிறேன்.

5.3. கொத்தியின் காதல்

நான் எழுதிய மூன்றாவது நகைச்சுவை நவீனம் “கொத்தியின் காதல்” என்பதாகும். சிரித்திரன் மாத இதழில் தொடர்கதையாக வெளிவந்து நூலுருப்பெற்ற கொத்தியின் காதல் நாவல் பேய்களைப் பாத்திரங்களாகப் பெற்ற ஒரு கற்பனைப் படைப்பு. கொத்தி என்ற பேய்ப்பெண், சுடலை மாடன் என்ற பேய் வாலிபனைக்

நானும் எனது நாவல்களும்

காதலிக்கிறாள் எறிமாடன் என்ற முரட்டுப் பேய் தடையாக வந்து கொத்தியைத் தானே மணம் புரிய விழைகிறான். குழப்பங்களின் முடிவில் சுடலை மாடனும் எறி மாடனும் சண்டையிட்டு இறக்கின்றன. கொத்தி தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமப் புறத்தில் நேரடியாக நாம் காணும் கதை மாந்தரை இங்கே பேய்களின் வடிவில் தரிசிக்கிறோம். நேரில் காணும் அரசியல், சமூகக் குறைபாடுகள் என்பனவற்றைப் பேய்களின் சமூகத்தில் உருவகப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார் எனலாம். (நா.சுப்பிரமணியம் - 1978)

நகைச்சுவை என்பது மனிதனின் பலவீனத்தை முகஞ்சுண்ட, இதயம் நோக்கக் காட்டுவதல்ல. மனிதர்களின் பலவீனத்தைப் பொதுமையாக்கி, தம் குறைபாட்டைத் தாமே உணர்ந்து வாய் விட்டுச் சிரிக்க வைப்பதாகும். புரட்சிகர எழுத்துக்கள் சாதிக்க விரும்புவதை நகைச்சுவை மூலம் சாதிக்க முயல்வதைக் கொத்தியின் காதலுக்கு உள் உருவக ஓவியங்களை “சௌ” வரைந்திருக்கிறார். இந்த நாவலில் அரசியல் அயோக்கியத்தனங்கள், முதிரா இளைஞர்களின் பொறுப்பற்ற தன்மைகள், உறவுகளின் சிக்கல்கள் என்பன சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நாவலை “மாணிக்கம்” என்ற சஞ்சிகை தனது நூலாக வெளியிட்டது.

“கொத்தியின் காதல் சமூகத்தில் புரையோடியிருக்கும் சில குறைகளை எடுத்துக்காட்டி நல்ல கற்பனையோடு எழுதப்பட்ட நகைச்சுவைக் கதை”. (கனக செந்திநாதன் - 1976)

‘தர்மாஸ்பத்திரி, சங்கக்கடை அங்கெல்லாம் நடக்கும் சமூக விரோதச் செயல்கள், மனிதக் காதல் போன்றவற்றைப் பேய்களைக் கொண்டு எள்ளி நகையாடச் செய்திருப்பது உயர்ந்த நகைச்சுவை எனலாம்’. (பொ.சண்முகநாதன் - 1983)

5.4 நடந்தாய் வாழி, வழக்கியாறு

எனக்கு மிகப் பிடித்த குறுநாவல்களில் ‘நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு’ ஒன்றாகும். யாழ்ப்பாண மாது மலடி என்று பெயர் கேளாமல் சத்திர சிகிச்சை மூலம் பெற்றெடுத்த குழந்தை அது. (வழக்கியாறு). அதைப்பற்றி யார் கவனித்தார்கள்? சிலர் ஒரு வரியில் பாடியிருக்கிறார்கள். செங்கை ஆழியான் அருமையாக சிறுநூல் அளவிற்கு நல்ல சித்திரமாகவல்லவா தீட்டியிருக்கிறார்? என இரசிகமணி கனக செந்திநாதன்

செங்கை ஆழியான்

இக்குறுநாவல் குறித்து எழுதியுள்ளார். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பாய்கின்ற ஒரே ஒரு நதியான வழுக்கியாற்றைப் பற்றிய சில தகவல்களை வறட்சியாகக் கூறாமல், அச்சுழலிற்குப் பொருத்தமான கதையூடாக, நகைச்சுவையாகச் சொல்வதற்கு 'நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு' கருவியாகியது. வழுக்கியாறு தோற்றம் பெறுகின்ற அளவெட்டி பிளாக்கைக் குளத்திலிருந்து, அது கடலோடு சங்கமமாகின்ற நவாலிக் கடல்வரை நடந்து பார்த்து. எழுதப்பட்ட நாவலிது. மாட்டுச்சவாரி முகத்தாரின் சவாரி மாடொன்று காணாமல் போகிறது. அது வழுக்கியாற்றின் படுக்கையூடாகச் சென்றதாகத் தகவல் கிடைக்கின்றது. அதைத் தேடித் தரக்ர் மயிலர், சண்டியன் செல்லத்துரை, ஊர் அப்புக் காத்து அப்பையர் ஆகியோர் புறப்படுகின்றனர். அவர்களினூடே கதை விரிகின்றது.

இக்குறுநாவல் சிரித்தின் ஆண்டு மலரொன்றில் வெளிவந்து, பரவலாகப் பேசப்பட்டது. இது நூலுருவில் வெளிவந்தபோது சிரித்திரன் சுந்தர் அதற்கொரு முன்னுரை வழங்கியிருக்கிறார். 'மலையில்லாத மண்ணில் ஓர் ஆறு மாரிகாலத்திலாவது ஓடுவது ஆறுதல் தருகின்றது. மலைப்பிரதேசங்களில் ஊற்றெடுக்கும் ஓயாக்களே கோடைகாலத்தில் ஓய்வெடுக்கும்போது, வழுக்கியாறு கோடைகாலத்தில் முகிலாகி மாரிகாலத்தில் நதியாகினால் என்ன? என்கிறார் சிரித்திரன் சுந்தர். 'ஒரு கையால் நாடித் துடிப்பைப் பார்த்துக் கொண்டு மறுகையால் மருந்து எழுதும் வைத்தியர் போன்றவர் செங்கை ஆழியான். மக்களின் நாடித் துடிப்பை உணர்ந்து பேனாவை நகர்த்துபவர். அந்தத் துடிப்பின் ஆக்கங்களே அவரின் நாவல்களும் நவீனங்களும். தனது எழுத்து ஆளுமையால் தனக்கென்று ஒரு ரசிக சாம்ராச்சியத்தையே உருவாக்கி எழுதுகோலோச்சிக் கொண்டிருக்கிறார்' என சுந்தர் குறிப்பிட்டுள்ளமையின் மெய்மையை இலக்கியவுலகு அறியும்.

'நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு' ஒருவகை உரைநடைக் கதை: விபரணக்கதை.

உண்மையில் இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்போது, நான் வாசகர்களிடம் எனது நகைச்சுவை நாவல்கள் மூலமே சென்றடைந்திருக்கிறேன் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அவை ஆக்கப்பட்ட காலச் சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக மக்களின் மனச் சாட்சியைத் தட்டியெழுப்ப நகைச்சுவை எழுத்துக்கள் பெரிதும் உதவியுள்ளன.

நானும் எனது நாவல்களும்

ஈழத்தில் நகைச்சுவை இலக்கியம் வளரவில்லை என்று சொல்லமுடியாது. ரீ.பாக்கியநாயகம், பொ.சண்முகநாதன், சானா போன்றோர் நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். அங்கதச் சுவையோடு படைப்புக்கள் ஆக்கப்படும் தேவை இருந்தும் இத்துறையில் ஈடுபாடுடையவர்கள் மிகக் குறைவாகும். அதனால் இலக்கிய இயல் ஒன்று வளர்ச்சியை எதிர்நோக்கியுள்ளது.

வரலாற்று நாவல்கள், நகைச்சுவை நாவல்கள் என்ற இரு வகைகளோடு என்னால் ஆக்கப்பட்ட சமூக நாவல்கள் ஈழத்து இலக்கியத்தில் என்னைத் திடமாகக் கால் பதிக்க உதவின.

6

சாதிய நாவல்கள்

ஈழத்தில் தமிழ் மக்களிடையே வேருன்றியுள்ள சமூக நோயான சாதிப் பாகுபாட்டின் இழிநிலைகளைச் சித்திரித்து 1925 ஆம் ஆண்டில் இடைக்காடர் எழுதிய 'நீலகண்டன் ஒரு சாதி வெள்ளாளன்' என்ற முதல் நாவலிலிருந்து, 1989 இல் சோமகாந்தன் எழுதிய 'விடிவெள்ளி பூத்தது' என்ற நாவல்வரை பல நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன. சொக்கன் (1963), செ.கணேசலிங்கன் (1965), செங்கை ஆழியான் (1971), கே.டானியல் (1972), தெணியான் (1973), செ.யோகநாதன் (1976), தி.ஞானசேகரன் (1979), சோமகாந்தன் (1989) ஆகிய புனைகதையாசிரியர்கள் சாதிப் பிரச்சனைகளின் பல்வேறு கொடூர வடிவங்களைத் தமது நாவல்களில் சித்திரித்துள்ளனர்.

காலவரன் முறையில் நாவலிலக்கியத்தின் நவீன வடிவத்தில் முதன்முதல், சாதிப்பிரச்சனையைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப் பட்ட நாவல் 'சீதா' ஆகும். அதனை ஆக்கிய பெருமை 'சொக்கன்' அவர்களைச் சாரும். இந்த நாவல் 1963 இல் 'விவேகி' சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் 1974 இல் நூலுருப் பெற்றது. அவரை அடுத்து சாதியை எரியும் பிரச்சினையாகத் தமது நீண்ட பயணம், சடங்கு, போர்க்கோலம் முதலான நாவல்களில் செ.கணேசலிங்கன் சித்திரித்துள்ளார். அவரின் பின் சாதிப்

பிரச்சினையை அடிநாதமாகக் கொண்டு ஆக்கவிலக்கியம் படைத்தவன் நான் ஆவேன். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்தி எழுபத் தொன்றில் 'மயான பூமி' என்ற தலைப்பில், நான் தொடர் நவீனமாக எழுதிய நாவலே பின்னர் 'பிரளயம்' என்ற பெயரில் நூலுருவில் வெளிவந்தது. மயான பூமி 1971 இல் 'சிரித்திரன்' சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. 'பிரளயம்' என்ற பெயரில் வீரகேசரிப் பிரசுரமாகப் பின்னர் வெளிவந்தது. 1976 இல் அவ்வாண்டிற்குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசினையும் சுவீகரித்துக் கொண்டது.

சாதிப் பிரச்சினைகளைக் கருவாகக் கொண்டு, நாவல்களை ஆக்கிய இலக்கிய கர்த்தாக்களில் சொக்கன், நான், தி.ஞான சேகரன், சோமகாந்தன் ஆகியோர் தவிர்ந்த ஏனைய நாவலரும், சாதிப் பாகுபாட்டினை வர்க்கச் சார்புடைய பிரச்சினையாகக் கருதினர். தமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளைத் தீர்ப்பதற்கும், தரமுறுக்கப்படும் உரிமைகளைப் பெறுவதற்கும் கிளர்ந்தெழும் மக்கட் போராட்டமே தீர்வு எனக் கருதி, ஆக்க நாவலைப் படைத்ததால் அவை இறுதியில் யதார்த்தப் பண்பியலிலிருந்து விலகியமைந்தன. ஆனால் ஏனையோர் சாதிப் பாகுபாட்டினைச் சமூக விமர்சன நோக்கில், நடைமுறைச் செயற்பாட்டின்படியாக நோக்கினர். அதனால் அவர்களது நாவல் கருவிலும், சமூகச் செய்தியிலும் வேறுபட்டமைந்தன.

சாதிப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு நான் இரண்டு நாவல்கள் எழுதியுள்ளேன். ஒன்று பிரளயம்: மற்றையது 1987 இல் ஈழநாடு வாரமஞ்சரியில் வெளிவந்த 'அக்கினி'. இவற்றினைவிட 'அக்கினிக் குஞ்சு' என்ற குறுநாவலிலும், சிரித்திரன் ஆண்டுமலரில் வெளிவந்த 'நிலமகளைத் தேடி...' என்ற குறுநாவலிலும் சாதிப் பிரச்சினைக்கு நான் காட்டுந் தீர்வு வித்தியாசமானது. பிரளயத்திலும், அக்கினியிலும் சாதிப் பாகுபாட்டினை நீக்குவதற்கு உடனடி மார்க்கமாக மூன்று சமூகச் செய்திகளை முன் வைத்துள்ளேன். சாதி ஏற்றத்தாழ்வினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வி வசதி, செல்வ வசதி, தொழில் மாற்ற வசதி ஆகிய மூன்றும் கிடைக்கில் சமூக அந்தஸ்து தாமே கிடைப்பதாக இந்த நாவல்களில் அனுபவபூர்வமாகச் சித்திரித்துள்ளேன். பிரளயம் நாவலில் கல்வியாலும் சாதி யடிப்படையல்லாத தொழில் மாற்றத்தாலும் சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றத்தைக் காட்டியுள்ளேன். அதனால்தான் பிரளயம் நாவலின்

செங்கை ஆழியான்

முன்னுரையில் ஒரு சமூகத்தின் விழிப்பையும், மாற்றத்தையும் இந்த நவீனம் பேசுகின்றது எனக் குறிப்பிட்டுள் ளேன். 'நிலமகளைத் தேடி' என்ற குறுநாவலில் யாழ்ப்பாண மண்ணில் ஒரு குழி நிலந்தானும் உரிமையில்லாத ஒருவன், சாதிப்பாகு பாட்டால் பாதிக்கப்பட்டவன், வன்னிக்கு வந்து தனக்கென நிலத்தையும், யாழ்ப்பாண மண்ணில் நிலத்தைச் சொந்தமாக வாங்கக் கூடிய பணத்தையும் தேடிக்கொள்கிறான். 'அக்கினியில்' இரண்டு மூன்று ரூபாவிற்காகப் பத்துத் தென்னை மரங்களில் ஏறித் தேங்காய் பறித்த ஒருவன், வெளிநாடு சென்று இரண்டு மூன்று இலட்சங்களுக்கு அதிபதியாக யாழ்ப்பாணம் வருகிறான், குடிசை மாளிகையாகிறது. அவனிடம் மற்றவர்கள் தொழில் பெறுகிறார்கள். அவற்றால் அவர்களின் சமூக அந்தஸ்து உயர்கிறது.

சாதிப் பாகுபாட்டால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் மறுக்கப்பட்ட உரிமைகள் மற்றவர்களால் வழங்கப்படுவனவல்ல. அவர்களால் எடுக்கப்படுபவை. தொழில். செல்வம், கல்வி ஆகியவற்றால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள் அவற்றினை எவ்வாறு பெற்றுக் கொள்ள லாம் என்பது என் நாவல்களின் செய்திகள். என் இவ்வகை நாவல்களின் பாத்திரங்கள், சமூகத்தில் தம்மை உயர்த்திக் கொள்ளும் மார்க்கத்தை யதார்த்தபூர்வமாகக் காண்பிப்பார்கள். கல்வி, செல்வம், தொழில் என்பவற்றினால் சமூகத்தில் உயர்ந்துள் ளவர்களைப் பார்த்து அகூசைப்பட்டு, அவர்களைத் தம் மட்டத் திற்கு வீழ்த்தி மகிழ்வு காண விழைபவர்களல்லர். கல்வி, செல்வம் தொழில் என்பனவற்றினைப் பெற வழிகண்டு, அவர்கள் மட்டத்தி ற்குத் தம்மை உயர்த்த நினைப்பவர்கள். அதுதான் இன்றைய யதார்த்தம். கண்கூடு. என் சாதிப்பிரச்சினை சம்பந்தமான நாவல்கள் இவற்றினைத்தான் பேசுகின்றன.

சாதிப்பாகுபாட்டின் கொடூரப் பிரச்சினைகளுக்கு வர்க்க முரண் பாடுகளே அடிப்படைக் காரணமாயினும், போக்குணங் கொண்ட தொழிலாள ஒன்றிணைப்பு, மக்கள் போராட்டமாக வெடிப்பதற்கு நமது நாட்டின் நவீன சோஷலிச ஜனநாயக அரசமைப்பில் உடனடி மார்க்கமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இலவசக் கல்வி, இலவசப் பாடசாலை வசதி, விரும்பிய தொழில் செய்யும் உரிமை என்பன இந்த மண்ணில் சகலருக்கும் கிட்டும் தடைப்படா உரிமை களாகும். பெரிய இலக்கினை அடைவதற்கு முன், தம் நிலைப்படி களைத் திடமாக உருவாக்கிக் கொள்வதில் எவ்வித இடரு

மில்லை. அத்தகு திடமான நிலைப்படிக்களை உருவாக்கும் மார்க்கங்களே சாதிப்பாகுபாட்டினை நிலைகளமாகக் கொண்ட என் நாவல்களின் சமூகச் செய்திகள் என்பேன்.

எனது பிரளயம் என்ற நாவல் குறித்துப் பேராசிரியர் சு.வித்தியாநாதன்: “குறிப்பாகச் சாதி ஏற்றத் தாழ்வு என்ற சமூகக் குறைபாட்டைப் பொருளாகக் கொண்டு இவரால் படைக்கப்பட்ட பிரளயம் நாவல் யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்றிலே நிகழ்ந்து வரும் சமுதாய மாற்றத்தை அதன் இயல்பான நடப்பியல்புடன் காட்டுவது, நீண்ட காலமாக உயர் சாதிக் குடிமை செய்துவந்த சலவைத் தொழிலாளர் குடும்பம் ஒன்று கல்வி, பிறமொழி முயற்சிகள் என்பவற்றால் அக்குடிமை நிலையிலிருந்து விலகிப் புதிய வாழ்க்கை முறைக்கு அடியெடுத்து வைக்க முயல்வதே இந்நாவலின் கதைப்பொருள். இம்மாற்றத்திற்கு இளைய தலைமுறை முனைந்து நிற்கிறது. ஆனால் புதிய தலைமுறை பாரம்பரியச் சிந்தனை ஓட்டத்திலிருந்து விடுபட முடியாமல் நிற்கிறது. இதனைப் பிரளயம் சுவைபட எடுத்துக் காட்டுகிறது” என்கிறார். (காட்டாறு முன்னுரை). தொடர்ந்து, “இவ்வாறு அவர் எழுதியுள்ள பல நாவல்களிலும் அடிநாதமாக இழையோடி நிற்கும் பண்பு அவரது சமூகப் பார்வையாகும். சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு வடிவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதில் அவர் கொண்டுள்ள தணியாத தாகம் இந்த ஆக்கங்களில் புலப்படும். இத்தாக்கம் இன்னும் அவருக்குத் தீரவில்லையென்பதை அவரது அண்மைக் கால எழுத்துக்கள் புலப்படுத்தி வருகின்றன. இத்தகைய சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு இலக்கிய வடிவம் தருவதில் செங்கை ஆழியான் தமது சமகால எழுத்தாளர்களிலிருந்தும் வேறுபட்டுத் தனக்கெனச் சில தனித்தன்மைகளைக் கொண்டவராகத் திகழ்கிறார். குறிப்பாகப் பிரச்சினைகளிலிருந்து கதையம்சத்தைத் தேர்ந்து கொள்வதிலும், கதை மாந்தரின் குணநலன்களை உருவாக்கி வளர்த்துச் செல்வதிலும், கதையை விபரிக்கும் முறையிலும் அவரது தனித்தன்மைகள் தெளிவாக வெளிப்பட்டன. சமூகப் பிரச்சினைகளிலிருந்து கதையம்சத்தைத் தேர்ந்து கொள்வதற்கு சிலரைப் போலக் கோட்பாட்டு ரீதியான அணுகுமுறைகளை அவர் கடைப்பிடிப்பதில்லை. சமூக மாந்தரின் சராசரி உணர்வுகளி னடியாகவே அதனைத் தேர்ந்தெடுப்பார். இந்தப் பண்பை அறுபதுகளின் தொடக்க ஆண்டுகளிலிருந்து இன்றுவரை தொடர்ந்து அவதானிக்க முடிகிறது. குறிப்பாக அறுபதுகளில் காலத்தின்

செங்கை ஆழியான்

குரல்கள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் இவர் எழுதிய “சாதி” என்ற கதையும், எழுபதுகளில் எழுதிய “பிரளயம்” என்ற நாவலும் சாதி ஏற்றத் தாழ்வு என்ற சமூகக் குறைபாட்டைப் பொருளாகக் கொண்டவை. பொதுவாகக் கோட்பாட்டு ரீதியில் இப்பிரச்சினையை அணுகுவோர் தாழ்த்துவோர், தாழ்த்தப்பட்டோர் ஆகிய இரு சாராருக்குமிடையிலான போராட்டமாக மட்டுமே இதனை நோக்குவர். ஆயின் செங்கை ஆழியான் அப்பொது அடிப்படைக்கு அப்பாற் சென்று தாழ்த்தப்படுவோரின் உள்ளேயே காணப்படும் தீண்டாமையையும் புதிய தலைமுறை எழுச்சிகளையும் உயர் சாதியாரிடம் நிகழ்ந்து வரும் மனமாற்றத்தையும் கதையம்சங்களாகக் கொண்டார்... பிரளயம் நாவலிற் சமுதாயத்தின் இயல்பான மாறிவரும் நிலை கதையம்சமாகிறது. கதை மாந்தரின் குணநல உருவாக்கம் என்ற வகையிலும் மேற்படி பிரளயம் நாவல் செங்கை ஆழியானின் தனித்தன்மையைப் புலப்படுத்துகிறது” எனப் பேராசிரியர் சு.வி. குறிப்பிடுகிறார்.

சாதிப் பிரச்சினையைப் பொருளாகக் கொண்ட ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்கள் பலவும் சலவைத் தொழிலாளர் சமூகத்தை ஏனைய தாழ்த்தப்பட்டோருடன் இணைத்தே நோக்கியுள்ளன. குறிப்பாக கே.டானியலின் நாவல்களில் ‘பஞ்சமர்’ என்ற பொதுப் பிரிவில் இச் சமூகத்தினர் காட்டப்பட்டனர். சலவைத் தொழிலாளர் சமூகத்தை மட்டுமே தனிக் கவனத்தில் கொண்ட படைப்பு என்ற வகையிலும் இந்நாவல் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவ முடையதாகிறது”. (பிரளயம் முன்னுரையில் கலாநிதி நா.சு)

எனது அக்கினி நாவலில் பிரளயத்திலும் வேறுபட்ட ஒரு சமூக எழுச்சியைக் காட்டியுள்ளேன். இச்சமூகத்தில் உரிமைகளைப் பெற்ற நிலையில் உறவுகளைப் பெற விழையும் சமூக நிலையைச் சுட்டியுள்ளேன்.

7

வாடைக்காற்று

1 974 ம் ஆண்டு மாசி மாதம் 22 ஆந் திகதி செட்டிகுளம் விழாக்கோலம் பூண்டது. வீதிகள் தோறும் மகர தோரணங்கள், சிகரங்கள் அமைக்கப்பட்டன. எங்கு பார்த்தாலும் சோடனைகள், பூரண கும்பங்கள் வைத்து, மங்கள விளக்குகள் ஏற்றி வீதியெங்கும் மக்கள் நிறைந்து நின்றனர். மேள வாத்தியங்கள் முழங்க ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஊர்வல மாக விழா அரங்கிற்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். வவுனியா அரசாங்க அதிபர் திரு. விக்கிரமராட்சி ஒருபக்கமாகவும் மேலதிக அரசாங்க அதிபர் திரு.சிவஞானம் ஒரு பக்கமாகவும் வர, எழுத்தாளர்கள் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டனர். இரசிகமணிகனக செந்திநாதன், டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், வன்னியூர்க் கவிராயர், செம்பியன் செல்வன், மாதகல் செல்வா, செங்கை ஆழியான் ஆகிய எழுத்தாளப் பெருமக்கள் இந்த ஊர்வலத்தில் அழைத்து வரப்பட்டனர். எல்லாருக்கும் மாலைகள் அணிவிக்கப் பட்டன. ஆம் செங்கை ஆழியனால் எழுதப்பட்டு, வீரகேசரியால் வெளியிடப்படும் 'வாடைக்காற்று' என்ற நவீனத்திற்கு செட்டிகுள மக்கள் விழா எடுத்து வைத்தனர். (மல்லிகை மார்ச், 1974)

வீரகேசரி வெளியிட்ட எனது நாவல்களில் முதலாவது 'வாடைக்காற்று' ஆகும். நெடுந்தீவின் புவியியல் பின்னணியில்

செங்கை ஆழியான்

இந்த நாவலை நான் எழுதினேன். எனது நண்பன் க.பரமேஸ்வரன், (முன்னைய பதிவாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்) தனது பட்டப் படிப்பிற்காக நெடுந்தீவு பற்றிய ஆய்வொன்றினை மேற்கொண்டிருந்தார். அவரோடு நெடுந்தீவில் சில நாட்கள் தங்க நேரிட்டது. யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் நிர்வாகசேவைப் பயிற்சியை மேற்கொண்டிருந்த போது சில தடவைகள் நெடுந்தீவிற்குச் செல்ல வாய்ப்பும் கிட்டியது. இவற்றினால் நெடுந்தீவின் அழகும் தனித்துவமும் என்னைக் கவர்ந்தன. அப்பின்னணியில் ஒரு நாவலை உருவாக்க விளைந்ததன் அவாவாக 'வாடைக்காற்றை' எழுதினேன்.

முதலில் இந்த நாவலிற்கு 'அலையின் கீதம்' எனப் பெயரிட்டிருந்தேன். மீனவச் சமூகக் கதையாதலால் அப்பெயர் மிகப் பொருத்தமாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் நான் எனது முதுகலை மானிப் பட்டத்திற்காக, மன்னாரிலிருந்து முல்லைத்தீவு வரையிலான மீன்பிடித் தொழில் பற்றிப் பெரியதொரு ஆய்வினை மேற்கொண்டிருந்தேன். அதனால் மீன்பிடித் தொழிலின் நுட்பங்கள் பரிச்சயமாயின. கரைவலை, கலன்கட்டி வலை, வீச்சுவலை மீன்பிடிகளின் நுட்பங்கள் புதியனவாக எனக்கு இருக்கவில்லை. அலையின் கீதத்தில் அந்தத் தொழில் நுட்பங்களைக் கதையோடு பின்னி எழுதினேன். நாவல் எழுதி முடித்ததும், எனது பல நாவல்களையும் தொடராக விரும்பி வெளியிட்ட சிரித்திரன் சுந்தர், அதனையும் வாங்கிக் கொண்டார். ஆனால் அந்த நாவலைச் சிரித்திரனில் வெளியிட முடியாதவாறு சில தடைகள் ஏற்பட்டன. 'அலையின் கீதம் (வாடைக்காற்று) மிகச் சிறந்த முறையில் வெளிவர வேண்டும் என்றே நாம் விரும்பினோம். எதை நாம் விரும்பியும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்தோமோ, அதை ஒருவரும் நினைக்க முடியாதபடி 'வெளியீட்டுவிழா' நடாத்தியது எனக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி. எங்கள் புத்தகம் ஒன்று சிறப்பாக வெளிவந்தது போன்று மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது' எனச் சிரித்திரன் சுந்தர் பின்னர் எனக்கெழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டார்.

செட்டிகுளத்தில் நடந்தேறிய வெளியீட்டு விழா போன்ற ஒரு திருவிழா இலங்கையில் நடந்தேறியிருக்க முடியாது என்றே நம்புகிறேன். அந்த வெளியீட்டு விழாவினை நண்பர் பொ. செல்வநாயகம் (செட்டிக்குளம் கிராம சபைத் தலைவர்) அமைப்பாளராக இருந்து ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அவரே அந்த வெளியீட்டு விழாவிற்குத் தலைமை வகித்தார். 'இவ்விழா ஈழத்து இலக்கியத்

தையும், ஈழத்து எழுத்தாளர்களையும் கௌரவிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்ட பெருவிழாவாகும். அவ்வெழுத்தாளர்களில் ஒருவரான செங்கை ஆழியானின் 'வாடைக்காற்று' என்ற இந்த நவீனத்தை வெளியிட்டு விழா எடுப்பதன்மூலம் செட்டிகுள மக்கள் தமது இலக்கிய இரசனையையும், ஈழத்து இலக்கியத்தை மதிப்பதனையும் காட்டிக்கொள்கிறார்கள். இலக்கிய விழாக் களுக்கு மக்கள் கூடுவது குறைவு என நகரப்புற எழுத்தாளர்கள் கூறுகின்றனர். அவர்களை நாட்டின் உயிர்த்துடிப்பான கிராமப் புறங்களுக்கு வாருங்கள், இன்று கூடியுள்ளது போன்ற ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் விழா ஆர்வலராகக் கூடுகின்ற காட்சி யைக் காணுங்கள் என்று அழைக்கின்றோம்' என திரு.பொ.செல்வ நாயகம் குறிப்பிட்டார். திரு.செல்வநாயகம் மிகச் சிறந்த இலக்கியச் சுவைஞர். வன்னியின் மைந்தனான அவரின் இலக்கிய நட்பு மிகவுயர்ந்ததாகவிருந்தது.

வாடைக்காற்று வெளியிட்டு விழாவில் செட்டிகுள மக்கள் காட்டிய ஆர்வமும், எழுத்தாளர்களைக் கௌரவித்தமையையும் பார்த்து இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் பிரமித்துப் போனதுடன் நெகிழ்ந்தும் போனார். எனக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். 'ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஈழத்துப் பூதத்தேவனார் தொடக்கம் செங்கை ஆழியான் வரை ஒரு இலக்கிய வரலாறு உண்டு. வாடைக்காற்று என்ற இந்த நவீனம் நாவல் துறையில் ஒரு மைல்கல்' என்று உரைத்தார்.

விழாவிற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து டொமினிக் ஜீவா வந்திருந்தார். 'கலைஞன் தேசியச் சொத்து, கலைஞனுடைய பெருமை, எழுத்தாளனுடைய சிறப்பு, அவனுக்கு மக்கள் திரண்டு எடுக்கின்ற பெரு விழாவில் தான் இருக்கின்றது. இன்று செட்டிக்குளம் வீதியில் எழுத்தாளர்களை மாலை சூட்டி, கும்பம் வைத்து ஊர்வலமாக அழைத்து வந்த நிகழ்ச்சியை எண்ண எவ்வளவு பெரு மிதமாக இருக்கின்றது. எழுத்தாளன் ஒரு நாட்டில் தக்கவாறு மதிக்கப்பட்டால் அந்த நாட்டின் ஆத்மாவே கௌரவிக்கப் படுகின்றது.' என உள்ள நெகிழ்வோடு ஜீவா கூறினார்.

விழாவில் கலந்துகொள்வதற்காக திரு கே. டானியலை அழைத்தோம். நான்தான் அவருக்குக் கடிதம் எழுதினேன். அக்கடித வாசகங்கள் இன்றும் நன்கு நினைவில் இருக்கின்றது. 'அண்ணர் அறிவது, நிச்சயமாக வாடைக்காற்று வெளியிட்டு

செங்கை ஆழியான்

விழாவில் நீங்கள் கலந்துகொள்ள வேண்டும். யாழ்தேவியில் வாருங்கள். மதவாச்சியில் இறங்குங்கள். காருடன் காத்திருப்பேன்' என எழுதினேன். அமரர் டானியல் தவறாது வந்தார். வெளியீட்டு விழாவில் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார்:

'மீனவ மக்களின் சொற்களையும், நெடுந்தீவு மக்களின் பிரதேசச் சொற்களையும், மீன்பிடித் தொழிலின் நுணுக்கங்களையும் செங்கைஆழியான் கலை அழகோடு சித்தரித்துள்ளார். புதிய களம், புதிய சூழல், நாவலின் படிமம் மிக அற்புதமாக இந்த நவீனத்தில் விழுந்தள்ளது.' (மல்லிகை, மார்ச் 1974)

இந்த வெளியீட்டு விழாவில் செட்டிக்குளம் கலாசாரப் பேரவைக் கலாமன்றம், 'தீயினில் தூசு படிவதில்லை' என்ற ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றியது. அந்த நாடகத்தின் கதை வசனம், இயக்கம் என்பவற்றினை நானே ஆற்றினேன். செட்டிக்குளத்தின் நாடகக் கலைஞர்கள் அதில் பங்கேற்றனர். அக்கால கட்டத்தில் மேடையேறிய நல்ல நாடகங்களில் அதுவுமொன்றென்ப பின்னர் பத்திரிகைகள் பாராட்டின. எனது வாடைக்காற்று நூற்பிரதி யொன்றினை அமரர் கைலாசபதி அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அவர் 'நீர் அனுப்பி வைத்த நூற்பிரதி கிடைத்தது, நன்றி. எமது இலக்கியத் தொகுதிக்கு இன்னுமொரு பங்களிப்பாக அமையும் என எண்ணுகிறேன். தொடர்ந்து நீர் இலக்கிய ஆக்கங்களில் முழுமுச்சாக முனைந்து நிற்பது பெரு மகிழ்ச்சிக் குரியதாகும். நாடகத் துறையிலும் ஈடுபட்டு வருவது காலத்தின் தேவையை ஒட்டிய முயற்சியாகும்' என எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியில் தேவன் - யாழ்ப்பாணம் மேடையேற்றிய 'கூடப்பிறந்த குற்றம்' என்ற நாடகத்தில் கூடப்பிறந்தவனாக நடித்த அருபவம் 'தீயில் தூசு படிவதில்லை' என்ற என் நாடகத்தினை மேடையேற்ற உதவியது என நினைக்கின்றேன்.

ஈழத்து நாவல்களில் பெரும் சர்ச்சைகளுக்கும், சிக்கல்களுக்கும் வாடைக்காற்று நாவல் உட்பட்டது போன்று வேறெந்த நாவலும் ஆட்பட்டதில்லை. வாடைக்காற்று பெயர்ந்ததும் பேசாலை, கரையூர்ப் பகுதிகளிலிருந்து மீனவர்கள் நெடுந்தீவுக் கடற்கரைக்கு மீன் பிடிக்க இடம் பெயர்ந்து வருகின்றார்கள். அக்காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து பெலிகன் எனப்படும் கூழைக் கடாக்கள் வருகின்றன. வாடைக்

காற்றோடு இத்தீவுக்கு வரும் கூழைக்கடாக்கள் கதையோடு உருவகப்படுத்தப்படுகின்றன. வாடைக்காற்றிற்கு 17.3.74 ஆந்திகதி வீரகேசரி வார மலரில் 'அலசையன்' என்ற ஒரு விமர்சகர் மதிப்புரையொன்று எழுதியிருந்தார். வாடைக்காற்றினைப் புயற் காற்றாக மாற்றிய பெருமை அந்த மதிப்புரைக் கட்டுரைக்கே உரியது. 'கதைக்கு இத்தீவு களமாக அமைந்ததற்கிணங்க அங்குள்ள பகிறு வேலிகளையும், போர்த்துக்கேயர் என்றோ விட்டுப்போன குதிரைகளின் வாரிசுகளையும், வாடை பெயர்ந்ததும் வந்து குவியும் கூழைக்கடாக்களையும் பற்றிக் குறிப்பிடும் கதாசிரியர், அத்தீவில் காணப்படும் போர்த்துக்கேயப் பண்புகள் உள்ள சில பெண்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தால் களத்தின் பெருமை ஓரளவிற்கு இன்னும் சிறப்புற்றிருக்கும்' எனக் குறித்திருந்தார். கதாசிரியன் எழுதாத ஒன்றினை எழுதியிருக்க வேண்டுமென அலசையன் குறிப்பிட்டமை நெடுந்தீவு மக்களின் கண்டனமாக வெளிப்பட்டது. நெடுந்தீவு முற்போக்கு வாலிப இயக்கம் 'வாடைக்காற்று நவீனமும் நாமும்' என்ற தலைப்பில் துண்டுப் பிரசுரமொன்றினை வெளியிட்டது. இந்த நவீனம் அத்தீவு மக்களை இழிவு படுத்துகிறது எனக் கண்டித்திருந்தது. அக்கண்டனக் குரல் இலங்கையின் பல பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தது. மாபெரும் பொதுக்கூட்டம் கூடி வாடைக்காற்று நாவலை அதில் தீயிட்டுக் கண்டித்தனர். அக்கண்டனங்களுக்குச் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் பல துண்டுப் பிரசுரங்கள் வெளிவந்தன. பத்திரிகைப் பேரவையிடமும் விண்ணப்பிக்கப்பட்டது. அதனால் வீரகேசரி 1.9.74 இல் அலசையனின் மதிப்புரை வாக்கியங்களுக்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டது. இப்பிரச்சினையை வளர்க்க விரும்பாத நான் நெடுந்தீவு முற்போக்கு வாலிப இயக்கத்திற்கு, 'எவ்வகையிலாவது வாடைக்காற்று நெடுந்தீவு மக்களது மனதைப் புண்படுத்தியிருந்தால் வருத்தத்துடன் மன்னிப்புக் கோருகிறேன்' என எழுதி முற்றுப்புள்ளி வைக்க நேர்ந்தது.

இத்தகு ஆக்ரோசமான ஒரு கண்டனத்தினை ஈழத்தில் எந்த ஒரு நாவலும் பெறவில்லை. மூன்று மாதங்களில் வீரகேசரி வெளியிட்ட ஏழாயிரம் பிரதிகளும் விற்றுத் தீர்ந்தன. எந்த ஒரு இலக்கியச் சங்கமோ, எழுத்தாளனோ இந்த வாதப்பிரதிவாதங்களில் கலந்து கொள்ளவில்லை. வேடிக்கை பார்ப்போராக இருந்தனர்.

வாடைக்காற்று நாவல் திரைப்படமாக வெளிவந்தமை இந்த

செங்கை ஆழியான்

நவீனத்தைப் பொறுத்தவரையில் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் அம்சம் எனக் கருதுகிறேன். 1974, மார்ச், 26 ஆந் திகதி பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களின் கடிதம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதில், 'உமது நாவல் பற்றிய விமர்சனம் 28 ஆம் திகதி வியாழக்கிழமை 9.30 மணிக்கு வானொலியில் ஒலிபரப்பாகவுள்ளது. வசதியிருப்பின் கேட்டுப் பார்க்கவும்' எனக் குறித்திருந்தார், கேட்டேன். வானொலி கலைக் கோலத்தில் அமரர் கைலாசபதி, '1960 இல் எழுத்துலகில் அடியெடுத்து வைத்தவர்களில் ஒருவர் செங்கை ஆழியான், என்ற புனைபெயரில் எழுதிவரும் க.குணராசா அவர்கள். இலங்கை நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்களில் இவர் ஒருவர். ஏராளமாக எழுதும் குணராசா அண்மையில் எழுதியிருக்கும் நாவல் வாடைக்காற்று என்பது. நெடுந்தீவு எமது எழுத்தாளர் பலரது கவனத்தை இது காலவரை ஈர்த்துள்ளது எனக் கூறவியலாது, புதிய களம். அதைக் கதை நிகழிடமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டது வாடைக்காற்று' எனத் தமது ஆரம்பவுரையில் குறிப்பிட்டார். இறுதியில் 'விமர்சனத்திற்கு மேல் ஒரு விமர்சனம் தேவையில்லை. ஆனால் எனக்கு ஒன்று மட்டும் சொல்லத் தோன்றுகிறது. ஈழத்தில் தமிழ்த் திரைப்படம் எடுப்பதற்கு யாராகிலும் நல்ல கதையொன்று தேடிக் கொண்டிருந்தால் இந்த நவீனத்தை ஒரு தடவை படித்துப் பாருங்கள் என்று சொல்வேன்' என முடித்தார்.

- நாடகக் கலைஞர் அ.ரகுநாதன் என்னைத் தேடி வந்தார்.

8

வாடைக்காற்று திரைப்படம்

ஆக்கவிலக்கியங்கள் பொதுவாக இரு பண்புகளைக் கொண்டனவாக அமைந்திருக்கின்றனவென இலக்கிய விமர்சகர்கள் கணிப்பர். சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுள் நின்று, கலாச்சாரம், விழுமியங்கள் என்பனவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டு, ஆக்கப்படுவன ஒரு வகை. சமூகக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து விலகும் வேட்கையோடு கதா மாந்தர்களைப் படைத்து ஆக்கப் படுவன இன்னொரு வகையானவை. முன்னவை சமூக வாழ்க்கை எப்படியிருக்கிறது என்பதை யதார்த்தமாக விபரிப்பன. பின்னவை சமூக வாழ்க்கை இப்படியிருக்க வேண்டுமென இலட்சியம் பேசுவன. எனது நாவலான 'வாடைக்காற்று' முன்வகையினதாக அமைந்ததால் தான், திரைப்படமாக்கத் தக்க கதையென நாடகக் கலைஞர் ஏ.ரகுநாதன் முடிவு செய்தார் போலும்.

அவர் என்னைத் தேடி செட்டிஞளம் வந்தார்.

'தங்களது அபூர்வப் படைப்பான (நான் சொல்லவில்லை) வாடைக்காற்று நாவலைத் திரைப்படமாக்கும் உரிமை எங்கள் சந்திரோதயா பிலிம்ஸ்சிற்குத் தரவேண்டும். நாவலின் கதைக்கும் பாத்திரங்களுக்கும் ஊறு விளைவிக்காத விதத்தில் படமாக்கித் தருவேன்' என்றார் ரகுநாதன். அவ்வேளை செம்பியன் செல்வனும் அங்கு கூட என்னுடன் இருந்தார்.

செங்கை ஆழியான்

அது ஓர் ஓய்வு நாள் என நினைக்கிறேன். செட்டிகுளத்தின் காரியாதிகாரியாக அவ்வேளை நான் இருந்தேன். அப்பிரதேசம் பொலீசார் கடமையாற்றாப் பகுதியாகையால் நானே பொலீஸ் அதிகாரம் கொண்டவனாக இருந்தேன். குற்றம் செய்தவர்களைக் கைது செய்வதும், நீதிபதி முன் கொண்டு சென்று வழக்கு நடத்துவதும், நிர்வாகக் கடமையோடு இணைந்த அதிகாரக் கடமையாக இருந்தது. திரு.ரகுநாதன் வந்த அன்று, காட்டுயானை ஒன்றினை எவனோ துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டதாகவும், யானையின் சடலம் காட்டில் கிடப்பதாகவும் தகவல் வந்தது. நான் எனது அலுவலர்களுடன் ஜீப்பில் ஏறிச் சம்பவம் நடந்த இடத்திற்கு விசாரணைக்காகச் சென்றேன். கூடவே அன்பர் ரகுநாதன், நண்பன் செம்பியன் செல்வனும் வந்தனர்.

காட்டினூடாகப் பயணம் செய்யும் போது, 'வாடைக்காற்றை' எப்படிப் படமாக்குவதென ரகுநாதன் விபரித்தார். அவருடைய கற்பனையும் திறனும் எனக்குத் திருப்தி தந்ததால், வாடைக்காற்றினைப் படமாக்கும் உரிமையை அவருக்குத் தர நான் சம்மதித்தேன். வாடைக்காற்றிற்குக் கதைவசனம் எழுதும் பொறுப்பினைக் கூட்டாக செம்பியன் செல்வனும் நானும் ஏற்றுக் கொண்டோம்.

வாடைக்காற்றின் திரைக்கதை வசனத்தைச் செம்பியன் செல்வன் எழுதினார். நான் அவற்றினைப் பார்வையிட்டு, எனது நாவலில் இடம் பெற்ற சம்பாசனைகளை இடையில் பொருத்தமாகச் சேர்த்தேன். 'திரைக்கதை வசனம்' என்று அந்தப் பிரதியைச் சொல்வதிலும், திரைப்படத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியையும், அமைப்பையும், இயல்பான பாத்திர அசைவையும் தத்ரூபமாகச் சித்திரித்த, அற்புதமான 'ஸ்கிரிப்ட்' ஆக அதனைச் செம்பியன் செல்வன் தயாரித்திருந்தார். இந்த 'ஸ்கிரிப்ட்'டின்படி தயாரிக்கில் இயக்குனருக்கு அவ்வளவு பாரிய வேலை இல்லை எனலாம்.

திரைக்கதை வசனம் ரகுநாதனிடம் கையளிக்கப்பட்டது. திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திடம் அனுமதிக்காக விண்ணப்பிக்கப் பட்டது. அப்படத்தின் தயாரிப்பாளர்களாக ரகுநாதன் இருவரைத் தேடிப்பிடித்தார். நடிக, நடிகைகளை ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். கலையரசு சொர்ணலிங்கம் அப்படத்தில் 'பொன்னுக் கிழவ'ராக நடிப்பதாகவிருந்தார்.

இருந்தாற்போல ஒரு நாள் 'கமலாலயம் மூவிஸ்' என்ற படக் கம்பனியின் உரிமையாளர் ஏ.சிவதாசன், மற்றவர் அக்கம்பனி

நானும் எனது நாவல்களும்

யின் இன்னோர் உரிமையாளரான பொ.சிவசுப்பிரமணியம். 'திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் உங்களுடைய வாடைக்காற்று ஸ்கிரிப்டிற்கு 'ஏ' கிறேட் இட்டுள்ளது. இதுவரை தங்களுக்கு வந்த எல்லா ஸ்கிரிப்டிலும் பார்க்கச் சிறந்ததெனப் பாராட்டியுள்ளது. கூட்டுத் தாபனம் முழுக்க இதுவே கதை, நிச்சயம் நீங்கள் பெருமைப்படலாம்' என ரகுநாதன் அறிவித்தார்.

‘அப்பெருமை செம்பியனுக்குரியது’ என்றேன்.

கமலாலய மூவிலில் சிவதாசன், தான் வாடைக்காற்றினைத் தயாரிப்பதாகக் கூறினார். ரகுநாதன் கதாநாயகனாக நடிக்க இருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். அதனால் என்னுடன் கதைக்காக புதிய ஓர் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள வந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார். ரகுநாதன் முன்னிலையில் செய்து கொண்டோம்.

ஆறு மாதங்கள் கழிந்தன. ரகுநாதனின் கவலைக்குரிய கடிதம் வந்தது. அதில் வாடைக்காற்றைப் படமாக்கும் உரிமையைக் கமலாலயம் பிலிம்சாருக்கு வழங்க வேண்டாமென எழுதியிருந்தார். பின்னர்தான் எனக்குக் காரணம் புரிந்தது. வாடைக்காற்றின் கதாபாத்திரங்கள் தெரிவில் ரகுநாதன் விலக்கப்பட்ட சங்கதி. என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

கமலாலயம் மூவிசாரே படமாக்கினர். ஏ.இ.மனோகரன், சந்திர கலா, இந்திரகுமார், கே.எஸ்.பாலச்சந்திரன், ஆனந்தராணி, ஜவாகர் போன்ற நடிகர்கள் நடித்தனர். படம் பேசாலையில் படமாக்கப் பட்டது.

படம் திரையிடப்பட்டபோது, கதை: செங்கை ஆழியான், திரைக் கதை: கே.எம்.வாசகர், வசனம்: செம்பியன் செல்வன் என அதில் இடப்பட்டிருந்தது. வானொலி நாடகத் தயாரிப்பில் அக்கால கட்டத்தில் கே.எம்.வாசகர் புகழ் பெற்றிருந்தார். 'ஏ' தகுதி பெற்ற திரைக்கதைக்கு அவர் பெயர் செருகப்பட்டதைப் பெரும் அசந்தர்ப்பமாகக் கருதுவோம்.

ஈழத்துத் திரைப்பட வரலாற்றில், குறிப்பாகத் தமிழ்த் திரைப்பட வரலாற்றில் வாடைக்காற்று பெரிதும் வித்தியாசமான படமாக அமைந்தது. பலரினதும் பாராட்டைப் பெற்றது. இலங்கையில் பல தடவைகள் திரைப்பட விழாக்களில் கலைஞர்களுக்குக் காட்டப்பட்டது.

செங்கை ஆழியான்

அவ்வேளை இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குத் தனது நாடகக் கம்பனியுடன் வந்திருந்த தென்னிந்தியத் திரைப்பட நடிகர் 'மேஜர் சுந்தரராஜன்' இந்தத் திரைப்படத்தினைக் கொழும்பில் பார்க்க நேர்ந்தது. அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தபோது என்னைச் சந்திக்க வேண்டுமென விருப்பம் தெரிவித்திருந்தார். அவரைச் சென்று சந்தித்தேன். 'வாடைக்காற்றி'னைத் தான் இந்தியாவில் மீண்டும் தயாரிக்க முயலப்போவதாகக் கூறினார். அந்தப் புத்தகத்தில் ஒரு பிரதி தருமாறு கேட்டுக்கொண்டார். கதையையும் திரைப்படத்தையும் பாராட்டினார்.

மேஜர் சுந்தரராஜன் எடுத்துச் சென்ற நாவலை என்ன செய்தார் என்பதோ, அவர் பார்த்து ரசித்த ரசனையை என்ன செய்தார் என்பதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், தென்னிந்தியப் பட வுலகில் முன்னணி இயக்குநர் கே.பாரதிராஜாவின் 'கல்லுக்குள் ஈரம்' என்ற படத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது. எவ்வளவு அற்புதமாக வாடைக்காற்று திருடப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. வாடைக்காற்றில் இரண்டு மீனவர்கள் மீன் பிடிப்பதற்காக ஒரு கிராமத்திற்கு வருகிறார்கள். கல்லுக்குள் ஈரத்தில் இரு வாலிபர்கள் ஒரு கிராமத்திற்குத் திரைப்படம் பிடிப்பதற்காக வருகிறார்கள். அக்கிராமத்தில் வாடைக்காற்றில் வருவது போல இரு பெண்கள். வாடைக்காற்றின் வித்தியாசமான பாத்திரமான கையில் கூர் ஈட்டி ஏந்திய விருத்தாசலம், கல்லுக்குள் ஈரத்திலும் கூர் ஈட்டியுடன் வருகிறான். பால் உணர்வு பிறழ்ந்த சண்முகம் இங்கும் வருகிறான். அதே கதை. அதே சம்பவங்கள்.

- பாரதிராஜா தயாரித்திருந்தார்.

யாரிடம் முறையிடுவது இந்த மோசடியை?

வாடைக்காற்று நாவல் அப்படியொன்றும் அற்புதமான படைப்பு அன்று. ஆனால், அது விபரித்த சம்பவங்கள், அது விபரித்த மீன்படி விபரங்கள், அது விபரித்த இயல்பான சமூக விழுமியம், அது விபரித்த பகைப்புலம், அது விபரித்த மனித நடத்தைகள் அந்த நாவலிற்கு வாசகரிடையே விதந்துரைக்கப்படும் புகழ்ச்சியினை ஏற்படுத்தின. அதனால்தான் போலும், 17.10.79 ல் உடுகம்பொல விகாராதிபதி வணக்கத்திற்குரிய எம்.ரத்னவன்ஸ தேரோவிடமிருந்து எனக்கொரு கடிதம் வந்தது.

'...என்னைப் பற்றி நீங்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருப்பீர்களென

நினைக்கிறேன். என்னைப் பற்றிய மேலதிக விபரங்களை திரு. டொமினிக் ஜீவாவிடம் அறிந்து கொள்ளலாம். இதனை தற்போது நான் உங்களுக்கு எழுதும் நோக்கம், தங்கள் 'வாடைக்காற்று' நாவலை நான் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்ப்பதற்கும், வெளியிடுவதற்குமான அனுமதியைப் பெறுவதற்குத் தான். எனவே தயவு செய்து இது பற்றி உடன் பதில் எழுதவும்...

மகிழ்வோடு நான் அனுமதி தந்தேன். வாடைக்காற்று சிங்களத்தில் வணக்கத்துக்குரிய எம்.ரத்னவன்ஸ தேரோவால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. ஆனால் இன்னமும் வெளியிடப்படவில்லை. தகுந்த வெளியிட்டாளர் கிடைக்கவில்லை: வெளியிட முயல்வதாக அவர் எழுதியிருந்தார்.

சிங்களத்தில் வெளிவருமோ, இல்லையோ அதுவல்ல முக்கியம். ஒரு விகாராதிபதியின் மனதை வாடைக்காற்று கவர்ந்திருக்கிறது என்பதுதான் முக்கியம்.

இவ்வளவையும் பார்க்கும்போது, சிறந்த நாவலின் இலக்கணம் என்ன? வாடைக்காற்றல்ல என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும்.

- இலக்கியம் என்பது வாசிக்கப்பட வேண்டும்.

'வாசகர்கள் இப்படி எழுதினால்தான் படிப்பார்கள். அவர்களின் ரசனை மட்டமானது. ஒரு எழுத்தாளனின் ஆக்கங்கள் பரவலாகப் படிக்கப்பட்டால் அவன் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளன் என்றெல்லாம் கூறுபவர்களைப் பற்றி நான் அதிகம் எப்போதும் அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

ஏனெனில் என்னால் வாடைக்காற்றிணையும் எழுத முடியும். காட்டாற்றையும் எழுத முடியும்.

அவை பல்லாயிரக் கணக்கான வாசகர்களால் படிக்கப்படுகின்றன என்பதுதான் இங்கு முக்கியமாக நோக்கப்பட வேண்டியது.

9

யானை, ஒரு மைய வட்டங்கள்

நாவலிலக்கியம் இன்று பரவலாக உலக நாடுகள் எங்ஙனும் வளர்ச்சி கண்ட ஓர் இலக்கிய வடிவமாகவுள்ளது. நாவலிலக்கியத்தில் பல்வேறு பரிசோதனைகளும் அதன் விளைவாக வடிவத்திலும் உத்தியிலும் பல்வேறு மாற்றங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் நாவலிலக்கியத்தின் அடிப்படை அம்சத்தில், எதைச் சொல்வது என்பதில் மேற்கு நாடுகளுக்கும், சமதர்ம நாடுகளுக்கும், மூன்றாம் மண்டல நாடுகளுக்குமிடையில் மாற்றம் அதிகம் நிகழவில்லை என்பது விமர்சகர்கள் பலரின் கருத்து. மேற்குலக நாவல்களில் இன்றும் வீர தீர பராக்கிரமச் செயல்களும், அறிவியல் மெய்மைகளும், காதல், கொலை, சதி முதலான உணர்வுகளின் அடியொட்டிய சிந்தனைகளும் மலிந்த நாவல்களாகத் தோன்றி வருகின்றன. இந்த நாவல்கள் வாசகர்களை ஒருவிதமான கனவு மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி, வாசகர்களை நடைமுறைப் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொள்ள வைக்காத, விடிவு காணத் தூண்டாத நாவல்களாகவுள்ளன என்பர்.

சோஷலிச நாடுகளின் நாவல்களின் பரப்பளவு குறைவு. நோக்கு தெளிவானது. மனித குல விடிவிற்கான புரட்சிகர முயற்சி

களைத் தூண்டும் கருப்பொருள் கொண்டவை. சமூக வர்க்க விடிவிற்கான புரட்சிகரச் சிந்தனைகள் கொண்ட நாவல்கள். மூன்றாம் மண்டல நாடுகளின் நாவல்களில் வறுமை, பயங்கர வாதம், பசி, பிணி என்பனவும், சாதி சமய மொழி இன அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் நாவல்களின் கருப் பொருளாகி விட்டன.

இம்மூவகை நாவல்களும் உண்மையில் அவ்வப் பூகோளச் சூழலின் விளைவானவையே. அவ்வப் பிரதேச மக்களது சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சூழலின் பாதிப்பும், அப்பாதிப்புக்கான தீர்வும் நோக்கிய நாவல்கள் பல இவற்றில் உள்ளன.

ஈழத்து நாவல்கள் இவற்றிற்கு விதிவிலக்கானவையல்ல. மேற்குலகத்துக்குரிய சிந்தனைத் தடத்தில் தனிமனித வீர தீர்ப் பராக்கிமங்களைச் சித்திரிக்கின்ற நாவல்கள் வெகு குறைவு. விரல் மடித்து எண்ணிவிடலாம். அத்தகைய வீர தீர்ப் பராக்கிரமங்கள் நிறைந்த பாத்திரங்கள் ஈழத்தில் இன்று, சிறப்பாகக் கடந்த தசாப்தத்தின் தொடக்கம்தான் நடமாடுகின்றனர். அவர்கள் பற்றிய நாவல்கள் பல இனி வெளிவரும் வாய்ப்புள்ளது. அவ்வகையில் ஈழத்தில் வெளிவந்ததொரு நாவல் எனது “யானை” என்ற நவீனமாகும். வஞ்சினமும் பழி வாங்கும் வெறியும் அளவிட முடியாத துணிவும் கொண்ட ஒரு கதை “யானை”யாகும்.

இந்த நாவலை நான் எழுத நேர்ந்தமைக்கான காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டால், அதன் சமூகப் பயன் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். நான் செட்டிகுளத்தின் காரியாதிகாரியாக இருந்தபோது, காடுகளில் அலைவதும், வேட்டைக்காரரோடு செல்வதும் பிடித்தமான செயலாக எனக்கிருந்தது. அப்பிரதேசத்தின் பொலிஸ் அதிகாரம் எனக்குரியதாக இருந்ததால், காட்டு வளத்தின் அழிவைத் தடுப்பதும் எனக்குரிய கடமையாயிற்று. விவசாயிகள் தம் பயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் காட்டு யானைகளைச் சுட்டு வீழ்த்திவிடுவார்கள். ‘தண்டர்பிளாஸ்’ எனப்படுகின்ற யானை விரட்டும் பெரிய வெடிகளைப் பயன்படுத்தி யானைகளை விரட்டுமாறு விவசாயிகளுக்குக் கூறுவதுடன், அத்தகைய வெடிகளையும் வழங்குவோம். யானையை விரட்டும் ‘கேம்ரேன்ஜர்’களும் வருவார்கள். அப்படியிருந்தும், சில வேளைகளில் பயிரழிவைக் கண்ட விவசாயிகள் தம்நிலை மறந்து யானைகளைச் சுட்டு விடுவதுண்டு.

யானை ஒன்று சுடப்பட்டால் அவ்விடத்துக்குச் சென்று,

செங்கை ஆழியான்

விசாரணை நடாத்தி, அது கொம்பன் யானையாகவிருந்தால் அதன் தந்தங்களைப் பாதுகாப்பாக எடுக்கச் செய்வதும், யானையைச் சுட்ட குற்றவாளியைக் கைது செய்வதும் என் கடமையாக இருந்தது. யானையைச் சுட்டவர்களை இலகுவில் கண்டுபிடித்து விட முடியாது. ஆனால், ஒரு தடவை ஒரு யானை சுடப்பட்ட போது, அதனைச் சுட்டவன் வலிய வந்து, 'நான்தான் சுட்டன், என்ர மனிசியைக் கொன்றதுக்காக இந்த மதம் பிடித்த மிருகத்தைக் கொன்றன், செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ' என்றான். உண்மையில் அந்த யானையின் கால் ஒன்று ஏற்கனவே சூடுபட்டு 'ரணமாகி'யிருந்தது. அதனால் அது மனிதரை வெறுக்கும் விலங்காக மாறியிருந்தது.

'மதயானை சுடப்பட்டது' என்று விசாரணை முடிந்தது. ஆனால் என் மனதில் பதிந்துவிட்ட அந்த நிகழ்வு கதையாகப் பிறக்கும் வரை என்னை உறங்க விடவில்லை.

யானைகள் பருவத்துக்குப் பருவம் ஒரு தடப்பாதையில் திரி வனவாகும். ஓரிடத்தில் உணவு, நீர் குறைந்ததும் பிறிதொரு இடத்திற்கு அவை இடம் பெயருமியல்பின. நான் கிண்ணியாவில் காரியாதிகாரியாக இருந்தபோது பல வேட்டைக்காரர்களின் பழக்கம் எனக்கிருந்தது. அவர்கள் யானைகளின் தடப்பாதையில் என்னை அழைத்துச் சென்றனர். தம்பலகாமத்திலிருந்து பன்குளம், யான் ஓயா, பதவியா வரை அத்தடப்பாதை சென்றது. பதவியாவி லிருந்து நெடுங்கேணி, பதினெட்டாம் போர், பழைய முருகண்டி, பறங்கியாறு, கல்லாறு, அருவியாறு வரை பல நூறு மைல்கள் தடப்பாதை காடுகளின் ஊடாக அமைந்திருந்தது. மனிதனின் தேவைகள் அதிகரித்து காடுகள் அழிக்கப்பட்டு கழனிகள் ஆவதால் யானைகள் தடப்பாதைகள் அழிந்துவிட, அவை கிராமங்களுள் புகுகின்ற நிலை இன்று உருவாகிவிட்டது. இந்த யானைகளின் தடப்பாதைகளையும், அடர் காட்டினூடாகச் செல்கின்ற அத்தடப்பாதையின் அமைதி கலந்த பயங்கரத்தையும், காட்டின் அழகையும் இனிமையையும் ஒரு கதையில் சொல்ல விரும்பினேன். செட்டிகுளத்தில் யானை சுடப்பட்ட சம்பவம், அதற்கான காரணம் என் மனதில் ஆழப்பதிந்திருந்தது.

அப்போது எழுதிய நாவல்தான் "யானை".

9.1. யானை

எனது காட்டு அனுபவங்கள் இந்த நாவலில் நிறைய இடம் பிடித்துள்ளன. இதனை எழுதுவதற்காக யானைகள் பற்றிய அறிவை நான் வளர்த்துக் கொள்ள நேர்ந்தது. அவற்றின் குண வியல்புகள், பழக்க வழக்கங்களைத் தெரிந்து கொள்ள நேர்ந்தது. பகைப்புல அறிவின்றி ஒரு நாவலை எழுதிவிட முடியும் என நான் நினைப்பதில்லை. நான் ஒரு புவியியலாளனாக இருப்பது எனக்கு இவ்வகையில் பெரிதும் உதவியது. அதனால்தான் இந்த நாவலில் புவியியல் விபரணை அதிகம் என நண்பர் நா.சுப்பிரமணியம் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். உண்மையில் புவியியலாளனாக நான் இந்த நாவலில் இருந்ததிலும் பார்க்க, ஒரு சமூகவியலாளனாக இந்த நாவலில் இருப்பதாகவே எனக்குப்படுகின்றது. இந்த நாவலைப் படித்து முடித்த என் நண்பன் க.துரைராசா 'இந்த நாவலில் நீ ஒரு இயற்கை விஞ்ஞானியாகத் தெரிகிறாய்' என்றார்.

கதை சுவையானது. தம்பலகாமத்தில் வீட்டாருக்குத் தெரியாமல் இரு காதலர்கள் வீட்டை விட்டுக் கிளம்புகிறார்கள். வீதியால் போனால் பிடிபட நேரிடும் என்பதற்காகக் காட்டுப் பாதையில் செல்கின்றனர். வழியில் நொண்டி யானை ஒன்று அவளைக் கொன்று விடுகிறது. அந்த யானையைத் தொடர்ந்து பழிவாங்குவதற்காக அவன் காடு மேடு எல்லாம் திரிகிறான். இறுதியில் செட்டிகுளத்தில் பழிவாங்குகிறான். அவன் செல்கிற காட்டுப் பாதைகள், அவன் சந்திக்கின்ற மிருகங்கள், மனிதர்கள், காலங்கள் அனைத்தும் இந்த நாவலில் விபரிக்கப்படுகின்றன.

மனிதனின் போராட்டம் இந்த நாவலில் கூறப்படுகின்றது. அடக்கு முறைகளுக்கு எதிரான மனித முயற்சி இந்த நாவலில் பேசப்படுகின்றது. யானையும் காடும் குறியீடுகளாக வருகின்றன.

இந்த நாவல் எந்தப் பத்திரிகையிலும் தொடராக வெளிவரவில்லை. தொடராக வெளிவருகின்ற தன்மையில் இக்கதை பின்னப்படவில்லை. தனி நூலாக வெளிவந்தது: மூத்த எழுத்தாளர் வரதர் தன் வெளியீடாக யானையை வெளியிட்டார். 25.1.78 புதன்கிழமை பிற்பகலில் யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் இந்த நூலின் வெளியீட்டு விழா நடந்தது.

யானை என்ற இந்த நாவலைப் படித்த கொழும்பு அன்பர்

செங்கை ஆழியான்

எஸ்.சண்முகம் என்பவர் இதனைத் திரைப்படமாக்க விரும்பி வந்தார். அதற்கான திரைக்கதை வசனம் என்னால் எழுதப்பட்டது. அரசாங்க திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திற்கு அனுமதிக்காக அனுப்பப்பட்டது. இதனைப் படமாக்க அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. திரு.எஸ்.சண்முகம் திரைப்படம் எடுப்பதற்காக ஆரம்ப நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். இதில் நடிப்பதற்காகத் தென்னிந்திய திரைப்பட நடிகர்களான ராதிகா, ஜெயச்சந்திரன் ஆகியோரும் சிங்களத் திரைப்பட நடிகர் றொபின் பெர்னாண்டோவும் ஒப்பந்தமாகினர். அவ்வேளைதான் அச்சம்பவம் நடந்தது. அரச திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் திரைக்கதை பரிசீலனை செய்யும் மதிப்புரைக் குழுவில் எழுத்தாளர் எஸ்.பொன்னுத்துரை ஓர் அங்கத்தவராக இருந்தார். அவர் யானை - திரைப்படப்பெயர் பாடிப்பறந்த பறவை - படிக்க நேர்ந்தது. அவரது மதிப்புரையின் பின்னர் அரச திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் பதில் எழுதியிருந்தது.

‘...மான், மரை, யானை என்பன இலங்கைச் சட்டப்படி சுடப்படக் கூடாது. சட்டம் அதற்கு இடம் கொடுக்காது. இத்திரைப்படத்தில் அத்தகு காட்சிகள் வருகின்றன. அத்துடன் பொதுவிடங்களில் மான் இறைச்சி விற்பதாக ஒரு காட்சியும் வருகின்றது. முழுக்கதையும் ஒரு யானையை மனிதன் சுடுவதற்கான முயற்சியாக இருக்கிறது. பின் அரைவாசிப் பகுதி திரைப்பட இரசிகர்களைக் கவரும் பாங்கினதாகவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இத்திரைப்படக் கதை, அரசியல் குழலிற்கு முரண்பாடான விளக்கத்தைத் தருவதாகவும் அமைகிறது...”

இவ்வாறு காரணங் காட்டப்பட்டு நிராகரிக்கப்பட்டது. 1980 ஆம் ஆண்டு இது நிகழ்ந்தது, நிராகரிப்பிற்கான இறுதிக் காரணம் முக்கியமானது, அரசியல் சம்பந்தமானது.

எனக்குத் திருப்தி தந்த நாவல்களில் ஒன்று யானை ஆகும். எனது ஆசிரியரான ஸ்ரீனிவாசன் கூற்றுப்படி நான் எழுதிய ‘சர்வதேசத்தர நாவல்’ இது என்பதாகும். அதனால் இந்த நாவலை அவர் ஆங்கிலத்தில் ‘THE BEAST’ என மொழிபெயர்த்துத் தந்தார். ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலையினர் அதனை நூலாக வெளியிட்டனர்.

9.2. ஒரு மைய வட்டங்கள்

காட்டுக் கிராமத்தையும், காட்டின் அழகையும், யானைகளையும் வைத்து எழுதப்பட்ட இன்னொரு நவீனம், ‘ஒரு மைய

வட்டங்கள்' என்பதாகும். இந்த நாவல் சென்னையில் நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் தாபனத்தினால் 1982 ஆம் ஆண்டு நூலாக வெளியிடப்பட்டது. இந்த நாவலை சென்னையில் வெளிவரும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தந்தவர் நண்பர் டொமினிக் ஜீவா ஆவார். என் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அக்கறை கொண்ட அவர், எனது நூல்கள் கடல் கடந்தும் பரவ வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டிருந்தார். அவ்வகையில் தென்னிந்தியாவில் வெளிவந்த முதலாவது நூல் இதுவாகும்.

ஒரு மைய வட்டங்கள் என்ற இந்த நவீனம் ஈழத்தின் இரு இனங்கள் வாழ்கின்ற காட்டுக் கிராமம் ஒன்றின் கதையைச் சித்திரிக்கின்றது. செட்டிகுளம் மதவாச்சி வீதியில் காட்டு மாங்குளம் என்ற கிராமத்தினை மையமாக வைத்துப் பின்னப்பட்டது. சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் ஈழத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு மைய வட்டங்களே. பெரிய வட்டம் சிறிய வட்டத்தை அழுக்கிவிட முயல், சிறிய வட்டம் தனித்துவமாக விளங்க முயல்கின்ற அன்றைய அரசியற் சூழ்நிலையில், தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பேணி வாழ்கின்ற ஒரு அமைதியான கிராமத்து மக்களின் மனவிரிசல்களையும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் இந்த நாவல் பேசியது. புதிய களங்களையும் பகைப்புலங்களையும் மக்களிடம் அறிமுகம் செய்து வைப்பது என் நாவல்களின் முக்கிய இயல்பு. ஒரு மையவட்டங்கள் அதனைச் சிறப்பாகச் செய்தது.

'சோமா, இந்த மருதங்குழியில் உனக்கு ஒரு தமிழன்தான் கிடைத்தானா காதலிக்க? உனக்காக எவ்வளவு சிங்கள வாலிபர்கள் ஏங்க நீ போயும் போயும் ஒரு தமிழ்ப் பண்டியைத்தான் காதலிக்கிறாயா? அவனிடம் என்னத்தைக் கண்டாய்? பரதேசி. அவனுக்காக உன் காலடியில் தேடி வந்த செல்வத்தை வேண்டாம் என்று ஒதுக்காதே சோமா, உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். அந்தப் பறத் தமிழனை மறந்திடு...' என்கிறான் இக்கதையில் வரும் சிரிசேன.

'இது எங்கள் நாடு. அபே ரட்ட. இதில் வந்தேறிய மாற்றான்கள் நம்மைச் சுரண்டி வாழ்கிறார்கள். தென்னிலங்கையில் சுருட்டுக் கடைகளும், சிறு கடைகளும் வைத்திருக்கும் யாழ்ப்பாணிகள் எங்கள் பணத்தை வடக்கே கொண்டு செல்கிறார்கள். அவர்கள் மாடிகளில் வாழ, நாங்கள் இந்த நாட்டில் ஒரேயொரு

செங்கை ஆழியான்

உரிமையுள்ள இனமான சிங்கள மக்கள் இன்னும் குடிசைகளில் வாழ்ந்து வருகின்றோம். ஏன் இந்த நிலை? ஸ்ரீலங்காவின் உயர் பதவிகள் எல்லாம் தமிழர் கைகளில். நாங்கள் அவர்களின் கீழ் வேலை செய்யும் பியோன்கள். இந்த நிலை மாற்றியமைக்கப்பட்டு...’ ஒரு அரசியல்வாதியின் பேச்சு.

‘புத்தா, இந்தப் பேச்சுக்களைப் பெரிதுபடுத்தாதே. இனவாதம் அரசியலில் ஜெயிக்க சுலபமான வழி. இனம், மதம் என்று மக்களின் உணர்ச்சிகளைக் கிளறி விட்டுவிட்டு, பாராளுமன்ற சீற்றுக்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் அவர்கள் எப்போதும் கவனமாக இருப்பார்கள். அடிபடுகிறது நாங்கள். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக இங்கே சிங்களவரும் தமிழர்களும் ஒற்றுமையாக இருந்து வருகிறோம். வரலாறு சரிவரப் புரியவில்லை. இந்த மக்கள் இப்படித்தான். புத்தா, தென்னைமரத்தில் வந்து இருந்த காகம்தான் எங்கள் வறுமைக்குக் காரணம் என்று ஒரு அரசியல்வாதி சொன்னால் மக்கள் எல்லாரும் அதை நம்பி காகத்தை அழிக்கப் புறப்பட்டு விடுவார்கள்...’ என்கிறார் ஜயரத்ன.

அவர் இக்கதையின் வேறோரிடத்தில் சொல்கிறார்: ‘புத்தா, இந்தக் கிராமத்திற்கு முதன்முதல் குடியேறி இக்கிராமத்தை உருவாக்கியவர் உன் பாட்டன் சதாசிவத்தார்தான், என்பது உனக்குத் தெரியுமா? அதன் பிறகுதான் என் தந்தை இங்கு வந்தார்...’

- இதுதான் இந்த நாவலின் செய்தி.

இந்தக் கதையில் வருகின்ற சிரிசேன வனவிலாகாவைச் சேர்ந்தவன். யானைக் குட்டியொன்று அடர்காட்டில் பெருங் குழியொன்றில் விழுந்து உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற செய்தி காரியாதிகாரிக்கு வருகிறது. அதாவது, எனக்கு வந்தது. அதனைக் காப்பாற்ற சிரிசேன செல்கிறான். அவன் தவறி அக்குழிக்குள் விழுந்து விடுகிறான். தாய் யானை ஏனையோரைத் துரத்துவதால் மற்றவர்கள் சிதறி ஓடிவிடுகின்றனர். ஆழ்குழியில் செத்துக் கொண்டிருக்கும் யானைக் குட்டியோடு கால் முறிந்த நிலையில் சிரிசேன கிடக்கிறான். தாகம், வலி, தான் செய்த கொடுமைகள் நினைவில் வருகின்றன. கழிவிரக் கப்படுகிறான். நான்கு நாட்களின் பின்னர் காரியாதிகாரியுடன் வந்த செல்லத்துரை அவனைக் காப்பாற்றுகிறான்.

நானும் எனது நாவல்களும்

இந்த நாவலில்தான் முன் வைத்த செய்தி தெளிவானது. துல்லியமானது.

இந்த நாவல் ஈழத்து வாசகர்களுக்குக் காலதாமதமாகவே கிடைத்தது.

ஆனால் ராஜபாளையம் மோகன் கிருஷ்ணா என்பவர் எனக்கொரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்: 'ஒரு மைய வட்டங்கள்' எப்படி அவரைக் கவர்ந்ததென்று விபரித்திருந்தார். 'புதியதொரு அனுபவம் தங்கள் நாவல் தந்தது. நீங்கள் எடுத்துக் கொண்ட கருவைவிட அதைச் சொல்லியிருக்கிற நடைவளம் பிரமாதம், இதற்காக உங்களை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்'.

எனது 'யானை'யும், 'ஒரு மைய வட்டங்களும்' காட்டனுபவங்களில் இனிய விளைவுகள், திருப்தி தந்த நாவல்கள்.

10

சமூக நாவல்கள்

எனது நாவல்கள் ஏதோ பெரிய சமூக மாற்றத்தை உருவாக்கி விடும் நெம்புகோல்கள் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனால் சமூக பொருளாதார, அரசியல் நிலையில் இன்று காணப்படுகின்ற முரண்பாடுகளையும் ஊழல்களையும் மனித உணர்வுகளையும் என் நாவல்களின் மூலம் சமூகத்திற்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன். இப்படியிருக்கின்ற சமூகம் எப்படியிருக்க வேண்டுமெனக் கோட்டுக்காட்ட விழையும் ஓர் ஆக்கவிலக்கியவாதிக்குரிய எதிர்பார்ப்பு என் நாவல்களில் உண்டு. சமூக, பொருளாதார, அரசியலிலிருந்து பிரிந்து ஓர் இலக்கியம் இருக்க முடியாது. எனவே சமூகத்தில் நான் கண்ட உணர்ந்த முரண்பாடுகளையும் மனிதகுல வாழ்வுப் போராட்டங்களையும் என் படைப்புக்களில் நான் எதிர்பார்க்கும் உன்னத சமூகக் கனவுடன் கொண்டுவர முயல்கின்றேன்.

'நாவலிலக்கியம் பற்றிய இலக்கண விதிகள் எண்ணிக்கையிற் பெருகியிருந்தாலும் அவற்றின் பொதுப்பண்பில் கருத்தொருமைப் பாடு காணப்படுகின்றது. வசன வடிவில், நடைமுறை வாழ்க்கை யோடொட்டிய கதைப் பொருளைக் கதாபாத்திரங்களில் இயல் புணர்ச்சி மோதல்களுடன் சித்திரிப்பவையாக அமைவதே நாவல் என்பதில் இத்துறை வல்லோர் கருத்தமைதி காண்பர். (கலாநிதி செ.குணசிங்கம் - 1979) எனது சமூக நாவல்களான கங்கைக்கரை யோரம், இரவின் முடிவு, காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்,

கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள், அலைகடல்தான் ஓயாதோ, காவோலை என்பன இத்தகைய பண்பினைக் கொண்டமைந்த வையாகும். இவற்றில் நாம் வாழும் சமூகத்தின் பல்வேறு மாந்தர்களின் வாழ்வியலைச் சித்திரிப்பதன் மூலம், அவர்கள் சமூக வாழ்வின் துயரத்திற்கு அவர்களின் வாழ்க்கைச் செல்நெறி எவ்வாறு காரணமாக அமைகிறது என்பதை இந்த நாவல்களில் ஓர் எச்சரிக்கையாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். இந்த நாவல்களில் சமூகம் இப்படியிருக்கிறது என்பதிலும் எப்படியிருக்கக்கூடாது என்பது ஆழமாக ஊடுபரப்பியிருப்பதாக நான் நினைக்கின்றேன்.

10.1. கங்கைக் கரையோரம்

‘கங்கைக்கரையோரம்’ என்ற எனது நாவல் முதலில் சிரித்திரன் சஞ்சிகையில் தொடர் நவீனமாக 1974 ஜனவரி மாதத்திலிருந்து 1975 மார்ச் மாதம் வரை வெளிவந்தது. இந்த நாவல் இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்து மாணவர்களின் மனவுணர்வையும் புறச்செயல்களையும் அநுபவ பூர்வமாகச் சித்திரிப்பதாகும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் ஒரு மூலையிலிருந்து பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்கின்ற மாணவர்கள் அங்கு எப்படி நடந்து கொள்கின்றனர், கடன்சுமை, நம்பிக்கைகள் என்பனவற்றுடன் அவர்களுக்காக யாழ்ப்பாணத்துப் பெற்றோர் செலவழித்துக் காத்திருக்க, அவர்களின் நம்பிக்கைகளைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் எவ்வாறு நிறைவேற்றுகிறார்கள்: அல்லது அழிக் கிறார்கள் என்பதனை இந்த நாவல் சித்திரிக்கின்றது. இதுதான் பல்கலைக்கழகம் என்பதை வெளியுலகிற்குச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டுமென்ற ஆவலினால் இந்த நாவலை எழுதினேன். நான்கு ஆண்டுகள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவனாகவும், இரண்டாண்டுகள் அப்பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளனாகவும் கழித்த அனுபவத்தை இந்த நவீனத்தில் கூறிவிட முயன்றிருக்கின்றேன்.

‘பண்பு நிறைந்த ஒரு சமூகத்தின் பிரதிநிதிகளாக வரவேண்டிய பட்டதாரி மாணவர் கூட்டம், பல்கலைக்கழகத்தில் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறது என்ற ஆசிரியரின் அவலக் குரலைப் பிரதிநிதி த்துவப்படுத்தும் சிவராசா, தம்மீது சுமத்தப்பட்ட பொறுப்புக்களை இடையிடையே நினைத்துக் கொண்டாலும், மலர் விட்டு மலர் தாவி ஈற்றில் மதியிழந்தவனாக பல்கலைக்கழக வாழ்வின் எக்காலத்துக்கும் பொருந்தவல்ல பாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்

செங்கை ஆழியான்

ளான். இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னர் நான் பல்கலைக்கழகத்தில் வாழ்ந்த அறுபதாம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியையே 'கங்கைக்கரை யோரத்தின்' கதைப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளார். ஒரு காலகட்டத் துப் பல்கலைக்கழக வாழ்வின் பெரும்பாலும் முழு அம்சங்களையும் ஒன்று சேர்த்துக் காட்டும் முதல் நாவலாக கங்கைக்கரை யோரத்தைக் கொள்ளலாம். (கலாநிதி .செ.குணசிங்கம் - வீரகேசரி - 1979)

10.2. இரவின் முடிவு

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முதன்முதல் வெளிவந்த தினசரிப் பத்திரிகையான ஈழநாட்டின் பத்தாண்டு நிறைவினையொட்டி 1969 ஆம் ஆண்டு பல இலக்கியப் போட்டிகளை அது நடாத்தியது. முதற் பரிசிலை இரு நாவல்கள் பெற்றுக் கொண்டன. ஒன்று எனது நாவலான 'போராடப் பிறந்தவர்கள்' மற்றையது சு.இராச நாயகத்தின் 'யாத்திரிகன்'. இவ்விரு நாவல்களும் ஈழநாட்டில் தொடராக வெளிவந்தன. பழம் பெரும் எழுத்தாளன் சு.இராசநாயகனின் யாத்திரிகன் இன்னமும் நூலுருப் பெறவில்லை: ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்தில் அந்த நாவல் ஒரு புதிய பரிமாணமாகும். ஈழநாட்டில் தொடராக வெளிவந்த 'போராடப் பிறந்தவர்கள்' பின்னர் 1976 இல் வீரகேசரி வெளியீடாக வெளிவந்தது. அவ்வேளை அதன் தலைப்பை 'இரவின் முடிவு' என மாற்றிக் கொண்டேன். நான் எழுதவிருந்த புதியதொரு நாவலுக்கு 'போராடப் பிறந்தவர்கள்' தக்க தலைப்பாக இருந்ததால், இரவின் முடிவெனப் பரிசு பெற்ற நாவல் தலைப்பினை மாற்றிக் கொண்டேன்.

'இந்நாவலின் கதை யாழ்ப்பாணக் கிராமப்புறமொன்றின் சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத்தினைச் சித்திரிப்பது. வறுமையிலும் செம்மையாக வாழ முயல்கிறார் சுருட்டுத் தொழிலாளியான ஐயாத்துரை. கிடைக்காத ஆடம்பர வாழ்க்கைக்காக ஏங்கும் மனைவி பாக்கியலட்சுமி குடும்பப் பொறுப்பை அலட்சியம் செய்கிறாள். மூத்த மகன் பொறுப்புகளிலிருந்து விலகிச் சீரழிகிறான். தொடரான துன்பங்களின் முடிவில் மகள் மகேஸ்வரியும், இளைய மகன் சண்முகநாதனும் குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்கின்றனர். தொழிலாளர் குடும்ப அவல வாழ்க்கையைக் காட்டும் இந்நாவலில் கதையம்சம் நிறைவு பெறவில்லை' (நா.சுப்பிரமணியன் - 1977)

நான் வாழ்ந்த சூழல் சுருட்டுத் தொழிலாளர் குடும்பப் பின்னணி

யினதாகும். எனது மாமன்மார்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் குறிப்பிட்ட தக்க புகையிலை வர்த்தகர்களாகவும் சுருட்டுத் தொழிலை நடாத்துபவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். படிக்கின்ற காலத்தில் விடுமுறைத் தினங்களில் ஒன்றுவிட்ட அண்ணர் பாலசிங்கத்திடம் 'வால்சுத்துக்' கட்டச் சென்ற அனுபவமும் உண்டு. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சுருட்டுக் கைத்தொழில் பற்றி ஆய்வுநூல் ஒன்றை எழுதி நூலாக வெளியிட்ட அனுபவமும் இருந்தது. எனவே 'இரவின் முடிவில்' சுருட்டுத் தொழிலாளக் குடும்பம் ஒன்றின் பிரச்சினையை நன்கு சித்திரிக்க முடிந்தது என நம்புகின்றேன்.

10.3. காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சு

ஈழத்துப் புத்தக வெளியீட்டுத் துறையில் எழுத்தாளனின் பல வண்ணப்படத்தினை 'ஓப்செற்றில் அட்டைப் படமாகப் போட்டு வெளிவந்த நாவல் எனது 'காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சு' ஆகும். அதனை வெளியிட்ட சுஜாதா பப்ளிகேசன்ஸ் மு.தர்மராஜன் உண்மையில் நூல் வெளியீட்டில் ஒரு புதிய கதவைத் திறந்து வைத்தவர் என அவ்வேளை புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டார். அவருடன் யாழ்ப்பாணம் துறை, லங்கா, கதிர் சுதாகர் ஆகியோர் இவ்வெளியீட்டினைக் கொண்டு வருவதில் துணையாக இருந்தனர். இந்த நாவலின் வெளியீட்டு விழா யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் 28, மார்ச் 1983 இல் கோலாகலமாக நடந்தேறியது. 'காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்' என்ற நாவல் முதலில் மித்திரன் வாரமலரில், யாழ்ப்பாணம் நங்கையின் (மித்திரன் வாரமலர் ஆசிரியர்) இடையறாத வேண்டுகோளால் எழுதப்பட்டு 1978ஆம் ஆண்டில் தொடராக வெளிவந்தது. அதனை தர்மராஜன் நூலாகக் கொண்டுவந்தார்.

இந்த நாவலில் கல்யாண வயதைத் தாண்டிய முதிர் கன்னி யொருத்தியின் அவலம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. அவள் ஆசிரியையாக இருப்பதால் அவள் உழைப்பினை இழக்க நேர்ந்துவிடும் என்பதால் அவளது கல்யாணத்தைப் பின்போடும் குடும்பத்தினரின் சுயநலம் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. அத்துடன் தமிழ்ச் சமூகத்தின் சீதனக் கொடுமைகள் நாவலின் அடிநாதமாக விரிவிச் செல்கின்றன. இந்தக்கால இளைய சமுதாயத்தை இந்த நாவலில் வரும் ராஜி, 'பேசுவது முற்போக்கு... வாங்குவது பணக்கட்டுகள்... உபதேசம் உலகத்துக்குத்தான்... தனக்கல்ல. இந்த இளைஞர்களைப் பற்றியா சொல்கிறாய்? சும்மா ஒருத்தி வருவாள் என்றால் பின்னால் திரிவார்கள். கல்யாணம் செய்கிறாயா? என்றால் கம்பி நீட்டி

செங்கை ஆழியான்

விடுவார்கள். முதுகெலும்பில்லாதவர்கள். ஏதோ உலகத்தை வெட்டிப் புரட்டப் போகிறார்களாம். அவயளுக்கு ஒரு லோங்கம்... சேட்டும்...அதுகளையும் கழற்றிவிட்டு விலை கூறட்டுமே? வெட்கம் கெட்டவர்கள்' எனப் பொருமுகிறான். இவைதாம் என் இந்த நாவலின் செய்திகள். இந்த நாவலில் வரும் கதாநாயகி மனோரஞ் சித்தத்தின் பாத்திர வார்ப்பு மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருப்பதாக எனக்குப் படுகின்றது. தன் தலை உச்சியில் நரை மயிர் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டு அதனைப் பிடுங்கிவிடுமாறு தங்கையைக் கேட்டவள், உடன் 'அதை அப்படியே விடு' என்கிறாள். அத் தொடக்கப் பண்பு இறுதிவரை அவள் வாழ்வில் அவள் நடத்தையைச் சித்திரிக்கின்றது.

10.4. கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்

ஆக்க இலக்கியம் சமுதாயப் பொறுப்புடன் படைக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு இரண்டு கருத்துக் களில்லை. அண்மைக்காலத் தென்னிந்திய நாவல்கள் சமுதாயப் பொறுப்பு என்ற அம்சத்தைக் கைவிட்டுள்ளனவோ என்று எண்ணப் படுகின்றது. நாவல்கள் பெரியதொரு சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாதுவிடும் தனிமனித உள்ப் பாங்குகளைப் பாதிப்பவையாக அமையக்கூடாது. படிக்கும்போது ஏற்படும் பால்ரீதியான கிள்கிளப்புக்களும் மயிர்க்கூச்செறியும் திகில் உணர்வுகளும் சமூகப் பொறுப்பான நாவல்களுக்குரிய அம்சங்கள் அல்ல. அவை சமுதாயத்தில் குற்றவாளிகளை உருவாக்குகின்றன. ஒழுக்கக் கேடுகளுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன, ஈழத்தில் வெளிவந்த நாவல்களில் இவ்வகையான பண்புகளைக் கொண்ட நாவல்கள் மிகக் குறைவு. எனது நாவல்களில் பாலுறவு சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் பேசப்பட்ட போதிலும் அவை இயல்புணர்வுடன் ஒன்றியனவாகவே விபரிக்கப்படுகின்றன. எனது 'கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள்' என்ற நாவல் இதற்குத் தக்க உதாரணமாகும். அந்த நாவலில் மறைநின்றகுளம் என்ற ஒரு காட்டுக் கிராமம் கதைக்குரிய பகைப்புலமாக அமைகின்றது. அக்காட்டுக் கிராமத்தில் குடியேறிய மக்களின் சாதாரண ஆசாபாசங்களை அவர்கள் தொழில் பின்னணியில் இந்த நாவல் தொடர்கிறது. எதிலும் தொடராக வெளிவந்ததில்லை. வீரகேசரிப் பிரசுரத்திற்கென எழுதப்பட்டு 1981 இல் வீரகேசரியின் 72 ஆவது பிரசுரமாக வெளிவந்தது.

10.5 அலைகடல் தான் ஓயாதோ?

இந்த மண்ணில் வாழ்க்கை அவமே அழிவதற்குரியதன்று. வாழ்ந்து முடிப்பதற்குரியது என்ற கருத்தினை எனது 'அலைகடல் தான் ஓயாதோ?' என்ற நாவலில் சமூகச் செய்தியாக்கியிருக்கிறேன். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த காலத்தில் என்னுடன் கல்வி கற்ற ஒரு ஆசிரியரின் மனச் சிதைவை இந்த நாவலில் நான் சித்திரித்தேன். ஆரம்பத்தில் இந்த நாவல் தொடராக சுதந்திரனில் 1965ல் வெளிவந்தது. பின்னர் சிரித்திரன் பிரசுரமாக 1972 இல் வெளிவந்தது.

10.6. காவோலை

"காவோலை" என்ற நாவல் 1980ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டு 1982ம் ஆண்டு தினகரனில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் 1994ம் ஆண்டு நூலுருப்பெற்றது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் அயலே அமைந்த தீவு ஒன்றின் தனித்துவச் சூழலைச் சித்திரிக்கும் ஆவலில் எழுந்த நாவலே காவோலையாகும். உண்மையின் தனித்துவமான பண்பாட்டுச் சூழல் கொண்ட அனலைத் தைவ இந்த நாவல் பகைப்புலமாகக் கொண்டுள்ளது. அதில் வரும் ஒரு கதாபாத்திரம் கூறுகிறது: 'எங்கட தீவில் சைவக் காரரைத் தவிர பிற மதத்தவர் ஒருவர் கூட இல்லை. சைவக் கோயில்களைத் தவிர வேறு ஒரு கோயிலும் இல்லை. எங்கட தீவில் சமயத்தாய்மை இருக்கிறது. எங்கட தீவுக்குப் பொலிசார் வந்த தில்லை. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலேயே மிக அமைதியான மக்கள் நாங்கள் தான் இராசையா...'

இந்த நாவல் "தீயினில் தூசு படிவதில்லை" என்ற பெயரில் நாடகமாக செட்டிக்குளத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. முதலில் நாடகவடிவில் எழுதப்பட்டு பின்னர் நாவலாக்கப்பட்டதால், அவ்விரு வடிவங்களுக்கும் இடையிலான பின்னணியில் இயல்பாகவே மிக்கு நிற்கும் நாடகத்தன்மையை இந்த நாவலில் அவதானிக்கலாம்.

எனது மேற்சொன்ன ஆறு நாவல்களும் எனக்குள்ள மானிட வாழ்வின் அக்கறையையும், அவற்றினை மக்கள் சுவையாக வாசிப்பதற்கேற்பச் சொல்லத் தெரிகின்றமையையும் மீண்டும் நிரூபித்தன. 'சமூகப் பிரக்ஞையும் பொறுப்பும் இருப்பதனால் காத்திரமான செயல்களை எளிய முறையில் அவரால் கூறிவிட முடிகிறது' என விமர்சகர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் குறிப்பிட்டமைக்கு இந்த நாவல்கள் தக்க எடுத்துக்காட்டுக்கள் என நம்புகின்றேன்.

11

புலம் பெயர் நாவல்கள்

நான் யாருக் காக எழுதுகிறேனோ அவர்களைச் சென்றடைவதில் என் நாவல்கள், எங்கும், எப்போதும், யாராலும் தடைப்பட்டதில்லை. வாடைக்காற்றிலிருந்து காட்டாறு உட்படக் கிடுகுவேலி வரை என் நாவல்கள் விரும்பிப் படிக்கும் சுவைஞர்களின் பரப்பு விரிவை நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன். என் நாவல்கள் வாசகர்களின் பொறுமையைச் சோதிக்கும் வறட்டு வேதாந்த வெளிப்பாடுகளல்ல. வாசகர்களின் உணர்ச்சிகளை மலினப்படுத்தும் ஜனரஞ்சக நாவல்களுமல்ல. எனது கருத்துக்களை வாசகர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல நான் எடுத்துள்ள கருவியாகவே நாவல்களைக் கருதுகிறேன். என் கருத்தினைச் சுமக்கும் பாத்திரங்கள் நம்முடன் வாழும் மக்களிடமிருந்து வேறுபடுபவர்களல்ல. கதையை நகர்த்தும் சம்பவங்கள் கற்பனாவாத நிகழ்வுகளுமல்ல. எனவே, என் நாவல் நான் யாருக் காக எழுதுகின்றேனோ அவர்களை இலகுவில் சென்றடைவதில் வெற்றி கண்டுவிடுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தில் கிடுகுவேலிக் கலாசாரம் இன்று வெளிநாட்டுப் பணவரவால் மாறி வருகின்றது. வெளியமைப்பில் மட்டுமன்றி உள்ளத்திலும் வெளி நாட்டுப் பணவரவு பெரும் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றது. கூடப்பிறந்த குற்றத்திற்காக வெளிநாட்டில் சீதனம் உழைக்கும் சகோதரர்கள், ஏழ்மையை விரட்ட உழைக்கும் பிள்ளைகள், கணவன்மார் - இன்று ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும்

உள்ளனர். அவர்கள் படும் துயரங்கள், மகிழ்ச்சிகள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் உள்ளவை. கடந்த தசாப்தத்தில் கடல்கடந்து வெளிநாடுகளுக்கு, அவிழ்த்துவிட்ட நெல்லிக்காய் மூடையாகச் சிதறி, யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஒதுங்கி, உழைத்துவரும் இந்த நாட்டின் இளைஞர்கள் கூட்டம் புதியதொரு வாழ்க்கைச் சுவையையும் அவலத்தையும் இந்த மண்ணில் ஏற்படுத்தி வருகின்றது.

கூடப்பிறந்த சகோதரிகளுக்காகச் சீதனம் உழைக்க வெளிநாட் டிற்குச் சென்று, தமது வாழ்வின் இனிமைகளைக் கனவுகளாக்கிக் கொண்ட இளைஞர்களை எனக்குத் தெரியும். திருமணமாகி வாழ்வின் இன்பங்களை அனுபவித்துத் திருப்தி காண்பதற்கு முன்னரே விமானமேறிய ஆடவரையும் எனக்குத் தெரியும். அவர்களின் ஏக்கங்கள் பெருமூச்சுக்கள் காற்றில் கலப்பதும், உடல் தேவைகள் தவறுகளை ஏற்படுத்துவதும் நிகழாதனவல்ல. பிள்ளைகளை ஒருவர் பின் ஒருவராக பல்வேறு காரணங்களுக் காக அனுப்பிவிட்டு, இங்கு உறவுத் துயரினால் ஏக்கங்களும், அயலவனின் கொள்ளியால் வெந்து போகின்ற அந்தப் பித்து நெஞ்சங்களின் இறுதி யாத்திரையும் இங்கு நிரந்தரமான சம் பவங்கள்தாம். வெளிநாடுகளில் தம் வம்சத்தை விருத்தி செய்யும் இந்த மண்ணின் புதல்வர்களும், புதல்விகளும் அங்கு பிறக்கும் பிள்ளைகளும் தொலைந்து போன தலைமுறைகள் என்பதும் எல்லாருக்கும் புரியும். இவற்றினை எல்லாம் என் நாவல்கள் மூலம் சொல்ல ஆசைப்பட்டதன் விளைவாகவே கிடுகுவேலி, மழைக்காலம், யாக குண்டம் என்ற என் நாவல்கள் பிறந்தன.

11.1. கிடுகுவேலி

‘கிடுகுவேலி’ என் எழுத்தாக்கத்திற்கு வெற்றியையும், என் வாசகர் பரப்பை அகலமாக்கவும் உதவிய நாவல். ஒரு நாவலின் வெற்றியை எதைக் கொண்டு கணிப்பது? அதனை விரும்பிப் படிக்கும் வாசகர்களின் எண்ணிக்கையைக் கொண்டா? அல்லது அந்த நாவல் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்க விளைவுகளைக் கொண்டா? முன்னதிலும் பின்னதே சிறந்த நாவலின் வெற்றி விளைவுகள். அவ்வகையில் கிடுகுவேலி என்னைப் பொறுத்த ளவில் வெற்றி நாவலே. நான் எதனை என் நாவலின் சமூகச் செய்திகளாக முன் வைத்து நாவலைப் பின்னினேனோ அச்சமூகச் செய்திகள் சென்றடைய வேண்டியவர்களைச் சென்றடைந்து

செங்கை ஆழியான்

தாக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பதற்கு இந் நாவல் 'ஈழநாட்டில்' தொடராக வெளிவந்து நிறைவுற்றபோது வந்து குவிந்த நூற்றுக் கணக்கான கடிதங்கள் சான்று.

“ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் இருந்த யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் புறக்காரணங்களால் எவ்வாறு மாறுபடுகின்றது என்றும், மனித உறவுகளில் பணவசதி எப்படி மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகிறது என்றும், கணவன் மனைவி உறவுகள் எவ்வாறு பூசிமெழுகலின்றி நேரடியாகவே வார்த்தைகளில் பரிமளிக்கின்றதென்பதையும் தனக்கே உரித்தான நடையில் செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலில் காட்டுகிறார்’ (கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 1981). “மக்களின் அதிக கவனத்தை அண்மைக் காலத்தில் இழுத்த நாவல் இது வாகும். யாழ் மண்ணின் நிகழ்காலப் படைப்பு. திருமண ஒப்பந்த வியாபாரங்களும், சீதன வருமானமும், அந்த வருமானத்தைப் பெருக்க, அதனை முதலீடாகக் கொண்டு மத்திய கிழக்கு நாடு களுக்குப் பயணம், அதனால் கட்டியவள் கொள்ளும் ஏக்கமும், சீற்றமும் இந்த நாவலில் அழகாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நாவலின் உச்சக்கட்டம் சமகாலக் கொடூர நிகழ்ச்சி ஒன்றுடன் கலாபூர்வமாக இணைக்கப்பட்டு சமகால இலக்கியம் என்ற பெயரையும் பெற்று விடுகிறது” (செம்பியன் செல்வன்-1984) “கிடுகு வேலியைப் படிக்கும் யாழ்ப்பாணத்து இன்றைய இளைஞர் பலர் ஒருகணம் ஏதோ ஒரு வகையில் தம்மை நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. இந்த இடத்தில் தான் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கூறிய கூற்றை நினைவு கூரவேண்டும். அவர் கூற்றுப் பின்வருமாறு: “பொதுவாகக் கூறினால் ஒரு நாவலைப் படிக்கும் வாசகர்கள் தனக்கு மட்டும் அந்த நாவல் எழுதப்பட்டதாகக் கருதத் தலைப்படுகிறான். நாவலாசிரியன் தலையிட்டுக் கூறும் சில குறிப்புகள், விளக்கங்கள், எச்சரிக்கைகள் ஆகியன தன்னை நோக்கியே கூறப்பட்டுள்ளன என எண்ணுகிறான்” (எஸ். சிவலிங்கராசா - 1989.)

எனது முன்னைய நாவல்களில் நான் கையாளாத உத்தியைக் கிடுகுவேலியில் கையாண்டேன். வாடைக்காற்று, பிரளயம் ஆகிய எனது நாவல்களில், தொடக்கம் - வளர்ச்சி - உச்சம் என்ற நாடக நகர்த்தும் பண்பு இருந்தது. காட்டாறு, யானை, ஒரு மையவட்டங்கள் என்ற எனது நாவல்களில் உச்சம் நோக்கிய வளர்ச்சி என்ற அறிவக நகர்த்தும் பண்பு இருந்தது. கிடுகுவேலி இவ்வகையினதன்று. ஒரு பிரதான பாத்திரத்தின் நோக்கில், அப்பாத்திரம் சந்திக்கும் சில கதாமாந்தர் தம் இயல்புகளின்

நானும் எனது நாவல்களும்

விளைவான சம்பவங்களின் இணைப்பில், இக்கதையை நகர்த்தி
னேன். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சண்முகத்தின் பார்வையிலிருந்து
கதை விலகவில்லை. நான் கூறவந்த சமூகச் செய்திகளை
நாடகம் நகர்த்தும் பண்பிலோ, அறிவக நகர்த்தலும் பண்பிலோ
கூற முன்வரவில்லை. எனவே கிடுகு வேலி உச்சம் நோக்கிய
வளர்ச்சியாக அமையாது, சிக்கலை அவிழ்க்கும் வளர்ச்சி என்ற
மனோவியல் நகர்த்தும் பண்பினைக் கொண்டதாக அமைந்தது.

இந்த நவீனத்திற்குக் கிடுகுவேலி என்ற தலைப்பு வைத்ததற்
கான காரணங்கள் தெளிவானவை. யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின்
ஒரு குறியீடு கிடுகுவேலிதான். நமது பண்பாடு அதனுள்ள்தான்
அமைகிறது. புதுமைகள் புறவாழ்விலும் அகவாழ்விலும் புகுவதை
இக்கிடுகுவேலிகளால் இனியும் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது
என்பதுதான் கதையின் செய்தி. எனவே அதுவே கதைத்
தலைப்பாயிற்று.

1982 - 1985 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையில் வெளியாகிய
குறுநாவல்களுள் சிறந்ததாகக் கிடுகுவேலியைத் தேர்ந்தெடுத்து
தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) பரிசும் சான்றிதழும் வழங்கியது
குறிப்பிடத்தக்கது.

11.2. மழைக்காலம்

எனது மழைக்காலம் நாவல் வெளிநாட்டுப் பயணத்தின்
நோக்கத்திற்குப் புதிய விளக்கம் தருவதாக அமைந்தது.
யாழ்ப்பாணத்துச் சீதனக் கொடுமையால் வாழ்வின் ஆரம்பத்தி
லேயே பாதிக்கப்பட்ட ஒருத்தி தன் சகோதரிகளுக்காக விமானம்
ஏறுகிறாள். அவளைக் காதலித்துவிட்டு, திருமணம் செய்வதற்குச்
சீதனம் கேட்கும் இன்றைய இளைஞனில் ஏற்பட்ட விரக்தி
துணிச்சலான ஒரு முடிவினை எடுக்க அவளைத் தூண்டுகிறது.
ஒப்பந்த மனைவியாக வாழ்வதற்குத் தயாராக அவள் ஜேர்மனி
செல்கிறாள்.

மழைக்காலம் நாவலை நான் நனவோடை உத்தியில்
நகர்த்தினேன்.

மழைக்காலம் கதாநாயகியைக் காதலித்தவன் கேட்கிறான்:
'தேவி, உனக்கு இங்கு மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லையா?'

"இப்படி நீங்கள் மட்டும் கேட்கப் போவதில்லை. எல்லாரும்

செங்கை ஆழியான்

கேட்கத்தான் போகினம். அவர்களுக்காக நான் கவலைப்படவில்லை. இந்த மண்ணில் சீதனத்தைக் கொண்டுதான் ஒரு பெண் கலியாணப்பந்தலில் ஈடுபட முடியுமென்றால் இந்தச் சமூகம் இருக்கக்கூடாது. இந்த மண்ணை வெறுத்துத்தான் நான் ஜேர்மனிக்குப் போறன். உன்னைப் போன்ற இளைஞர்களை கேவலமாக ஒதுக்கிவிட்டு, எங்கோ கண்காணாத தேசத்தில் சீதனம் இல்லாமல் கலியாணம் செய்து கொள்ளவிருக்கும் ஒரு இளைஞனின் பெருந்தன்மையை நினைத்துப் போறன்”.

ஜேர்மன் தமிழ் இளைஞர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்கள் மணமக்களாகத் தேவை என்ற ஒரு விளம்பரம் வந்தது. வீரசேகரியில்தான் அந்த விளம்பரம் வந்தது. பலர் விண்ணப்பித்தனர். நேர்முகப் பரீட்சையின் போது அவர்களுக்குத் திடுக்கிடும் ஒரு தகவல் தரப்பட்டது. ‘ஐந்தாண்டுகள் ஒப்பந்த மனைவியாக வாழ வேண்டும் என்பதுதான். எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெண் சென்றாள். அவள் ஒப்பந்த மனைவியாகச் சென்று, அந்த இளைஞனைத் தன் அன்பாலும், பணிவிடையினாலும், பண்பாலும் கவர்ந்து இன்று சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வருகின்றாள். அவளுடைய கதையை மழைக்காலமாக்கினேன். யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களின் மனப்பாங்கினையும் மேலைத்தேயக் கலாசாரத்தில் ஊறி விட்ட தமிழ் இளைஞர்களின் மனப்பாங்கினையும் ஒப்பிட்டு நோக்க மழைக்காலம் எனக்கு உதவியது.

11.3. யாக குண்டம்

வெளிநாடுகளுக்குத் தம் பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டு, ஏங்கும் தாய் தந்தையரின் மனநிலையைச் சித்திரிக்கும் நவீனமாக யாககுண்டம் உருவாகியது. பேரப்பிள்ளைகளை மடியிலிட்டுக் கொஞ்சமுடியாத இரக்கத்துக்குரிய ஒரு தாயை, இந்த மண்ணின் ஓராயிரம் அத்தகைய தாய்மார்களின் பிரதிநிதியாக இந்த நாவலில் நான் சித்திரித்துள்ளேன். வெளிநாடுகளில் பிறந்து வாழும் நம் பேரப்பிள்ளைகளின் படங்களை வைத்துப் பார்த்துத் தவிக்கும் வயோதிபப் பெற்றோர்களின் உறவுத் துயர்களை யாககுண்டம் விபரிக்கிறது.

கிடுகுவேலி, மழைக்காலம், யாககுண்டம் ஆகிய இந்த மூன்று எனது நாவல்களிலும் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் தனித்துவமான விழுமியங்கள் நிறையக் கையாளப்பட்டுள்ளன. ‘செங்கை ஆழியானுடைய ஆக்கங்கள் நடைமுறைச் சமுதாய நடப்பியல்புச்

சித்திரங்களேயாம். இவற்றின் மூலம் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் தனது சமூகப் பார்வையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாகச் சமூகப் பொருளாதாரக் குறைபாடுகள், தலைமுறை இடைவெளிகள், நகரமயப்பட்ட வாழ்க்கை முறையில் சிதைவுறும் கிராமியம், அழிந்து வரும் பாரம்பரியக் கலைமரபுகள், மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கைமுறை முதலிய பல்வேறு விடயங்கள் இவரது புனைகதைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின் மூலம் ஈழத்துத் தமிழர் சமுதாயத்தின் பதிவேடுகள் எனத்தக்க பல படைப்புகளை இவர் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியானுடைய கதைகளும் முறைமையில் இருவகைச் சிறப்புகளை அவதானிக்கலாம். ஒன்று அவரது நுணுக்க விபரண முறை. இன்னொன்று சமூகத்தைப் படம்பிடித்து முன்னிறுத்தும் அவரது மொழி நடை'. (பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் - 1984)

11.4. ஓ, அந்த அழகிய பழைய உலகம்

யாழ்ப்பாணத்து மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கை முறைபற்றி யாககுண்டத்தில் நிறைய விபரித்துள்ளேன். எனது நுணுக்கமான விபரண முறைக்கு நான் எழுதிய 'ஓ... அந்த அழகிய பழைய உலகம்' என்ற நாவல் தக்க உதாரணமாக அமையும் என நினைக்கிறேன். 'ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்' சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் முற்போக்கு இதழான தாமரையில் தொடராக வெளிவந்தது. ரஜனி வெளியீடாக நூலுருப் பெற்றது. இந்த நாவல் எனது ஏனைய நாவல்களிலிருந்தும் பலவிதங்களில் வேறுபட்டதொரு ஆக்கம் என்பது என் கருத்து. எடுத்துக் கொண்ட கருவிலும் அதனைக்கூற நான் வரித்துக் கொண்ட மொழி நடையிலும் இந்த நாவல் வேறுபட்டதெனக் கருதுகின்றேன். மேலோட்டமாக இந்த நாவலைப் படிக்கும்போது தெரிவது, எனது நாவல்களில் தொனிக்கும் கதை அம்சம்தான். கதையில்லாமல் கருத்துக்களைக் கூற நான் எப்போதும் விழைந்ததில்லை. கருத்துக்கள் மட்டும் தெரிவிக்கப்பட வேண்டுமாயின் அதற்கு நாவல் என்ற இலக்கிய வடிவம் தேவையில்லை.

"நகரப்புறத்தின் நவீன நாகரிக வாழ்வை வாழ்ந்து வெறுத்த கனகவடிவேலர் என்ற எஞ்சினியர், நவீன தொழில்நுட்ப அறிவியல் விருத்தி, அமைதியையும் அழகையும் குறைத்துவிட்டதெனக் கருதுகிறார். இயற்கையோடிணைந்த வாழ்வைக் கொண்டிருந்த பழைய உலகமே மனித சாந்திக்கும் நிம்மதிக்கும் ஏற்றதென

செங்கை ஆழியான்

எண்ணுகிறார். அந்தப் பழைய அழகிய உலகத்தைத் தேடிக்கிராமம் ஒன்றிற்கு வருகிறார். அந்தக் கிராமத்தின் அமைதிக்குமூல் அவருக்குப் பிடித்துக் கொள்கிறது. ஆனால் படிப்படியாக அந்தக் கிராமத்தை நகர்ப்புற நாகரிகக் கருவிகள் ஆக்கிரமிக்க பழைய உலகம் அழிகிறது. இந்தக் கருப்பொருளைச் செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலில் சித்திரித்துள்ளார்” (என்.சுப்பிரமணியம் - 1985). “பழைமை மாறுவது தவிர்க்க முடியாத நியதி. நவீன தொழில்நுட்ப அறிவியலின் சிறைக் கூடத்துக்குள். மனிதர்கைதிகளாக வாழ்கின்றனர். யந்திரங்களின் வருகை மனிதரின் நிம்மதியையும் அமைதியையும் படிப்படியாகக் குலைத்து விடுகின்றன. அறிவுக் கருவிகள் மனித குலத்திற்குப் பெரும் அச்சுறுத்தலாகி வருகின்றன. இயற்கையோடியைந்த வாழ்வை விட்டு, இயற்கையை மாற்றிவிடும் சிற்பிகளாக மனிதர் மாறிவருவது, பழைய இனிய உலகினை நினைத்து ஏங்க வைத்துவிடுகின்ற மெய்மையை இந்த நாவல் நன்கு சித்திரிக்கின்றது” (என்.சுப்பிரமணியம் - 1985). “செங்கை ஆழியானின் நாவல்களில் காணக் கூடிய தனித்துவ முத்திரைகளை இந்த நாவலிலும் காணமுடியும். கதை அம்சம், பகைப்புல விபரணை, புதிய செய்திகள், வகை மாதிரிப் பாத்திரப் படைப்பு, எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்த நடை, சிந்திக்கத் தூண்டும் உரையாடல் என்பனவற்றோடு செங்கை ஆழியானின் இந்த நாவலில் சமகால அரசியல் சமூக தத்துவ விசாரங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன”. (தி.வேலாயுதபிள்ளை - 1985).

“கிராமங்கள் நகரங்களாவதும் கிராமிய மக்கள் நாகரிகத்தின் பிடியில் தள்ளப்படுவதும் தவிர்க்க முடியாதவை. நவீன சாதனங்களின் இனிமையையும் உதவிகளையும் அழிவுகளையும் தெரிந்து அனுபவிக்கும் உரிமை ஒரு பகுதி மக்களுக்குக் கிடைக்காது போனது இன்றைய உலகில் நியதியாகக் கூடாது..” என்று எனது ‘ஓ அந்த அழகிய பழைய உலகம்’ குறித்து டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் தெரிவித்த கூற்று தள்ளிவிடக் கூடியதன்று.

12

அரசியல் நாவல்கள்

லக்கியத்தின் மிகப் பிரதானமான பணி சுழன்று மாறி வரும் சமூகவழவுச் சிக்கல்களினிடையேயும் அகப்புறச் சவால்களுக்கிடையேயும் அவற்றிற்குடாகவும் மனிதாயத் தைச் சித்திரிப்பதாகும். மனித வரலாற்றின் மானுட நிலைப்பாடு களின் பிரகடனங்கள்தாம் படைப்பிலக்கியங்கள். அத்தகைய இலக்கியங்கள் காலத்தின் உற்பத்திகள் மாத்திரமல்ல, அவையே காலத்தை உற்பவிப்பனவாகவும் உள்ளன. கம்பராமாயணம் தோன்றுவதற்குச் சோழர் காலம் எத்துணை அவசியமோ அதே போன்று சோழர் காலத்தின் பொழிவைக் காட்ட ஒரு கம்பராமாயணமும் அவசியம். ஒரு சமூகம் சிக்கலான காலகட்டத்தில் வாழும் பொழுது, அது அச்சிக்கல்களின் தெளிவிற்கும் தீர்விற்கும் இலக்கியத்தை எதிர் நோக்கி நிற்பது வழக்கம். இலக்கியங்களும் பதில்களை வழங்குவதுண்டு. அவற்றுள் எவை அச்சமுகத்தின் நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளில் எதிர்காலத் தேவைகளைக் கண்டனவோ அவையே நிலைபேறுடைய இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன” (இந்த நாடு உருப்படாது - முன்னுரையில் கா.சிவத்தம்பி - 1989).

அரசியல் பின்னணியில் என்னால் இரண்டு நாவல்கள் சிறப்பாக எழுதப்பட்டனவென நம்புகின்றேன். அவற்றுள் ஒன்றான ‘இந்த நாடு உருப்படாது’ என்ற நாவலிற்குப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி

செங்கை ஆழியான்

அவர்கள் முன்னுரை எழுதியுள்ளார். இந்த நாவல் 1977 காலப் பின்னணியில் ஆக்கப்பட்டது. 1956 காலகட்டத்தின் அரசியல் பின்னணியில் 'தீம்தரிகிடத்தோம்' என்ற நாவலை ஆக்கினேன். இவ்விரு நாவல்களும் அக்கால அரசியல் நிலைமைகள், இன்றைய இக்கட்டுக்களை எவ்வாறு உருவாக்கின என்பதைச் சித்திரிக்கின்றன.

12.1. இந்த நாடு உருப்படாது

எனது இருபத்தைந்தாவது ஆக்கவிலக்கியமாக 'இந்த நாடு உருப்படாது' அமைந்தது. இந்த நாவலிற்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. 1977 ஆம் ஆண்டுப் பகைப்புலத்தைக் கொண்ட இந்த நாவல் 1983 இல் எழுதப்பட்டதாகும். இந்தியப் பதிப்பகம் ஒன்றின் மூலம் வெளிவரவிருந்தது. இந்த நாடு உருப்படாது என இதற்கு இடப்பட்ட தலைப்பு, கலைஞனின் சாபமொழி போன்றிருப்பதால் அத்தலைப்பினை மாற்றி 'ஒரு கிராமத்தின் கதை' என்ற பெயரில் இந்த நாவல் அச்சிட நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. வீரகேசரியின் ஆசிரியர் நண்பர் சிவநேசச் செல்வன் வாரமலரில் வெளியிடுவதற்கு ஒரு தொடர் நவீனம் வேண்டுமெனக் கேட்டபோது, இந்நாவல் வீரகேசரிக்கு வழங்கப்பட்டது. அவர் நாவலின் பெயரை 'தீராச்சுமைகள்' எனப் பெயர் மாற்றி வீரகேசரி வாரமலரில் வெளியிட்டார். பின்னர் மீரா வெளியீட்டினர் தங்கள் வெளியீடாகப் பிரசுரிக்க ஒரு நாவல் தேவையெனக் கேட்டபோது, 'இந்த நாடு உருப்படாது' என்ற தலைப்போடு இந்த நாவல் வழங்கப்பட்டது. அவ்வெளியீட்டினர் 'மண்ணின் தாகம்' என்ற தலைப்புடன் நூலுருவில் வெளியிட்டனர்.

நம் வயல்களில் உழைக்கவும் வருவாய் பெறவும், மனித உரிமைகளுடன் வாழவும் முடியாது. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு கிராம மக்களிற சிலர் தமது அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக இடையறாது முயற்சிப்பதும், அந்த முயற்சியில் வெற்றியடையாதுவிடினும் மாற்றுத் திட்டமொன்றின் மூலம் தம் வாழ்வைச் சீர் செய்வதும் இந்த நாடு உருப்படாது என்ற நாவலில் பிரதான பொருளாகவுள்ளது. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் போர்க் குணம் வாய்ந்தவர்களாக ஒன்று திரண்டு ஐக்கியப்பட்டு உரிமைக் குரல் எழுப்பிப் போராட முனைகின்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படாமல், அவர்களின் உரிமைகள் மாற்று வழியொன்றின்

மூலம் திருப்திப் படுத்தப்பட்டு, மழுங்கடிக்கப்படும் சோஷலிச ஜனநாயக அரசியலின் யதார்த்த நிலையை இந்த நாவலில் சித்திரித்திருக்கிறேன்.

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் கனகராயன் ஆற்றின் அந்தத்தில் அமைந்திருக்கும் கண்டாவளைக் கிராமம், இந்த ஆற்றின் நீர்வளத் தால் சிறப்புற்றிருந்த காலம் ஒன்றுள்ளது. கண்டாவளைப் புராதன வயல்கள் இந்த ஆற்றின் நீரை மொண்டு விளைந்தன. கனகராயன் ஆற்றினை இடைவழியில் மறித்து அணைகட்டி இரணைமடுக்குளம் உருவாக்கப்பட்டதும், கண்டாவளை வயல்கள் நீரின்றி வரண்டன. மானாவாரித் தரைகளாகின. காலம் காலமாக கனகராயன் ஆற்றின் நீரை ஆண்டு அனுபவித்து வந்த அக்கிராம மக்களின் இன்றைய அவலத்தை இந்த நாவலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன்.

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கூறுகிறார்: 'வாசக ரஞ்சகமாக எழுதுபவன் என மதிப்பிடப் பெற்றுள்ள ஒரு நாவலாசிரியன், தனது நாவலில் வரும் சமூக அல்லது மனித உறவுகளை, பிரச்சினைகளை நாவலின் தலைப்பாகக் கொள்ளாது, தான் சித்திரித்துள்ளவற்றின் அடிப்படையில் தர்க்க ரீதியாகக் கிளம்பும் பிரச்சினைகளின் பூதாகரத் தன்மையைக் கண்டு, தானே ஒரு சாதாரண வாசகன் போலநின்று, நிலைமைகள் இப்படியிருக்கும்போது இந்த நாடு உருப்படுமா என்று ஆதங்கப்பட்டு அந்த ஆதங்கத்தையே நாவலின் தலைப்பாகக் கொடுக்க முன்வந்துள்ளான் எனின், இலக்கிய விமர்சகன் இலக்கியப் படைப்பாளியோடு தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய உறவை மீண்டும் புதுப் பித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது'.

அவர் தொடர்ந்து, 'இலங்கைத் தமிழ் மக்களைத் தாக்கும் பிரச்சினைகளின் திரள் நிலையைச் செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலிற் காட்ட முனைந்துள்ளார். தமிழ் மக்களின் அகப்புற முரண்பாடுகளையே எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து நோக்கும் பொழுது, சமூகத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிரத்தை மாற்றம் நன்கு தெரிகின்றது' என்கிறார். 'செங்கை ஆழியானின் சமூக கட்டுப்பாட்டுணர்வு சந்தேகமற நன்கு புலனாகின்றது. உதவி அரசாங்க அதிபராக இருக்கும் குணராசா, செங்கை ஆழியானுக்குப் பெரிதும் உதவுகிறார்.

செங்கை ஆழியான்

அரசு என்பது ஆளும் வர்க்கத்தின் கருவி. அதன் நிறுவனங்கள், அதன் எடுகோள்களான பெறுமானங்கள், கருத்து நிலைகள் மேண்மையுள்ள வர்க்கத்தின் நலனுக்கே பயன்படும் என்பதையும் செங்கை ஆழியான் சித்திரிப்பிலே காணக் கூடியதாக உள்ளது. படைப்பாற்றலுள்ள அரசாங்க நிர்வாகிகள் இலங்கையில் பொதுமக்கள் வாழ்க்கை பற்றிய மறக்கமுடியாத இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளனர். லியனாட் வுல்.வ் முதல் லீல் குணசேகர வரை இதனைக் காணலாம். தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் செங்கை ஆழியான், செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுள் தான் கடமையாற்றிய பகுதியின் சமூக உறவுகளையே தனது படைப்பிலக்கியங்களின் பிரதான குவி மையமாகக் கொண்டு காட்டுவதில் செங்கை ஆழியான் முன்னுக்கு நிற்கின்றார்' (கா.சிவத்தம்பி - 1983).

'இந்த நாவலில் மிக முக்கியமானதாக எனக்குப் படுவது அதன் தலைப்புத்தான். இந்தத் தலைப்புத்தான் செங்கை ஆழியானை அவரது நான்காவது கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்லவுள்ளது என நினைக்கிறேன். மற்றவர்கள் எல்லாரும் நிர்வாணமாக நிற்க ஒருவன் மட்டும் அந்த மற்றவர்களுடன் இணைந்து போகாது மறுத்து நிற்பதும், அப்படி நிற்பதற்காக ஒரு மசக்குட்டியும், ஒரு பண்டாராவும் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைப்பதும் வர்க்க ஒருமைப்பாட்டில் மட்டும் வரக்கூடிய உண்மையான மனித நேயத்தைக் காட்டுகின்றது. இந்த மனித நேயம் வரும்போதுதான் சமூக அதிகாரத்துக்காக அரசியல் நடத்தும் உலுத்தத்தனம் நன்கு புலப்படுகின்றது' (கா.சிவத்தம்பி - 1983).

12.2. தீம்தரிகிட தித்தோம்

அரசியல் உலுத்தத்தனத்தை இனம் காட்டுவதற்காக நான் எழுதிய இன்னொரு நாவல் 'தீம்தரிகிடதித்தோம்' ஆகும். செம்பியன் செல்வனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'அமிர்த கங்கையில்' இது தொடராக வெளிவந்தது. 1988 இல் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் 40வது வெளியீடாக நூலுருப் பெற்றது.

'1956 ம் ஆண்டு தமிழ் மக்களின் அரசியல் நிலைமைகள் இன்றைய இக்கட்டுகளை எவ்வாறு உருவாக்கின என்பதே இந்த நாவல் சமூகத்திற்குச் சொல்லும் செய்தியாகும். 1956 மே முதலாம் திகதி தொடங்கி யூன் 27 இல் இக்கதை முற்றுப் பெறுகிறது.

இன்றைய இனப்பிரச்சினைக்கும், போராட்ட முனைப்புகளுக்கும், வித்தான சம்பவங்களை இன்றைய தலைமுறையினருக்குப் புரிய வைப்பதற்கும் வரலாறு ஒன்றை இளைஞர் ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் இந்த நாவல் துணைபுரிகின்றது. தமிழ் இளைஞனான சுரேந்திரன் தன் அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் சிங்களப்பெண் சோமாவைக் காதலிக்கிறான். யூன் மாதம் நடைபெற்ற காலிமுகத் திடல் சத்தியாக்கிரகத்தால் கொழும்பில் இனக்கலவரம் வெடிக்கிறது. அதன் காரணமாக அவர்களின் காதலும் வெடித்துச் சிதறுகிறது. (குறமகள் - கலை இலக்கியக் களம் - 1989)

அரசியல் வாதிகள் தமது பாராளுமன்றக் கதிரைகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக இனவாதம் பேசி, ஆட்சியில் அமர்கின்றனர். இரு இனத் தலைவர்களும் சிநேக பாவத்துடன் விருந்துகளில் கலந்து பேசி மகிழ், சிங்கள மக்களும், தமிழ் மக்களும் ஒருவரையொருவர் பகைத்து வெட்டிக் கொள்கின்றனர். அரசியல் அயோக்கியர்களின் பகடைக் காய்களாக மக்கள் சிதைவதைத் “தீம்தரிகிடத்தோம்” நாவல் சித்தரிக்கின்றது.

‘பெரும்பான்மை இனத்தின் பிரதிநிதிகளாக சோமா, அவள் அண்ணன், ராஜபக்ஸ மூவரும் அந்த இனத்திற்கேயுரிய இயல்பான மூர்க்கமும், ஆவேசமும் அவசரமும் உடையவர்களாக இருப்பதோடு இனத் துவேசிகளாகிறார்கள். சோமாவின் காதல் கூட இனவெறியில் தகர்ந்து போவதால் ரோமியோ யூலியட்கள் தோன்றவில்லை. செங்கை ஆழியானுக்குரிய தெளிவான கைவந்த உத்தி முறைகளும் நாவல் எங்கும் பரிமளிக்கிறது. நடப்பியல் நிகழ்வு சமகால நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்துக் கதை சொல்லும் பாணி தற்காலப் பேச்சு நடையும், செந்தமிழ் நடையும் கலந்ததாக அமைய வரலாற்றையும் கற்பனையையும் இணைத்தும், பிணைத்தும் குறியீட்டு உத்தியைக் கையாண்டு அக்கால கட்ட அரசியல், சமூகத்தில் எவ்வாறு தாக்கம் பெறுகிறது என்பதைத் தீம்தரிகிடத்தோம் காட்டுகின்றது’ (குறமகள் - 1989)

தீம்தரிகிடத்தோம் நாவலில் நான் சொல்ல வந்த சங்கதி 1956 ஆம் அரசியல் வரலாற்று நிகழ்வுகளின் விளைவுகளும் அவ்வேளைகளில் தலைவர்கள் நடந்து கொண்ட முறைகளுந்தாம். இதில் ஹன்சாட் பேச்சுக்கள் உரிய இடங்களில் இடம் பெறுவதால் இந்த நாவல் ஓர் ஆவணமாக அமைவதாக நா.சுப்பிரமணியம் கருதுவர். (நா.சுப்பிரமணியம், மல்லிகை - 1988)

செங்கை ஆழியான்

சுரேந்திரன்- சோமா இருவரது காதல் முறிவடைவதற்கு காரணமாக அமைந்த இனப்பகைச் சூழலைச் சித்திரிக்கும், ஆசிரியர், பாராளுமன்றத்தில் ஒருவரோடு ஒருவர் மோதும் சிங்கள, தமிழ்த் தலைவர்கள் மக்கள் மத்தியில் கொந்தளிப்பையும் இனவெறியையும் மூட்டிவிட்டுத் தம்மளவில் கூடிக்களித்து மகிழ்கின்றனர். என்ற குறிப்பையும் தருகிறார். பிரதமரின் மாளிகையில் அவரது மகளின் பிறந்தநாள் விழாவில் தமிழ்த் தலைவர்கள் கலந்து கொள்கின்றனர்.

‘பாராளுமன்றத்தில் எப்படி ஒருவரையொருவர் திட்டித் தீர்த்துக் கொள்கிறார்கள். சண்டை பிடிக்கிறார்கள். இங்கு பார்த்தால் எவ்வளவு அந்நியோன்னியமாக இருக்கிறார்கள் பார்த்தீரா?’ என ஒரு எம்.பி இன்னொருவரிடம் கூறினார்.

“அதுதான் அரசியல்...” என்கிறார் மற்றவர்.

‘இன்னமும் கொழும்பில் இனக்கலவரம் பூரணமாக அடங்கவில்லை. அதைச் சிறிது கவனிக்கவேண்டும்’ என்றார் ஒரு தமிழ்த் தலைவர்.

‘அதைப் பாராளுமன்றத்தில் பேசுவோம். இந்த மாலைப் பொழுதை அரசியல் கலக்காது கழிப்போம்’. இவ்வாறு அங்கு உரையாடல் நிகழ்கிறது. இதன் மூலம் அன்றைய அரசியல் வாதிகள் தொடர்பான ஆசிரியரின் விமர்சனம் வெளிப்படுகின்றது. (நா.சுப்பிரமணியம் - 1988).

அரசியல்வாதிகள் அன்று விட்ட தவறுகளின் அறுவடைகளை இன்று நாம் செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். என் நாவலாக்கத்தினைப் பொறுத்தளவில் தீம்தரிகிடத்திதோம் வேறுபட்ட உள்ளடக்கம் கொண்டதொரு நாவல். நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளில் எதிர்காலத் தேவையைக் கண்ட ஆக்கம். புதிய தலைமுறைக்குத் தெரியாமல் எவ்வளவு விடயங்கள் உள்ளன.

‘தீம்தரிகிடத்திதோம் என்ற இந்த நூல் ஒரு புதிய முயற்சி. 800 பக்கங்களில் காவியமாக எழுதப்பட வேண்டிய கருப்பொருளும் உருவப் பொருளும் அப்படியாக எழுதக்கூடிய ஆற்றல் உள்ள ஒருவரால் 80 பக்கங்களில் தொட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஆகப் பரந்து நிற்கவேண்டிய ஒரு விருட்சம், ஒற்றைக் கொப்புவைத்த தென்னையாகி புதுமை என்றதினால், பார்ப்பதற்குக் கவர்ச்சியாக உள்ளது’ (நந்தி - 1988),

இந்த நாடு உருப்படாது, தீம்தரிகிடதித்தோம் ஆகிய இரு நாவல்களும் எழுதப்படவேண்டிய சூழ்நிலையும் அதற்கான அனுபவமும் தெளிவானவை. அவை இரண்டும் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருள்கள், பகைப்புலங்கள் எனக்குப் பரிச்சயமானவை. இந்த நாடு உருப்படாது எடுத்துக் கொண்ட பொருள் புராதன கிராமம் ஒன்றிற்கும் புதிய குடியேற்றக் கிராமம் ஒன்றிற்கும் இடையிலான சமூகச் சிக்கலை விபரிப்பதாகும். அக்கால கட்டத்தில் அரசியல் அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நியமிக்கப்பட்டபோது, அவர்களின் வால்பிடிக்களாக இயங்கியவர்கள் எப்படி நடந்து கொண்டனர் என்பதை இந்த நாவல் பேசுகிறது. பாதிக்கப்பட்ட விவசாயிகள் போர்க்குணம் கொண்டவர்களாக மாறுகின்ற குழலை இந்த நாவல் விபரிக்கின்றது. அதிகாரிகளின் முறையற்ற செயற்பாடுகளை இந்த நாவலில் விளக்கியுள்ளேன். எனக்கு அந்நியமான எதையும் இந்த நாவலில் எடுத்து நான் கூறவில்லை.

தீம்தரிகிடதித்தோம் எனது மாணவ நிலைச் சம்பவங்களை அடிநாதமாகக் கொண்டது. தமிழரசுக் கட்சியில் பற்றுக் கொண்ட எனது சகோதரர் புதுமைலோலன், காலிமுகத் திடலில் சிங்களவர்களால் தாக்கப்பட்டு, கை கழன்ற நிலையில் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்ட நிகழ்வும், காலிமுகச் சத்தியாக்கிரகத்தினைத் தொடர்ந்து நாட்டில் வெடித்த இனக்கலவரமும் நான் அறியாதவையல்ல. சாத்வீகப் போராட்டத்தின் மூலம் தமிழரின் பிரச்சினைகளுக்கு விடிவு கிடைக்கும் என நம்பிய மாணவர்களில் ஒருவனாக நான் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தேன். யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி முன் சத்தியாக்கிரகம், தமிழ்த் தலைவர்களால் நடாத்தப்பட்ட போது, நாட்டின் பல பகுதிகளிலுமிருந்தும் பெருந் தொகையான மக்கள் ஊர்வலமாக வந்து நாட்கணக்கில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த சத்தியாக்கிரகத்தில் கலந்து கொண்டனர். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தலைமையில், என்னாலும் அண்மையில் அமரரான க.நவசோதியாலும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பேராதனைத் தமிழ் மாணவர்களின் மாபெரும் ஊர்வலம் யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியின் முன் இறுதி நாளன்று சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்கு கொண்டது. மாலை நாங்கள் கலைந்து சென்றோம். அன்றிரவு சத்தியாக்கிரகிகள் ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தால் தாக்கப்பட்டுக் கலைக்கப்பட்டனர். மீண்டும் என் அண்ணன் புதுமைலோலன் தாக்கப்பட்டார். இந்தச் சம்பவங்கள் தீம்தரிகிடதித்தோம் நாவலின் பகைப்புலச்

செங்கை ஆழியான்

செய்திகளாயின. அவை நான் மக்கள் முன் நாவல் வடிவில் வைத்த சமூகச் செய்திகளுக்கு வலுவூட்டின. அக்காலகட்டத்தில் என்னால் எழுதப்பட்ட 'நாட்டிற்கு இருவர்' என்ற சிறுகதை மிகவும் இனவாதம் பேசும் கதையென தேசியம் பேசுபவர்களால் விமர்சிக்கப்பட்டது. ஆனால் எனது சமூகப் பார்வை தெளிவாக இருந்தது என்பது இச்சிறுகதை மூலம் எனக்குப் புரிந்திருந்தது. அது இந்த நாடு உருப்படாது, தீம்தரிகிடதித்தோம் நாவல்கள் மூலம் மீண்டும் இரு தடவைகள் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கருதுகின்றேன்.

இதனையே செம்பியன் செல்வன், தீம்தரிகிடதித்தோம் நாவலிற்கான பதிப்புரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்: 'சமூகப் பிரச்சினைகளை எழுத்தால், எண்ணத்தால், அணுகுமுறையால், தத்துவார்த்தத் தேர்வால் வேறுபட்டு எழுதி வந்தவர்களிடையே கூட, அடிப்படையில் ஒரு பொதுமை வேரோடி நின்றமை குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஓர் அம்சமாகும். அது - சமூகப் பிரக்ஞை, பொருளாதாரப் பிரக்ஞை, அரசியல் பிரக்ஞை. இந்தப் பிரக்ஞைகள் அனைத்தையும் உள்வாங்கிய இனப்பிரக்ஞை. இந்த இனப்பிரக்ஞையின் பாதிப்பிலிருந்து எந்தவொரு எழுத்தாளரும் விடுபடவில்லை என்பதை அவர்தம் எழுத்துக்கள் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ சுட்டிக்காட்ட என்றும் தவறவில்லை. இது விபத்தோ தற்செயலோ அல்ல. தவிர்க்கமுடியாத நியதி.... இவ்வகைப் புதிய நாவல்கள் கற்பனை கலவாத உண்மைக்கும் அதன் உருவுக்கும் ஏற்பத் தத்தம் எல்லைகளையும் உள்ளடக்கங்களையும் தாமே தோற்றுவித்துக் கொண்டன. எனவே, இந்த நாவல் சத்தியமானது - நித்தியமானது. தீம்தரிகிடதித்தோம் ஊழி நடனம் எட்டுத் திக்குகளிலும் பொடிபட நடக்கின்றது."

13

காட்டாறு

ஆ சிரியத் தொழிலிலிருந்து விடுபட்டு, நிர்வாக சேவையிற் புகுந்து காரியாதிகாரியாக, என்று கிராமப் புறங்களுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேனோ அன்று தான் எனக்குப் புரிந்திருக்காத, இது வரை காலமும் தெரிந்திருக்காத ஒரு சமூக வாழ்வு பலத்துடனும் பலவீனத்துடனும் இருப்பதைக் கண்டேன். விவசாய தொழிலாள மக்கள் கூட்டம் காடுகளை வெட்டிக் கொத்திக் களனிகளாக்கி இயற்கைக்கும் விலங்குகளுக்கும் இடையில் நிரந்தரப் போராட்ட வாழ்வு வாழ்கின்ற வேளையில் இடையில் இன்னொரு வர்க்கம் சுரண்டிப் பிழைக்கின்றமையைக் கண்டேன். நிலந்தேடியபின் இறுதியில் அதனையும் இழந்து சீரழிவதைக் காண நேர்ந்தது. அழகிய விவசாயக் கிராமங்களைப் பெரிய மனிதர் என்ற போர்வையில் உலாவும் முதலாளித்துவக் கூட்டமும், அரசாங்க உத்தியோகக் கூட்டமும் எவ்வாறு சீரழித்துச் சுரண்டுகின்றன என்பதை நான் என் கண்களால் காண நேர்ந்தது. மண்ணையும் பொன்னையும் மட்டுமா அவர்கள் சுரண்டினார்கள்? பெண்களை விட்டார்களா? சுரண்டலின் வகைகள் என்னைப் பதற வைத்தன. கிராமாந்தர வாழ்க்கையில் எதுவுமறியாத அப்பாவி ஏழை விவசாயிகளைப் பரம்பரை நிலப் பிரபுத்துவ முதலாளிகளும், விவசாயத்தின் வெற்றியால் அண்மையில் பணந்தேடிக் கொண்ட விவசாயிகளும்

செங்கை ஆழியான்

புதிய முதலாளிகளும் கருவறுத்தார்கள். கிராமப்புறங்களின் அபிவிருத்திக்காக நல்ல மனதுடன் ஒதுக்கப்படுகின்ற கிராம மக்களுக்கான செல்வம், ஐஸ்கட்டி கைமாறுவதைப் போலக் கைமாறி ஒரு துளியாக நிலைப்பதைக் கண்டேன்.

இந்த விவசாயக் கிராமங்களில் ஒரு சிலரால் கல்விச் சுரண்டல் எவ்வாறு திட்டமிட்டு நடத்தப்படுகின்றதென்பதையும் காண நேர்ந்தது. பலமுனைகளிலும் தாங்கள் சுரண்டப்படுவதை அறியாது, அறிய வகையற்றுத் தேங்கிய குட்டையாக கிராம மக்கள் வாழ்ந்து வருவதையும், ஆங்காங்கு சிறு தீப்பொறியாக இளைஞர் சிலர் விழிப்புக் குரல் எழுப்புவதையும் நான் கண்டேன். என் மனதில் இவை யாவும் ஆழப்பதிந்து வெளிவரத் துடியாத் துடித்தன. இச்சின்னத்தனங்களை - தேசியத் துரோகிகளை மக்கள் முன் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற சத்திய ஆவேசத்தின் விளைவாக உருவானதுதான் “காட்டாறு” என்ற என் நாவலாகும்.

‘கால் நூற்றாண்டு காலமாகத் தமது சமூகப் பார்வையையும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசச் சமூகத்தையே சித்திரிப்பதிலே தமது படைப்பாற்றலையும் புலப்படுத்தி வந்துள்ள செங்கை ஆழியான் அவர்களின் சற்று வேறுபட்ட சமூகக் களத்தைக் கொண்ட படைப்பே காட்டாறு நாவலாகும். இந்நாவல் வன்னிப் பிரதேசக் களத்தில் எழுதப்பட்டது. வவுனியா மாவட்டத்தின் செட்டிகுளம் என்ற கிராமத்தின் சாயலில் கற்பனை செய்யப்பட்ட கடலாஞ்சி என்ற கிராமத்தில் இதன் கதை நிகழ்கிறது. விவசாயக் கிராமமாகிய கடலாஞ்சியிலே நிகழும் சமுதாயச் சுரண்டல்களும் அவற்றிற்கெதிராக நிகழும் எழுச்சியுணர்வுமே இந்நாவலின் கதையம்சம். விளைந்து வரும் பயிருக்குத் தண்ணீர் பெறமுடியாமல் விவசாயிகள் வாடி வருந்தி நிற்கும் வேளையில் சமூகத்தில் பணம் படைத்தவர்களும் அரசு பணியார்களும் சகல வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். இத்தகைய ஊழலும் சுரண்டலும் இளந் தலைமுறையினரையும் ஏழைகளையும் வர்க்க ரீதியாகச் சிந்திக்கத் தூண்டி நிற்கின்றன. இந்நிகழ்ச்சிகளே காட்டாறு என்ற நாவலாக விரிகின்றது’. (சு.வித்தியானந்தன் - காட்டாறு முன்னுரையில்)

1976 ஆம் ஆண்டு வீரகேசரி தனது ஐம்பதாவது நூல் வெளியீட்டிற்காக அகில இலங்கை ரீதியாக ஒரு நாவல் போட்டியை நடத்தியது. அந்தப் போட்டியில் முதல் பரிசான

1500 ரூபாவைப் பெறும் நாவலாகக் காட்டாறை ஏகமனதாக நடுவர்கள் தெரிந்தெடுத்தார்கள். இந்த நாவலின் வெளியீட்டு விழா மே மாதம் 1977 இல் பம்பலப்பிட்டி புதிய கதிரேசன் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. உண்மையில் அது பெரும் விழா. கொட்டும் மழையிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் அவ் விழாவிற்கு வந்திருந்தார்கள். இவ்விழாவிற்கு வணக்கத்துக்குரிய பிதா தனிநாயகம் அடிகளார் தலைமை வகித்தார். இவ்விழாவில் கலந்து கொள்வதற்காக சென்னையிலிருந்து பேராசிரியர் சி.பாலசுப்பிரமணியம் வந்திருந்தார். அவர் தனது பேச்சில் குறிப்பிட்டார்: “நான் சென்னையில் எத்தனையோ பத்திரிகைகள், பிரசுராலயங்கள் நூல் வெளியீட்டு விழா நடாத்திய போதெல்லாம் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். அங்கெல்லாம் ஏதோ ஓர் ஓட்டலில் நிகழ்ச்சியை நடாத்திவிட்டுச் சென்றுவிடுவார்கள். ஆனால் இங்கே வீரகேசரி செய்தித்தாள் நிறுவனத்தினர் இவ்விழாவை இலக்கிய விழாவாக கலைவிழாவாக நடத்துகிறார்கள்”. (வீரகேசரி - 11.5.1977).

அப்பெருவிழாவில் கலந்து பரிசிலுக்குரிய நாவலைத் தேர்ந்தெடுத்த நடுவர்களின் சார்பில் ஜனாப்.எஸ்.எம்.கமால்தீன் காட்டாறு நாவலை ஏன் சிறந்த நாவலாகத் தேர்ந்தெடுத்தோம் என விளக்கம் தந்தார். அத்துடன், “இந்த விழா ஒரு நூல் வெளியீட்டுவிழாவோ அன்றிக் கலைவிழாவோ அல்ல. இது இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழ் மக்கள் எடுக்கும் தமிழ் விழா” எனக் குறிப்பிட்டார். அந்த விழாவில் பேராதனை வளாகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் சி.தில்லைநாதன், பேராசிரியர் நந்தி, திரு.எஸ்.திருச்செந்தூரன், திருமதி கலையரசி சின்னையா ஆகியோர் கலந்து சொற்பெருக் காற்றினர். காட்டாறு நாவலைப் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் மதிப்பீட்டுரை ஆற்றினார். செங்கை ஆழியானின் நாவலாக்கத்திலும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரலாற்றிலும் காட்டாறு ஒரு மைல் கல்லெனக் குறிப்பிட்டார்.

இந்த விழாவில் நிகழ்ந்த ஒரு இலக்கியத்துயர் குறிப்பிடத்தக்கது. பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தனது மதிப்பீட்டுரையை மிக விரிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் நடத்தினார். வீரகேசரிப் பிரசுரங்களைக் கூட்டு மொத்தமாக எடுத்து விமர்சித்தார். ஒரு வர்த்தக தாபனம் நூல் வெளியீடு என்ற துறையில் இலாபம் கருதி ஈடுபட்டிருக்கின்றதென்ற தொனிப் பொருள் அவரின் பேச்சில் இருந்தது. அரைமணிநேரம் பேசியிருப்பார். தொடர்ந்து பேசிக்

செங்கை ஆழியான்

கொண்டிருக்கும் போது, அவருடைய பேச்சினைச் சுருக்குமாறு விழாவை ஒழுங்கு செய்திருந்தவர் ஒரு குறிப்பினை அவரிடம் தந்தார். “இப்படிப்பட்டஸ்தாபனங்கள் நடாத்தும் விழாக்களில் இப்படியான குறுக்கீடு நிகழும் என்பது நான் எதிர்பார்த்ததே” என்று வருத்தம் தெரிவித்த பேராசிரியர் தனது பேச்சினை இரு நிமிடக்கழிவில் நிறுத்திக் கொண்டார். பேராசிரியரின் பேச்சினை இடையில் நிறுத்துமாறு குறிப்பனுப்பிய செயல் என் மனதில் இன்னமும் முள் ளாக நெருடுகிறது. பேராசிரியரே மன்னித்துவிடுங்கள்.

இந்த விழாவில் மகிழ்வு தந்த சம்பவம் ஒன்றுமுள்ளது. என் இலக்கிய வாழ்வில் இரு தடவைகள் உண்மையில் நான் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைந்திருக்கிறேன். ஒன்று நான் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்தபோது, இளங்கதிர் (பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கச் சஞ்சிகை) நடாத்திய குறுநாவற் போட்டியொன்றில் பரிசு பெற்றமைக்காக, எனக்கு ஒரு வெள்ளிப் பதக்கம் கிடைத்தது. அதனை தமிழ்ச்சங்க விழாவில் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் எனக்கு அணிவித்தபோது ஏற்பட்ட மகிழ்வும் பெருமிதமும் இன்றும் உணர்விலுள்ளது. மற்றையது, காட்டாறு நாவலிற்கான பரிசினை வணக்கத்துக்குரிய பிதா தனிநாயகம் அடிகளார் எனக்கு வழங்கியபோது ஏற்பட்ட பெருமித உணர்வு.

காட்டாறு உண்மையில் எனக்கு வெற்றியைத் தந்த நாவல் தான். அந்த நாவலில் நான் பாத்திரங்களிலிருந்து விலகி மூன்றாவது மனிதனாக நிற்கவில்லை. தனித்து நிற்க முடியவில்லை. கிராமப்புறச் சமூகப் பிரச்சினைகளை வைத்து ஏற்கனவே நான் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள போதிலும், அவை பூரணமான, முழுமையான உணர்வு வெளிப்பாடாக அமையாமையினால் யாவற்றையும் ஒன்றாக்கி மக்கள் முன் வைக்கும் நாவலாக காட்டாற்றினை ஆக்கியுள்ளேன். சமூகத்தில் காணப்படும் பிரச்சினைகளையும் முரண்பாடுகளையும், போராட்டங்களையும், சுரண்டல்களையும் நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து அவற்றின் காரண காரியத் தொடர்புகளைக் கண்டு, பரிகாரம் கூறும் நாவலாகக் காட்டாறு அமைந்தது. கிராமிய சமூகத்தின் புரையோடிப் போன புண்ணையும், அப்புண்ணிற்கான மூலவேர்களையும் சுட்டிக்காட்டி, அந்த நச்சுக்கிருமிகளை அழித்ததற்கான மருந்துங்கூறி புதியதொரு வர்க்கபேதமற்ற சமூகத்தினைச் சிருஷ்டிக்க முயலும்

அவாவினைக் காட்டாற்றில் காண முடியும்.

“யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையும் அதனைச் சார்ந்த தீவுகளையும் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பலர் புலம்பெயர்ந்து வந்து கடலாஞ்சியில் குடியேறுகின்றனர். மலையகத் தோட்டங்களிலிருந்து வந்தவர்களும் அங்கு தொழில் செய்கின்றனர். அக்கிராமத்தில் உருவாகிவரும் புதுப் பணக்காரர்களும் தலைமைப் பொறுப்பிலுள்ளவர்களும், பாடசாலை ஆசிரியர், மருத்துவர், நீர்ப்பாசன அலுவலர் முதலியோரும் சுரண்டும் வர்க்கங்களாகச் செயல்படுகின்றனர். இச்சுரண்டலை விபரிக்கும் வகையில் வன்னிப்பிரதேச மண்வளம், கிராமிய சமுதாய அமைப்பு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கைமுறை, தொழில்முறை என்பன நுணுக்கமான விபரங்களுடன் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இவ்விபரணங்களுடே காதல், நட்பு முதலிய உணர்வு நிலைகளும் இணைந்து கதை வளர்கின்றது. செங்கை ஆழியானுடைய இந்த நாவல் அவரது ஏனைய நாவல்களிலிருந்து கதை, கதைக்களம், கதையம்சம் என்பவற்றில் மட்டுமன்றிச் சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றிய அவரது அணுகுமுறையிலும் வேறுபட்டு நிற்கின்றது. ஏனைய நாவல்களிலே சமூக வரலாற்றின் இயல்பான போக்கிலும் மனிதாபிமான உணர்வுகளையும் தீர்வு நாடிய செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலில் இயக்கரீதியான ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம் மூலமே தீர்வு காணமுடியும் என்ற கருத்தை நாவலில் இழையோட விட்டிருக்கிறார். இது அவரது சமூகப் பார்வை, இலக்கிய நோக்கு என்பனவற்றில் நிகழ்ந்த ஒரு வளர்ச்சியென்பது புலனாகின்றது” எனப் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன், “காட்டாறு” நாவல் செங்கை ஆழியானுடைய படைப்பு என்ற வகையில் மட்டுமன்றி வன்னிப் பிரதேச நாவல் என்ற வகையிலும், பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வரிசையிலும், குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய ஒரு நாவலாகும். வன்னி மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு வடிவம் கொடுத்த தரமான படைப்பு என்ற சிறப்புக்குரியது. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் வெளிவந்த ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களில் விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க பத்துத் தரமான படைப்புகளிலே ஒன்றாக அமையும் சிறப்பு இந்த நாவலுக்கு உளது” எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனது காட்டாறு, இலக்கிய விமர்சகர்களிடையே என்னை இனங்காண வைத்தது என்பேன். ஜனாப்.எஸ்.எம்.ஜே.பைஸ்தீன்

செங்கை ஆழியான்

எனது காட்டாறு நாவலையும் சிங்கள நாவலாசிரியரான லீல் குணசேகராவின் பெத்சம (பெட்டிசம்) என்ற நாவலையும் ஒப்பிட்டு ஓர் ஒப்பாய்வு செய்துள்ளார். அதில், “செங்கை ஆழியான் வீரகேசரியின் ஐம்பதாவது நூல் வெளியீட்டு விழாவின்போது, அவ்வாறு வெளியிடப்பட்ட காட்டாறு எனும் நாவலையே தனது முதலாவது நாவலாகும் எனக் குறிப்பிட்டார். காட்டாறுக்கு முன்பே பத்துக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியுள்ள ஆசிரியர் நாவற் பண்பியல் ரீதியாகவே இவ்வாறு தெளிந்துரைத்தார். அவரது கூற்றிலும் பேருண்மை பொதிந்துள்ளமையால் தமிழ்ப் புனைவிலக் கியத்துறையில் காட்டாற்றிற்கு ஒரு சிறப்பான இடம் உண்டு. மேலும் அதே விழாவில் ஆய்வுரைத்த கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், ஒரு நிர்வாக அதிகாரி என்ற வகையில் பெற்ற அனுபவங்கள் செங்கை ஆழியானது காட்டாறு நாவலாக்கத்துக்கு வளமுட்டியுள்ளனவென்றும், இதே போன்று சிங்களத்தில் நாவல்களை எழுதிப் பெருமதிப்புப் பெற்றுள்ள லீல் குணசேகராவுடன் அவரை ஒப்பிட்டு நோக்கலாமென்றும் கூறினார்” என்கிறார். (வீரகேசரி - 9.10.77)

‘செங்கை ஆழியான் ஆசிரியர் கூற்றாகவே பாத்திரங்களை நிலைப்படுத்திச் செல்கிறார். இங்கு தலைமைக் கதாபாத்திரம் என்று எவரையும் வகுத்துக் கொள்ளவில்லை. எந்தவொரு கதாபாத்திரத்திற்கும் (அது எவ்வளவு சிறியதென்றாலும்) அதன் தலைமைத்துவத்திற்குக் குறைவில்லை. எல்லாக் கதாபாத்திரங்களும் இயல்பாகவே ஊடாட விடுகின்றார். கடலாஞ்சியில் ஒரு நாசகாரக் கும்பலையே செங்கை ஆழியான் காட்டுகிறார். செங்கை ஆழியான் இந்திய வம்சாவழியினரைத் தமது நாவலிற் பிரதிநிதித் துவப்படுத்தியுள்ள பாங்கு மிகவும் பாராட்டத்தக்க தொன்றாகும். இந்திய வம்சாவழியினர் பிரச்சினைகளுடன் பரந்து வாழ்வது மலைநாட்டில் மட்டுமன்றி, இந்த வகையில் ஏனைய பாகங்களிலும் வாழும் அவர்களது நிலையை மனிதாபிமான நோக்குடன் அவர் அணுகியுள்ளார். தாமரைக்கண்டும் அவர் மகன் மாயமுடும் கடலாஞ்சிக் கிராமவாசிகளுடன் எவ்வித வேற்றுமையுமின்றிப் பிணைந்து உலாவுகின்றனர்”. (எஸ்.எம்.ஜே.பைஸ்தீன்)

காட்டாறு நாவலிற்கு ஒரு விமர்சன அரங்கினை உள்நாட்டு இறைவரித் திணைக்கள தமிழ் இலக்கிய மன்றம் கொழும்பில் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அதனை 1983 இனக்கலவரத்தில் பலியாகிப்போன அமரர் எஸ்.அருமைநாயகம் ஏற்பாடு

நானும் எனது நாவல்களும்

செய்திருந்தார். காட்டாறு நாவல் 1977 ஆம் ஆண்டிற்குரிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றது. அத்துடன் இலங்கை இலக்கியப் பேரவை நடாத்திய 1981 ஆம் ஆண்டு வரை வெளியான நாவல்களில் சிறந்ததாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இலக்கியப் பேரவை விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டது.

‘செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு விதந்துரைக்கத்தக்கது. வன்னிப் பிரதேச மக்களது அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைச் சற்று ஆழமாக அலசும் இந்நாவலில் அதற்கேற்ப சமூக வர்க்கங்கள் இனங்காட்டும் பண்பு அமைந்துள்ளது. வன்னிப்பிரதேச நாவல் வரலாற்றிலும் செங்கை ஆழியானின் நாவல் வரலாற்றிலும் ஒரு திருப்பு முனை எனலாம்” எனக் கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனது நாவல்களில் காட்டாறு ஒரு புதிய பரிமாணம் என்பது எனக்குத் தெரிகிறது.

14

தமிழ்த் தேசிய இனத்துவ நாவல்கள்

மீதுத் தமிழ் இலக்கியத்தின் நவீன ஆக்கங்கள் காலத்திற்குக்காலம் வெவ்வேறு கருத்துருவங்களைக் கொண்டுள்ளன. புனை கதை வரலாற்றின் ஆரம்ப காலமான 1930-50 வரையிலான இரண்டு தசாப்தங்களில் ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்கள் மறுமலர்ச்சி இலக்கியக் கருத்துருவத் தினைக் கொண்டிருந்தனர். ஈழச் சமூகம் இப்படியிருக்கின்றதே யென்ற ஆதங்கம் அவர்களின் எழுத்துக்களின் தொனிப் பொருளாகவிருந்தன. இவை பெரும்பாலும் இந்த மண்சார்ந்த தேசிய இலக்கியமாகத் தான் அமைந்திருந்தன. 1950 தொட்டு 1980 வரையிலான நவீன ஆக்கங்கள் முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்துருவம் கொண்டமைந்திருந்தன. இதில் சோஷலிசக் கருத்துக்களின் வழிவந்த எழுத்தாளர்களும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்களின் வழிவந்த எழுத்தாளர்களும் அடங்கினர். யதார்த்தம், மண்வாசனை, தேசியம் எனும் கருத்துக்கள் இலக் கியத்தில் முக்கியம் பெறத் தொடங்கின. வர்க்கியம், சாதியம், பெண்ணியம் என்பனவற்றுடன் இனத்துவம் சார்ந்த எழுத்துக்களும் அதிகம் வெளிவந்துள்ளன. அடக்கியொடுக்கப்பட்ட மக்களின் வீறுகொண்ட எழுச்சிக்கான படைப்புக்கள் படைக்கப்பட்டன. சமூகம் எப்படியிருக்க வேண்டுமென அவ்வகை எழுத்துக்கள்

சுட்டிக்காட்டின. சமூகக் குறைபாடுகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அந்த மூன்று தசாப்தப் படைப்புகளாக வெளிவந்திருக்கின்றன.

‘1980 இற்குப் பிற்பட்ட ஆண்டுகள் இலங்கை அரசியலிலும் சமூகத்திலும் பெரும் பாதிப்பினைக் கொண்ட காலங்களாகும். இரண்டு இனங்களுக்கிடையிலான மோதலாக இலங்கை அரசியல் சமூக வரலாறு அமைந்து விட்டது. தமிழ்த்தேசிய வாதம் தலைதூக்கி அது பெரும் போராட்டமாக விடிந்துவிட்டது. அதனால் 1980 களின் பின்னர் படைக்கப்பட்ட ஆக்கங்கள் தமிழ் மக்களின் இடர்களையும் தாங்கொணாத் துயரங்களையும் பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்து விட்டன. அத்துடன் தமிழ் இனத்தின் உரிமைக்கான போராட்டத்தைச் சரியான தடத்தில் எடுத்துச் செல்வதற்கான உளப்பக்குவத்தை வளர்க்க உதவ வேண்டியனவாகவும் அமைந்து விட்டன. இந்தப் பிரச்சினைகளை எழுதுவதில் இன்று எழுத்தாளர்களிடையே வேறுபாடு இருக்கவில்லை. தேசிய ஒருமைப்பாடு பேசிய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களும் இப்பிரச்சினைகளைத் தம் படைப்புக்களில் கொண்டு வந்தனர். (பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி - 1999)

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதுபோல, “இலக்கியம் என்பது உண்மையில் ஆழப்பதிந்த சமூகப் பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடாகும். இலங்கையின் பிரதான பிரச்சினையான இனப் போராட்டத்தை இலக்கியம் பிரதிபலிக்காமல் இருக்க முடியாது. என்பதுகளிலிருந்து வெளிவரும் ஈழத்திலக்கியம் இனப்பிரச்சினைகளையும் அதன் வழிவரும் தாக்கங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தவிர வேறொன்றையும் எடுத்துக் கூறவில்லை” என்பதாகும். 1980 களின் பின்னர்தான் நான் இனத்துவம் பற்றிய கருத்துருவாக்கத் தினால் கவரப்பட்டிருந்தேன் என்பதில்லை. 1956 இல் தனிச்சிங்களச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட காலத்திலிருந்தே தமிழ்த் தேசியம் பற்றிய படைப்புக்களை எழுதிவந்துள்ளேன். என்பது களின் பின்னர் நான் எழுதிய நாவல்களான ஜன்மபூமி, குவேனி, கொழும்பு லொட்ஜ், மரணங்கள் மலிந்த பூமி, போரே நீ போ, அன்னை தேசம், வானும் கனல் சொரியும் என்பன தமிழ்த்தேசிய இனத்துவம் சார்ந்த நாவல்களாக படைக்கப்பட்டன. அவற்றைவிட என்னால் படைக்கப்பட்ட அக்கினிக்குஞ்சு, யாழ்ப்பாணக்கிராமம் ஒன்று, சாம்பலி, மார்க்கண்டேயர், மீண்டும் ஒரு சீதை முதலான குறுநாவல்களும் தமிழ்த்தேசியம் சார்ந்த படைப்புக்களாகும். எங்கள் வாழ்வியலின் நெருக்கடிகளை இந்தப்படைப்புக்கள்

செங்கை ஆழியான்

ஆவணப்படுத்தியுள்ளன.

14.1. ஜன்மபூமி

ஜன்மபூமி என்ற நாவலில் இலங்கையின் தென்புறமூலையில் புகழ்பெற்ற கதிர்காமக்கந்தன் ஆலயச்சூழலில், மாணிக்கங்கை நதிக்கரையில் வேட்டையாடுதலைப் பிரதான தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்த வேடுவ மக்களின் மண்சார்ந்த பிரச்சினைகளைக் கதைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளேன். யால என்ற விலங்குப் புகலரண் அமைக்கப்பட்டபோது, அப்பிரதேசத்திலிருந்து வலுக்கட்டாயமாக இந்தப் பழங்குடி மக்கள் அகற்றப்பட்டு கல்லோயா என்ற குடியேற்றத்திட்டத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டனர். எஞ்சிய மக்களையும் அவர்களது ஜன்மபூமியிலிருந்து மகாவலிகங்கைத்திட்டப் பிரதேசத்தில் குடியேற்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவ்வேளை “இந்த மண் எங்களது ஜன்மபூமி. இதை விட்டு வேறெங்கும் செல்ல மாட்டோம்” என்று பிடிவாதமாக மறுத்து விட்ட வேடுவத் தலைவன் ஒருவனின் குரல் எங்களுக்கும் பொருத்தமாகப்பட்டது. குடியேற்றத்திட்டங்களால் தமிழர் இழந்து வரும் பாரம்பரியப் பிரதேசங்கள் என் கண்முன் வந்தன. மடுஅப்புவும் யசகாமியும் தமிழ் மக்களின் துயரவாழ்வின் குறியீடுகளாகப்பட்டனர். தமிழ்மக்களின் ஜன்மபூமி பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்ற செய்தி ஜன்மபூமியின் கருப்பொருளானது.

இன்று கூட அந்தப் பழங்குடி மக்களின் வேடுவத் தலைவர் திசகாமி தங்கள் பூர்வ வளங்களை விட்டு வெளியேற மறுத்து வருகின்றமை கண்கூடு. “உங்கள் கல்வி யாருக்கு வேண்டும்? உங்கள் நாகரிகம் யாருக்கு வேண்டும். கார், வானொலி என்ற நவீனங்கள் யாருக்கு வேண்டும்? இவை இருந்தால்தான் வாழலாமா? வாழ்வதற்கு ஒரு நிலம். அணைக்க ஒரு மனைவி. நல்ல பிள்ளைகள். வயிராறு உணவு. இவைதாம் வேண்டும். இவற்றிற்காகத்தான் நீங்கள் படிக்கிறீர்கள்? காரில் ஓடுகிறீர்கள்? இவையில்லாத நாங்கள் குடும்பம் நடத்தவில்லையா? பிள்ளைகளைப் பெறவில்லையா?” என்ற திசகாமியின் குரல் இன்றும் ஒலிக்கிறது. இன்றும் விந்தனைக்காட்டைவிட்டு வெளியேற அந்த வேடுவத் தலைவன் மறுத்து வருகின்றான்.

இந்த நாவலின் சமூகச் செய்தி இவைதாம். சூழலோடு இணைந்து வாழ்ந்த வாழ்வின் இனிமையை நாங்கள் இன்று

மெல்ல மெல்ல இழந்து வருகின்றோம். நவீன உலகின் அரசியலில் மானிடம் செத்து வருகின்றது. ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளை அடியொற்றி ஆட்சி நடக்கும் நாடுகளில் கூடுதலான மனித சுதந்திரம் ஆட்சிக் குழப்பங்களுக்கு வழிவகுத்து வருகின்றது. சமதர்மக் கோட்பாடுகளை ஆட்சித் தத்துவங்களாகக் கொண்ட நாடுகளில், கூடுதலான அடக்கு முறைகள் ஆட்சிக் குழப்பங்களுக்கு வழிவகுத்து வருகின்றன. சமதர்மக் கோட்பாடுகளில் மனுக்குலத்திற்கு நன்மை பயப்பனவற்றையும், ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளில் நன்மை பயப்பனவற்றையும் ஒருங்கிணைத்து ஜனநாயக சோஷலிச ஆட்சி புரியும் நாடுகளில் அரசியல் வாதிகளின் ஆட்சிக் கதிரையைத் தக்க வைப்பதற்கான சுயநலம் ஆட்சிக் குழப்பங்களுக்கு வழிவகுத்துள்ளது. நாம் எங்கே போகின்றோம்? மரணங்கள் மலிந்த மண்ணாக இந்த உலகம் மாறி வருவதையும், அமைதிக்கும் சமாதானத்திற்கும் இந்தப் பூமி ஏங்குவதையும் நாட்டிற்கு நாடு இன்று காணமுடிகிறது. இவற்றிற்குக் காரணம் நாங்கள் படித்தவர்கள். அறிவாளிகள். குழலை வெற்றி கொள்ளப் புறப்பட்டவர்கள்.

அறிவு ஆக்கத்திற்குட்படவில்லை. இவ்விடத்தில் தான் திசுகாமியின் குரல் திடமாக ஒலிப்பதாக எனக்குப் படுகிறது.

இலங்கை நிர்வாக சேவையில் உயர் அதிகாரிகளாகக் கடமையாற்றிய அதிகாரிகள் பலர் இலங்கை மண்ணின் மக்கள் வாழ்க்கை பற்றிய ஆக்கவிலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். பிரித்தானிய சிவில் சேவன்றான லியனாட் வூல்.பி ஆக்கிய “தி விலேஜ் இன் த ஜங்கில்” என்ற நாவல் வேடுவ மக்களின் காட்டு வாழ்க்கையை நன்கு சித்திரிக்கும் நவீனமாகும். சிங்கள நிர்வாக சேவை உயர் அதிகாரியான லீல் குணசேகர என்பார் எழுதிய “பெட்சம்” (பெட்டிசம்) என்ற நாவல் குடியேற்றக் கிராமமொன்றின் மண்சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசும் நாவலாகும். அவ்வகையில் என் ஜன்மபூமி என்ற நாவல் அமைகிறது. 1971 - 72 களில் நிர்வாக சேவைப் பயிற்சி பெற்ற காலத்தில் மாத்தறை, அம்பாந்தோட்டை அரசாங்க அதிபர்களின் பழைய நிர்வாகக் குறிப்புக்களைப் படிக்க நேர்ந்தது. இலங்கை நிலவளவைத் திணைக்களத்தின் நிலவளவைப் பணிப்பாளராக விளங்கிய ஜே.சி. சண்முகம் எழுதிய “கல்லோயா ஓடிசி” என்ற விபரணம் பின்னர் படிக்க நேர்ந்தது. இவற்றிலிருந்து பெற்ற செய்திகளே ஜன்மபூமியைப் படைக்கத் தூண்டின. இந்த நாவல்

செங்கை ஆழியான்

இலங்கையின் பிரபல தினசரியான தினகரனில் 1982 களில் வெளிவந்தது. 1991 இல் நூலுருப்பெற்றது. மண் பற்றினை மக்களுக்குப் புரிய வைப்பதற்கு இந்த நாவலைக் குறியீடாகக் கொண்டேன்.

14.2. குவேனி

ஈழப்போராட்டம் உச்சம் பெற்றிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் குவேனி எழுதப்பட்டதற்கு இரண்டு காரணங்களுள்ளன. ஒன்று, இலங்கைக்குச் சிங்களவர்கள் வருவதற்கு முன்னரே இலங்கையில் நாகரிகமான மக்கள் கூட்டங்களாக நாகர்களும் இயக்கர்களும் இருந்துள்ளனர். அவர்கள் திராவிட இனத்தவர்கள். இந்த நிலத்தின் ஆதி மக்கள் என்பதை நிறுவுவதற்காகும். மற்றையது எமது முதாதைகள் விட்ட தவறுகள் எவ்வாறு இன்று எம் தலைகளில் விடிந்திருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகும். இவற்றினை நிறுவுவதற்கு சிங்கள வரலாற்று மனுவலாகக் கொள்ளப்பட்டுவரும் மகாவம்சத்தினையே மூலமாக எடுத்துக் கொண்டேன். அதில் கூறப்பட்டிருக்கும் குவேனியின் வரலாறு வெறும் கட்டுக்கதையென்பதை நானறிவேன். எனினும் சிங்களக் குடியேற்றத்தை விஜயன் என்ற கற்பனைப் பாத்திரத்துடன் ஆரம்பிக்கும்போது, அவன் இங்கு வந்தபோது இலங்கையிலிருந்த மக்கட் கூட்டத்தின் தலைவியாகக் குவேனியை கொள்வதில் எவ்வித தவறுமிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இந்த நூலினை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கைலாசபதி அரங்கில் வெளியிட்டு வைத்தபோது அதில் வெளியீட்டுரையை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. "குவேனி கதை ஒரு மீத..." எனக் குறிப்பிட்டார். அது எனக்குப் புரிந்தாலும், இலங்கைக்கு வந்த சிங்ஹல விஜயனுக்குப் பாய் விரித்ததால் எமது முதாட்டி குவேனி, எவ்வாறு இன்னொரு இனம் இங்கு நிலைக்க வழிவகுத்தாள் என்ற சங்கதியே எனக்குப் பெரிதாகப் பட்டது. அவன் விட்ட தவறு பெரும் பிரச்சினையாகிக் கொழுந்து விட்டெரிவதாகப்பட்டது.

குவேனி நாவல் சொல்லப்பட்ட முறை வித்தியாசமானதாக எனக்குப் படுகின்றது. கையாளப்பட்ட மொழி நடை ஏனைய எனது நாவல்களிலிருந்து முற்றிலும் தனித்துவமானது எனக் கருதுகின்றேன். நமது முதறிஞர் சொக்கனின் கம்பீரமான இலக்கிய மொழி நடையை இதில் கையாண்டுள்ளேன்.

குவேனி நாவலின் விற்பனை வேகம் என்னை அதிரவைத்தது. தமிழ்த்தாய்ப் பதிப்பகத்தினர் அதனை நூலாக வெளியிட்டனர். சமூக நாவல்களிலும் பார்க்க குவேனி போன்ற வரலாறு தழுவிய நாவல்கள் மக்களைச் சென்றடைகின்ற வேகம் அதிகமெனப்படுகின்றது.

14.3. கொழும்பு லொட்ஜ்

“கொழும்பு லொட்ஜ்” என்ற எனது நாவல் ஈழத்தின் சமகாலத்து வாழ்வியல் இடர்பாடுகளின் ஓர் அம்சத்தைச் சித்திரிப்பதற்காக எழுதப்பட்டது. இலங்கையின் ஆட்சிப் பொறுப்பைச் சந்திரிகா அரசு ஏற்றுக் கொண்ட ஆரம்பகாலவேளையில் கொழும்புலொட்ஜ் எழுதப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கும் பெருநிலப்பரப்பிற்கு மிடையிலான ஆனையிறவுப்பாதை அடைக்கப்பட்ட நிலையில் கிளாலி கடலேரியூடாக யாழ்ப்பாண மக்கள் இரவு வேளைகளில் பயணம் செய்து, பயண இடர்பாடுகளுடாகக் கொழும்பு வந்து, அங்குள்ள லொட்ஜ்களில் பல்வேறு கனவுகளோடும், ஏக்கங்களோடும் வாழ்ந்த துயரங்களைச் சித்திரிக்கிறது. வெளிநாடுகளில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் உறவுகளோடு தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொள்வதற்காகவும், வெளிநாடுகளுக்கு மணப்பெண்களாகவும், வேலையாட்களாகவும் பயணப்படுவதற்காகவும் இந்த லொட்ஜ்களில் தங்கி அவதிப்படும் யாழ்ப்பாணிகளை இந்த நாவல் சித்திரிக்கின்றது. இன்றைய அவலச்சூழ்நிலையில், நமது மக்கள் பாரம்பரியமான பண்பாட்டு இறுக்கங்களையும், மரபுக் கட்டுப்பாடுகளையும் உதறிவிடும் மீறல்களை இந்த நாவல் விபரிக்கின்றது.

“குமுதம்-எயர் இந்தியா” என்பன இணைந்து நடாத்திய குறுநாவல் போட்டியில் தெரிவான முதல் ஐந்து குறுநாவல்களில் ஒன்று இந்தக் கொழும்பு லொட்ஜ் ஆகும். அவ்வேளை “குமுதம்” சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகச் சுஜாதா விளங்கினார். குமுதத்தில் பிரசுரமாவதற்கான அனுமதியும் என்னிடமிருந்து பெறப்பட்ட நிலையில், சுஜாதாவின் ஆசிரிய விலகல் இக் குறுநாவலையும் பிரசுரிப்பிலிருந்து அகற்றி விட்டது. அதன் பின்னர் தினக்குரல் ஞாயிறு மலரில் 1977 களில் தொடராக வெளிவந்தது. எனக்கு மிகுந்த திருப்தியைத் தந்த ஆக்கமிது.

கொழும்பு லொட்ஜில் வரும் கதாபாத்திரமான பாலகப்பிரமணியம், “யாழ்ப்பாணத்தின் சகல பிரச்சினைகளையும் இந்த

செங்கை ஆழியான்

லொட்ஜில் ஒண்டாகக் காணலாம்” என்கிறார். அப்பிரச்சனைகளின் வடிவங்களாக வகை மாதிரிப் பாத்திரங்களை இந்த நாவலில் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளேன். வெளிநாட்டிலுள்ள கணவனோடு பேசி ஆறுதல் பெற வந்த புஸ்பா, கணவனின் நடத்தையாலும் பேச்சாலும் கூட்டி வந்த லிங்கனிடம் வடிகால் தேடிக் கொண்டமை, வெளிநாடுகளிலுள்ள மூன்று ஆண் மக்களிடமும் பணம் வசூலித்துச் செல்வதற்காக வந்திருக்கும் பரமசிவம், வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையின் வரவிற்காகக் காத்திருக்கும்போது, அவன் வெளிநாட்டில் திருமணமானவன் என அறிந்து தனக்கெனத் தனிவழியைத் தேடிக் கொண்ட மலர், வெளிநாட்டுக்கு விமானம் ஏறிய மகன் இடைநடுவில் பிடிபட்டுத் திரும்பி வர நேர்ந்தமையால் இடிந்து போன இரத்தினம் என வகை மாதிரி யாழ்ப்பாணத்தவர் இந்த நாவலில் வருகின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் கொழும்பில் அனுபவிக்கின்ற துயரங்களை, அவமானங்களைக் கொழும்பு லொட்ஜ் கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றது என எனக்குப்படுகின்றது.

14.4. மரணங்கள் மலிந்த பூமி

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக எங்கள் பிரதேசம், யுத்தகளமாகி அவலப்படுகின்றது. ஆயுதங்களே இப்பிரதேசங்களில் பேசும் மொழியாக மாறிவிட்டது. உயிர் அழிவு, சொத்தழிவு, கலாசார அழிவு, அகதி வாழ்க்கை, பசிபட்டினி, அநாதைகளாதல், உளப்பாதிப்புக்கள் என தமிழ் மக்கள் தாங்கொணாத துயரங்களுக்குள்ளாகி அவதிப்படுகின்றனர். 1995, ஒக்டோபர் 30 ஆம் திகதி வலிகாமத்தில் வாழ்ந்த ஐந்து இலட்சம் மக்கள் ஒரு வழிப்பாதையூடாகக் கொட்டும் மழையில் ஏதிலிகளாகத் தென்மராட்சிக்கும், வடமராட்சிக்கும், வன்னிக்கும் இடம்பெயர நேர்ந்தது. துயரத்தின் உச்சம் அந்த மாபெரும் இடப்பெயர்வு என எனக்குப்படுகின்றது. விடுதலைக்கு நாங்கள் கொடுக்கும் விலை மிக அதிகமாகப்பட்டது. அந்த இடப்பெயர்வைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு நான் எழுதிய நாவல் தான் “மரணங்கள் மலிந்த பூமி” என்பதாகும். இது ஒரு வித்தியாசமான பெரிய நாவல்.

தமிழினப் போராட்டத்தின் நியாயங்களையும், சமாதானத்தின் அவசியத்தையும் இந்த நாவலில் நான் சித்திரித்துள்ளேன். ஆவணப் பாங்கான தன்மைகள் இந்த நாவலில் காணப்பட்டாலும்,

எப்படியிருந்த சமூகம் இப்படியாகிவிட்டதே என்ற ஆதங்கம் மரணங்கள் மலிந்த பூமியில் தொனிக்கிறது. எங்களது கலாசார விழுமியங்கள், அனுபவித்த வாழ்க்கை நெறிகள் இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் வேரோடு சரிக்கப்பட்ட வரலாறு இனியும் மறுபடி நிகழக்கூடாதென எச்சரிக்க விரும்பினேன். நாவலின் உச்சத்தில் மாணிக்கத்தார், “தம்பிமாரே, புத்தாமாரே, இந்தத் துப்பாக்கிகளைக் கீழே போடுங்கோ” எனக் கதறுகிறார். அதுதான் இந்த நாவலின் சமூகச் செய்தி.

இடப்பெயர்வினால் எனது மனதில் ஏற்பட்ட காயங்களும், மன அழுத்தங்களும் இந்த நாவலை எழுதி முடித்ததும் தான் மாறின. அத்தியாயம் அத்தியாயமாக எழுத எழுத என் மனச்சுமை கரைந்து நான் இளகிப் போனேன்.

“மரணங்கள் மலிந்த பூமி” கனடாவில் வாழ்கின்ற எனது மருமகன் தமிழருவி சந்திரமோகனின் வேண்டுகோளின் பேரில் எழுதப்பட்டது. கனடாவில் அதனை வெளியீடு செய்து என்னை அழைத்துச் கௌரவிப்பதாக ஏற்பாடு. இந்த நாவலை முழுமையாக எழுதி, கனடாவிற்குப் பார்சல் வழி அனுப்பி வைக்குமாறு, கொழும்பிலுள்ள ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை அதிபர் க.ரவீந்திரனிடம் கையளித்தேன். அவர் அதனைத் தபாலில் அனுப்பும்போது இராணுவப் புலனாய்வுத் துறையினரால் கைதுசெய்யப்பட்டார். மரணங்கள் மலிந்த பூமி சிங்கள மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வாசிக்கப்பட்டது. நானும் விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டேன். நீதிமன்றம் வரை இவ் விவகாரம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, எழுத்தாளனின் எழுத்துச் சுதந்திரம் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, நாவற் பிரதி என்னிடம் திருப்பித் தரப்பட்டது. கனடாவிற்கு அந்த நாவலை அனுப்பும் விருப்பைத் தற்காலிகமாகக் கைவிட்டேன். அந்த நாவலைத் தினக்குரல் ஆசிரியர் ஆ. சிவநேசச்செல்வன் பெற்றுத் தொடராகத் தினக்குரலில் வெளியிட்டார். விடுதலைப்புலிகள், இராணுவம், துப்பாக்கி என்ற வார்த்தைகள் வந்தாலே அப்படைப்புக்களை வெளியிடத்தயங்கும் சில பத்திரிகைகளும், அவ்வாறான படைப்புக்களை சாகித்திய மண்டலப் பரிசீலனையிலிருந்து மெதுவாக ஒதுக்கி விடும் இந்து கலாசார திணைக்களத்தின் இலக்கியக் குழுவும் இருக்கின்ற இந்தவேளையில், பிரச்சினைக்குள்ளான மரணங்கள் மலிந்த பூமியைத் துணிச்சலுடன் வெளியிட்ட தினக்குரல் வியந்துரைக்கத் தக்கதாக எனக்குப்படுகின்றது.

செங்கை ஆழியான்

கனடா வாழ் இலக்கிய அன்பர்கள் என்னைக் கனடாவிற்கு அழைத்தபோது, எனது நாவல்களையும் எடுத்துச் சென்றேன். எனது “மரணங்கள் மலிந்த பூமி” நாவலை “உதயன்” பத்திரிகை ஆசிரியர் லோகேந்திரலிங்கம் 1000 கனேடிய டொலர் தந்து (ரூபா 50,000/=) பாராட்டுவிழாக் கூட்டத்தில் வாங்கிக் கொண்டார். ஒரு எழுத்தாளனுக்கக் கிடைத்த பெரிய சன்மானம் இதுவென நினைக்கின்றேன். அது கனேடிய உதயனில் தொடராக வெளியிடப்பட்டது.

14.5. போரே நீ போ

சமகால வாழ்வியல் துயரங்களை வைத்து நான் எழுதிய இன்னொரு நாவல் போரே நீ போ. ஏற்கனவே ஹெமிங்வேயின் “Farewel to Arms” என்ற நாவல் இத்தலைப்பில் வெளிவந்துள்ள போதிலும், இத்தலைப்பே எனது நாவலிற்கும் பொருத்தமாகப் பட்டது. 1995 இடப்பெயர்வின்போது, வலிகாமத்தில் இரகசியமாகத் தங்கி விட்ட சில நூறு மக்களின் இப்பகுதி வாழ்க்கையை எழுத்தாளர் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளையின் “அந்த ஆறு மாதங்கள்” என்ற ஆவண நூலில் வாசிக்க நேர்ந்தது. அதன் உந்துதலால் இடம் பெயர்ந்த மக்களையும், இடம் பெயராத மக்களையும் இணைத்த நூலாகப் “போரே நீ போ” பிறந்தது. மானிட வாழ்வின் பெறுமதி வாய்ந்த உயிர்களையும், இளமைக் கனவுகளையும் போர் எவ்வளவு தூரம் நாசப்படுத்தி வருகின்ற தென்ற அவல நிலைகளைப் போரே நீ போவில் சித்திரித் துள்ளேன். இந்த நாவல் யாழ்ப்பாணம் உதயன் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. ரமணி இந்த நூலிற்கு அற்புதமான ஓவியங்களை வரைந்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த நாவலின் சமூகச் செய்தி அதன் தலைப்புத்தான்.

14.6. அன்னை தேசம்

எனக்குத் திருப்தியைத் தந்த சமகால நாவல்களில் ஒன்று அன்னை தேசமாகும். கனடாவிலிருந்து பல வருடங்களுக்குப் பிறகு யாழ்ப்பாணம் வரும் ஓர் இளைஞன், தனது தந்தையைப் போராட்ட காலத்தில் கொன்றவன் தன் தமக்கையின் கணவனாக மாறிவிட்டிருப்பதைக் காண்கின்றான். இந்த வாழ்வியற் சிக்கலை அவிழ்ப்பதில் விரிந்த நாவலே அன்னை தேசம். எனது கிடுகு வேலிபோல, மிக விறுவிறுப்பான நாவலாயினும், இதனைச் சொல்வதற்கு நான் எடுத்துக் கொண்ட முறையும், ஒவ்வொருவர்

பக்க நியாயங்களைப் பாத்திரங்கள் வாயிலாக முன்வைத்து சொல்லியதிலும் சொல்லாமல் விட்டவை அதிகமாகவிருக்கும் திறனும் அன்னை தேசத்தைத் தனித்துவ நாவலாக்கியுள்ளன என நினைக்கின்றேன். இந்த நாவலைக் கனடாவில் நம்நாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கும் இராஜலிங்கம் 500 கனேடிய டொலர் (ரூபா 25,000/=) தந்து வாங்கிக் கொண்டார். அது நம்நாடு பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்தது. இலங்கையில் அன்னை தேசம் நாவலைத் தொடராக வெளியிடுமாறு தினகரன் ஆசிரியர் ராஜலிங்காந்தனிடம் கையளித்தேன். வாங்கினார். வாசித்தார். “அற்புதம்” என மெச்சினார். பயத்தோடு திருப்பித் தந்துவிட்டார். அவர் பக்கத்தில் இருக்கின்ற நியாயத்தை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன்.

“வானும் கனல் சொரியும்” எனும் எனது இன்னொரு நாவல், இதுவரை எப்பத்திரிகையிலோ, நூலாகவோ வெளிவராதபடியால் அதைப்பற்றிப் 14.7. எனது குறுநாவல்கள் கூறுவதைத் தவிர்த்து விடுகிறேன்.

14.7.1. அக்கினிக்குஞ்சு

சமகால இனத்துவப் பிரச்சினைகளையும், அது குறித்தெழுந்திருக்கும் மண்மீட்புப் போராட்டத்தையும் வைத்து என்னால் எழுதப்பட்ட குறுநாவல்கள் அக்கினிக்குஞ்சு, யாழ்ப்பாணக்கிராமம் ஒன்று, சாம்பவி என்பவையாம். 1976 களில் யாழ்ப்பாணத்தில் தீவிரவாத இளைஞர்களை இராணுவமும் பொலிசாரும் தேடிக் கைது செய்து கொண்டிருந்த காலத்தினைச் சித்திரிப்பது அக்கினிக்குஞ்சு ஆகும். இராணுவம் தேடிவந்த போது றிவோல்வருடன் செல்வம் வீட்டைவிட்டு ஓடிவிடுகின்றான். “அப்பாவிகள் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதற்காக உண்மையான போராளிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியாது. ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பாதுகாப்புப்படையினரால் பாதிக்கப் பட வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் ஒன்று சேர்வார்கள். பொலிசார் குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பதற்குப் பதிலாக, குற்ற வாளிகளை உருவாக்குகிறார்கள்” என்கிறான் அக்கினிக்குஞ்சில் நரேந்திரன். வீட்டைவிட்டோடிய செல்வம், விசுவமடு, கைதடி, ஆகிய ஊர்களில் கரந்துறைகின்றான். அங்கு வறுமையின் கொடூரத்தையும், சாதியத்தின் அடக்கு முறை களையும் காண்கிறான். தேசிய விடுதலைக்கு முன்னர் சமூக விடுதலை

செங்கை ஆழியான்

அவசியமாக்கப்படுகின்றது. இக்குறுநாவலின் இறுதிப்பகுதியில் செல்வத்திற்கு ஒரு கடிதம் வருகின்றது.

“... உடன் புறப்பட்டு இங்குவா. எதிர்பார்த்தபடி பிரச்சனைகளில்லை. இங்கு நீ புதுவாழ்வு தொடங்கலாம். நீ இங்கு வருவதாகவிருந்தால் நீ காவித்திரிகிறாயே துப்பாக்கி, அதனைத் தலையைச் சுற்றி எறிந்து விட்டுவா. நாம் முதலில் நமது சமூகத்தின் புரையோடிப்போன புண்களுக்கு அறுவை மருத்துவம் செய்யோம். அதுதான் முதல் கடமை. அதன்பின்னர்...”

செல்வம் அக் கடிதத்துடன் நீண்ட நேரம் இருந்தான். பையைத் தூக்கிக் கொண்டான். பையிலிருந்த றிவோல்வர் கனமாய்க் கனத்தது. இன்னும் எவ்வளவு நேரம் கனக்கப் போகிறது?

- இதுதான் அக்கினிக்குஞ்சின் சமூகச் செய்தி. இக்குறுநாவல் தினகரன் நடாத்திய குறுநாவல் போட்டியில் 1978 களில் பரிசில் பெற்றது. 1983 ல் நாலுருப் பெற்று வெளியாகியது. தமிழ்த் தேசிய இனத்துப் போராட்டம் பற்றிய எனது கருத்துருவம் அக்கினிக்குஞ்சில் எழுதியவாறு தான் அன்றிருந்தது. போராட்டத்தை நியாயப்படுத்துகின்ற நிகழ்ச்சிகள் அதன் பின் எவ்வளவு நிகழ்ந்து விட்டன.

14.7.2. யாழ்ப்பாணக்கிராமம் ஒன்று

தமிழ்நாடு கணையாழி சஞ்சிகை நடாத்திய தி.ஜானகிராமன் குறுநாவல் போட்டியில் பரிசினைப் பெற்ற குறுநாவலே எனது “யாழ்ப்பாணத்துக்கிராமம் ஒன்று” ஆகும். கிராமமே கதை சொல்வதாக இக்குறுநாவலை எழுதியிருக்கின்றேன். இரண்டாவதாக ஈழயுத்தம், ஐ.பி.கே.எவ். பின் வெளியேற்றத்துடன் ஆரம்பமாகியது. கோட்டையில் நிலை கொண்டிருந்த இலங்கை இராணுவம் பொறிக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டது. வெளியிலிருந்து எதுவித உணவும் கோட்டைக்குள் எடுத்துச் செல்ல முடியவில்லை. விமானங்கள் மாலை வேளைகளில் உணவுப் பொதிகளோடு வானத்தில் வட்டமிட்டன. கோட்டைப் பொறிக்குள் அகப்பட்ட இராணுவத்தினருக்கு விண்ணிலிருந்து பொதிகளை வீசின. அதேவேளை அப்பாவிக்குடிமக்கள் மீது குண்டுகளையும் தொடர்ச்சியாக வீசின. யாழ்ப்பாண நகரப்புறங்கள் முழுவதும் கோட்டையிலிருந்து ஷெல்களால் வர்ச்சிக்கப்பட்டது. இந்த சூழ்நிலையில், கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள கொட்டிக்

கிராமத்தைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டு யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஒன்று என்ற குறுநாவலைப் படைத்தேன். அக்கிராமத்தவர்கள் ஓயாத மரண பயத்துடன் வாழ்பவர்களாக மாறிவிட்டனர். மண்ணில் நெற்றி வியர்வை சிந்திய காலம் போய், உடற் குருதி பெருகுகின்ற காலமாகிவிட்டது. அங்குள்ள மக்களின் உட்ச்ச்சரவுகளையும், புறச்சூழலின் போர் நிலைமைகளையும் இணைத்து இக்குறுநாவல் ஆக்கப்பட்டது. கடலில் மீன்பிடிக்கச் சென்றவனின் துண்டிக்கப்பட்ட தலை கரையொதுங்குகிறது. விறகு பொறுக்கச் சென்ற பெண் மிதிவெடியில் பாதத்தை இழக்கிறாள். வாழ்க்கைத் தேவைக்காக பலமைல்கள் சயிக்கில் ஓடி, விறகு கட்டி வருகிறார்கள், பாடசாலை செல்ல வேண்டிய சிறார்கள். வாழ்வியல் துயரம் இக்குறுநாவல் முழுவதும் பரவி நிற்கிறது.

14.7.3. சாம்பலி

கணையாழியில் வெளிவந்த இன்னொரு குறுநாவல் “சாம்பலி” ஆகும். இது ஒரு பெண் போராளி சம்பந்தமானது. இக்குறுநாவலில் ஈழத்துப் போராட்டம் தோற்றம் பெற நேர்ந்தமைக்கான காரண காரியங்களைக் கலாருபமாக விபரித்துள்ளேன். 1956, 1958, 1974, 1983 ஆம் ஆண்டுகளில் நடந்தேறிய இனத்துவ வன்செயல்கள் எவ்வாறு சாம்பலியைப் பாதித்தன என்பதையும் அவள் போராளியாக மாற நேர்ந்த காரணத்தையும் இந்த நாவலில் விபரித்துள்ளேன். இக்குறுநாவல் மிகுந்த வரவேற்பையும், விமர்சகர்களின் பார்வையில் கலாபூர்வ சிருஷ்டி என்ற அபிப்பிராயத்தையும் பெற்றது.

எனது தமிழ்த்தேசிய இனத்துவ நாவல்களிலும், குறுநாவல்களிலும் நான் இந்தச் சமூகத்திற்கு நிம்மதி என்று வரும், அந்த அழகிய பழைய உலகம் என்று மலரும், பூரண பாதுகாப்புடனும் உரிமைகளுடனும் வாழும் ஆள்புலம் கிட்ட வேண்டுமென்ற ஆதங்கம் மேலோங்கியிருக்கின்றன எனக் கருதுகின்றேன். ஒவ்வொரு இனமும் தன் அடையானத்தைப் பேண முயல்கின்ற முயற்சிகள், பூமிப்பந்தெங்கும் போராட்டமாக விடிந்துள்ளமையதார்த்தமாயினும், மானிடன் நிம்மதியாக வாழும் காலம் வெகு தூரத்திலில்லை.

முடிவுரை

‘கடந்த கால் நூற்றாண்டுக் கால தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் எனது நாவல்கள் பட்டியல் என்ற வகையில் சேராது, பங்களிப்பு என்ற வகையில் கணிக்கப்படுவனவாக கடந்த தசாப்தத்தில் மாறிவிட்டதால், நானும் எனது நாவல்களும் என்ற இந்தச் சுயமதிப்பீடு நியாயப்படுத்தக் கூடிய இலக்கிய அம்சமெனக் கருதுகிறேன். இலக்கிய அம்சம் என்ற வார்த்தைப் பிரயோகம் இலக்கிய விமர்சகர்களுக்கு உவப்பற்றதாக இருக்கில் இலக்கியத் தகவல் என எடுத்துக் கொள்வதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை’ என்ற குறிப்புரையுடன் ஆரம்பித்த இக்கட்டுரையை மீண்டும் அதனை வலியுறுத்தி நிறைவு செய்யலாமென எண்ணுகிறேன்.

எனது நாவல்கள் குழலிலிருந்து கருக்கட்டுவன. நான் வாழ்கின்ற மக்கட் சமூகத்திலிருந்து எனது ஆக்கங்களுக்கான கதைப் பொருளை நான் தேர்ந்தெடுக்கும்போது, வெறுமனே பண்பாட்டுச் சூழலையும் அது ஏற்படுத்தும் பாதிப்புக்களையும் தனித்துக் கருத்துக்கெடுப்பதில்லை. அவற்றுடன் மனிதனின் சகல மட்டத்திலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தும், நிர்ணயிக்கும் பௌதிகச் சூழல் அம்சங்கள் என்பனவற்றுடன் பிணைத்தே பார்க்கின்றேன். ஓர் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவுக்கு இருக்க வேண்டிய அவதானிப்புடன் நான் வாழும் சமூக சூழலைப் பார்க்கின்றேன். மற்றவர்களுக்குச் சாதாரணமாகத் தெரியாத, அவதானிப்புக்குட்படாத அற்ப விடயங்கள் எழுத்தாளனின் மனதைத் தாக்குகின்றன. அவை மனதில் ஏற்படுத்தும் குமைச்சல், அதை எழுத்தில் வடிக்கப்படும்வரை எனக்கு ஓய்வதில்லை. அதனால்தான் என் நாவல்களில் நடமாடும் மனிதர்கள் இந்த மண்ணிற்குரியவர்களாக இருப்பதுடன், அவர்கள் வாழ்கின்ற சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சூழலும் அவற்றோடு அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள பௌதிகச் சூழலின் நுணுக்க விபரணையும் முதன்மை பெறுகின்றன.

அவதானிப்புடன் கூடிய நுணுக்க விபரணைகள் தாம் என் நாவல்களின் வெற்றிக்குக் காரணமானவை என்பேன். பேராசிரியர் அமரர் சு.வித்தியானந்தன் சொல்வது போல, ‘புனைகதைத் துறையில் நுணுக்க விபரணம் என்பது சமுதாயத்தின் பண்பாட்டம் சங்களைப் பதிவு செய்யும் முயற்சியாகும். பழக்கவழக்கங்கள், நடைமுறைகள், சூழ்நிலைகள் முதலியவற்றை அவற்றின் மண்ணின் மணத்துடன் காட்டும் தீர்மே நுணுக்க விபரணத்திற்கு

அடிப்படையாகும். இத்திறன் செங்கை ஆழியானிடம் நிறையவே காணப்படுகின்றது. அவரது எல்லா நாவல்களிலும் இப்பண்பை நோக்க முடியும் என்பது என் எழுத்தைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறதான்.

அதனால்தான் எனது நாவல்கள் வெவ்வேறு பகைப்புலத்தைக் கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன. வெவ்வேறு வகையான புலியியல் சூழலையும் மாறுபட்ட நடத்தைகளையும் கொண்ட மாந்தர்களையும் நான் நாவல்களுக்குரிய பகைப்புலமாகவும் கதாபாத்திரங்களாகவும் தெரிந்து கொள்வேன். வாடைக்காற்றில் நெடுந்தீவுக் கடற்கரையும், வலசைவரும் மீனவர்களும், கூழைக் கடாக்களும் சித்திரிக்கப்பட்டன. பிரளயம், இரவின் முடிவு ஆகிய நாவல்களில் நகரப்பாங்கானதற்கும் கிராமப்பாங்கானதற்கும் இடைப்பட்ட வண்ணார்பண்ணைச் சூழல் இடம் பெற்றுள்ளது. காட்டாற்றில் பல வழிகளாலும் சுரண்டப்படும் புராதன காட்டுக் கிராமப் பிரதேசம் கதைக்களமாக அமைந்தது. அக்கதையில் காட்டின் அழகும், கொடுமையும் விபரணைகளாயின. யானையில் யானைகளின் தடப்பாதையும், ஒரு மைய வட்டத்தில் மூன்று சமூகங்கள் வாழ்கின்ற ஒரு காட்டுக் கிராமமும், நடத்தைகளும் சித்திரிக்கப்பட்டன. ஓ அந்த அழகிய உலகம் நாவலில் ஒரு கிராமத்தின் ஆத்மா நவீன சாதனங்களின் வருகையால் அழிவதைச் சித்திரித்துள்ளேன். இவ்வாறு வகை மாதிரியாக என் நாவல்களுக்கான பகைப்புலங்கள் அமைந்தன.

எனது கருத்துக்களைச் சமூகச் செய்திகளாகச் சொல்வதற்கு நான் ஐந்து வகையான நாவல்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன். அதற்காக என் கதாமாந்தர்கள் மேல் கருத்துக்களை ஏற்றிவிடும் கலைத்துவமற்ற செயலை நான் செய்வதில்லை. எனது நாவல்களில் கருத்துக்கள் தனித்து நிற்காமல் கூடியவரை பார்த்துள்ளேன். கதாமாந்தரின் இயல்பான உணர்வுகளுடன் வெளிப்படுவனவாக நான் வைக்கும் கருத்துக்கள் எனது நாவல்களில் அமைந்துள்ளன. என் கருத்துக்களைச் சமூகச் செய்திகளாகச் சொல்வதற்கு ஐந்து வகையான நாவல்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன் என்றேனா? நகைச்சுவை நாவல்கள், வரலாற்று நாவல்கள், சமூக நாவல்கள், அரசியல் நாவல்கள், நியோ ஜெர்னலிசம் என்ற வகையில் அடங்கக்கூடிய விபர விளக்க நாவல்கள் என ஐந்து வகைகளில் என் நாவல்கள் அடங்குகின்றன.

செங்கை ஆழியான்

ஆச்சி பயணம் போகிறாள், முற்றத்து ஒற்றைப்பனை, கொத்தியின் காதல் என்பன நகைச்சுவை நாவல்களாகும். நந்திக்கடல், சித்திரா பெள்ளணி, கந்தவேள் கோட்டம் என்பன வரலாற்று நாவல்கள். பிரளயம், காட்டாறு, வாடைக்காற்று, கிடுகுவேலி முதலியன சமூக நாவல்கள். தீம்தரிகிட தித்தோம், மரணங்கள் மலிந்த பூமி என்பன அரசியல் நாவல்கள், கடல்கோட்டை, நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு என்பன விபரண விளக்க நாவல்கள்.

நான் வாழ்கின்ற சமகாலத்தின் சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அவை தொடர்பான இடர்ப்பாடுகளையும், சிக்கல்களையும் மக்கள் புரிந்து கொள்ளவும் மக்களின் மனச்சாட்சிகளைத் தட்டியெழுப்பவும் வல்லதாக ஆக்கவிலக்கியங்கள் அமைதல் வேண்டும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. மானிட வாழ்வில் அக்கறை கொண்ட எந்தவொரு இலக்கிய கர்த்தாவினதும் சமூகப் பார்வை சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு வடிவம் கொடுக்கத்தக்க கருவைத் தேர்ந் தெடுப்பதாக இருக்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் இச்சமூகத்தில் சாதி, சீதனம், வறுமை என்பன தீர்க்கப்பட வேண்டிய மூலாதாரப் பிரச்சினைகளாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் இன்று அவற்றையெல்லாம் மீறி இனவிடுதலையும், சுதந்திரமாக வாழ்கின்ற சமூக உரிமையும் அத்தியாவசியமாகி விட்டன. பேரின வாத அரசின் அடக்கு முறைகளும் அவற்றின் விளைவாக ஏற்படும் அழிவுகளும் பெரும் அவல வாழ்வாகவும், தாங்கொணாத் துயரங்கள் மக்களின் நித்திய வாழ்வாகவும் மாறிவிட்டன. நமது பிரதேசத்தில் மட்டுமல்ல உலகின் பல பிரதேசங்களிலும் மானிட வாழ்வு அரசியல் அயோக்கியர்களின் சூதாட்டமாகிச் சீரழிந்து வருகின்றமையைக் காணலாம். சுய இறைமை கொண்ட பிரதேசங்களை அமைத்துக் கொள்வதில் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் உலகெங்கும் இன்று போர்க்குரல் எழுப்பியுள்ளனர். எனவே இன்று உலகளாவிய ரீதியில் சமூகக் கடுப்பாடுகளிலிருந்து விலகும் வேட்கை கொண்ட மக்களும், இன மத அடிப்படையில் தமக்கெனச் சுயராச்சியத்தை அமைத்துக் கொள்வதில் புத்துருவம் சமைக்கும் வேட்கை கொண்ட மக்களும் காணப்படுகின்றனர். நியாயமான இவ்வேட்கைகளுக்குச் சரியான தடம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டிய கடமை ஒவ்வொரு ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவுக்கு முரியது. சாதிப் பிரச்சினை, சீதனக் கொடுமை, வறுமையின் துயர், அடக்கு முறைகள், வஞ்சிக்கப்படல், சுரண்டல்கள் என்பன பற்றி என் நாவல்கள்

பேசுகின்றன. அரசியல் அயோக்கியத் தனங்கள் பற்றியும் என் நாவல்கள் கூறுகின்றன.

எனது நாவல்களின் கதாமாந்தர்கள் சமூகத்தில் சாதாரணமாகக் காணக்கூடியவர்கள். நித்தம் சந்திக்கக் கூடியவர்கள். எந்தவொரு நாவலிலும் ஒரு பாத்திரத்திற்கு அல்லது இரண்டு பாத்திரங்களுக்குத் தலைமைத்துவம் கொடுத்து நான் எழுதுவதில்லை. என் நாவலில் வரும் கதாமாந்தர்கள் அனைவரும் தத்தம் அளவில் தலைமைத்துவப் பண்பு கொண்டவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். வாடைக்காற்று, காட்டாறு, கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள், மழைக்காலம் என்பனவற்றில் இப்பண்பினைக் காணலாம். கதை மாந்தரின் குணநல உருவாக்கத்தில் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாக்கள் கூடியளவு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்பது எனக்குத் தெரிந்ததே. எனது நாவல்களில் பாத்திரங்கள் தம் இயல்புடன் வருவனவாகவும் தமக்குரிய பலத்துடனும் பலவீனத்துடனும் நடமாடுபவர்களாகவும் இருப்பர். எனது நாவல்களில் முரண் நிலைப் பாத்திரங்களை அறிமுகம் செய்வதில் எனக்குப் பிடித்தம் அதிகம்.

கோட்பாட்டு வரையறைக்குள் நின்று கொண்டு சமூகத்தைப் பார்ப்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. சமூகத்துள் நின்றுகொண்டு அச்சமூகப் பிரச்சினைகளையும் சிக்கல்களையும் தீர்ப்பதற்கும் உன்னதமான சமூகமாக உருவாக்குவதற்கும் கோட்பாடுகளை வரையறை செய்வதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. இச்சமூகம் இப்படியிருக்கிறது என்று கூறுவதோடு எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று கூறுவது நல்லதொரு ஆக்கவிலக்கியத்தின் பண்பாகும். அவ்வாறு கூறும்போது ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவின் கலைத்துவம், கற்பனைத் திறன், மொழி, ஆளுமை, கலைவடிவம் என்பன அதனை இலக்கியமாக்குகின்றன.

எனது நாவல்களைப் படித்து முடித்ததும் ஓர் உணர்ச்சி எஞ்சியிருக்க வேண்டுமென்பதில் கவனம் செலுத்துவேன். எழுதி முடிந்த கதைக்கு முன்னேயும் பின்னேயும் எழுதாத கதைகள் விரிய வேண்டுமென்பதில் அக்கறை காட்டுவேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இலக்கியம் வாசிக்கப்படவேண்டியது என்பதில் மிகுந்த அக்கறை எனக்குள்ளது. அதனால்தான் என் நாவல்கள் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுகின்றன. விமர்சிக்கப்படுகின்றன. வாசிக்கப்பட்டால்தான் ஆக்கவிலக்கிய கர்த்தாவின் சமூகச் செய்தி மக்களைச் சென்றடையும்.

செங்கை ஆழியான்

இறுதியாக, ஓர் உன்னதமான சமூகத்தை என் நாவல்கள் மூலம் நான் கற்பனையில் பார்க்கிறேன். சாதிக் கொடுமையற்ற, சீதனக் கொடுமையற்ற, வறுமையற்ற, ஏற்றத்தாழ்வற்ற, அமைதியாகவும் நிம்மதியாகவும் பாதுகாப்பாக வாழ்கின்ற ஒரு சமூகம் உருவாக வேண்டும்.

நிறைவாக, எனது நாவல்கள் பற்றிய இலக்கியத் தகவல்களை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளத் தளமமைத்துத் தந்த மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா நன்றிக்குரியவர். மாதா மாதம் என்னைத் தூண்டி எழுதவைத்து, மல்லிகையில் தொடராக வெளியிட்ட அவருக்குக் கடப்பாடுடைய நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது நாவல்கள் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திற்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்று கூறிக் கொள்கின்ற பேராசை எனக்கில்லை. ஆனால் ஈழத் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்திற்கு எனது நாவல்கள் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை.

(முற்றும்)

செங்கை ஆழியான் நாவல்கள்

1. நந்திக் கடல் (வரலாற்று நாவல்)
2. நாகநாட்டு இளவரசி (நூலுருப் பெறாதது)
3. சித்திரா பெளர்ணமி (வரலாற்றுக் குறுநாவல்)
4. கடற்கோட்டை (கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கப் பரிசில் பெற்றது)
5. கந்தவேள் கோட்டம்
(கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கப் பரிசில் பெற்றது)
6. நிழல்கள் (செம்பியன் செல்வனுடன் கூட்டாக எழுதிய நாவல்.
நூலுருப் பெறவில்லை)
7. ஆச்சி பயணம் போகிறாள் (நகைச்சுவை நவீனம்)
8. முற்றத்து ஒற்றைப் பனை (நகைச்சுவை நவீனம்)
9. கொத்தியின் காதல் (நகைச்சுவை நவீனம்)
10. நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு (நகைச்சுவை நவீனம்)
11. பிள்ளயம் (கிலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசில் பெற்றது)
12. அக்கனி (கிலங்கை கிலக்கியப் பேரவை பரிசில் பெற்றது)
13. வாடைக்காற்று (திரைப்படமாகியது)
14. யானை (The Beast என ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்
பட்டது)
15. ஒரு மைய வட்டங்கள் (சென்னை NCPH வெளியீடு)
16. கங்கைக் கரையோரம்
17. கிரவின் முடிவு
(ஈழநாடு பரிசில் பெற்றது - போராடப் பிறந்தவர்கள்)
18. காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்
19. கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்
20. அலைகடல் தான் ஓயாதோ?

21. காவோலை
22. கிடுகுவேலி (தகவம் பரிசில் பெற்றது)
23. மழைக் காலம்
24. யாககுண்டம்
25. ஓ, அந்த அழகிய பழைய உலகம்
26. இந்த நாடு உருப்படாது? (வடக்கு - கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பரிசில் பெற்றது)
27. தீம்தரிகிட தித்தோம்
28. காட்டாறு (வீரகேசரிப் பரிசு நாவல். இலங்கை இலக்கியப் பேரவைப் பரிசில் பெற்றது, இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசில் பெற்றது)
29. ஜன்மபூமி
30. குவேனி (வடக்கு, கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பரிசில் பெற்றது)
31. கொழும்பு லொட்ஜ் (வடக்கு, கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பரிசில் பெற்றது)
32. மரணங்கள் மலிந்த பூமி (1000 கனேடிய டாலர்களுக்கு வாங்கப்பட்ட நாவல்)
33. போரே நீ போ
34. அன்னை தேசம் (500 கனேடிய டாலர்களுக்கு வாங்கப்பட்ட நாவல்)

I.S.B.N. 955 - 8250-04-X.

